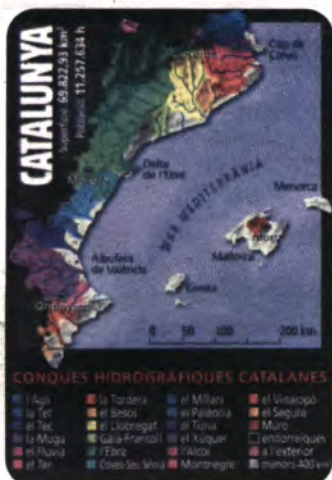

Sr. Asnar,
mirusté, si quiere
petroleo, recoja
chapapote.

(Això ens PPassa
per un govern
fatxa).

P.P.=KK

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL esteldemallorca@racocatala.com

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXIII. NÚMERO 502

1er DE MARÇ DEL 2003

PREU: 2 €

La quinzena passada deiem a la capçalera de l'Estel que n'Asnar te els ulls de tintorera i de fanàtic. També hi te la boca de tintorera.

En Zapatero te els ulls i la boca més humans, malgrat ser castellà.

Tanmateix, l'actriu i cantant Jennifer López és la dona amb els ulls més bells del món, segons l'enquesta encarregada per l'empresa òptica britànica Specsavers.

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 5 anys que en Josep M. Fajardo i na Mercè Cendra regenten la Cafeteria Institut al costat de l'Institut Joan Alcover de Ciutat. Berenars, pizzes i plats italians que amb la beguda ron-

Fa 8 anys que en Francesc Canyelles va obrir l'Agència de Viatges Orient Express al carrer Ruben Dario de Ciutat. Recomana Viatges a la neu que

GABRIEL VANRELL
GALERIA D'ART

Artistes de Sempre

Des del 20 de Febrer fins al 4 d'Abril
Exposició de

JOAN VICH

A plantes baixa i 1^a

**EXPOSICIÓ COLECTIVA
PERMANENT**

A plantes 2^a, 3^a i 4^a

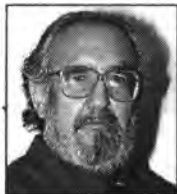
C/ Tous i Maroto, 1 - 07001 Palma de Mallorca (Espanya)
Tel. 971 726 962 - Fax: 971 729 409
e-mail: galeria@galeriadearte-gabrielvanrell.com
www.galeriadearte-gabrielvanrell.com

Des dels 12 anys, na Cati Fiol, pinta i fa gravats. Ara des de fa 2 anys dona classes a la Associació de la segona edat d'Inca i als de la Tercera edat de Montisio de Ciutat. Ha esta 20 anys a Urbino (Itàlia) on feu exposicions. Darrerament ha exposat al Casal Balaguer. A la foto amb unes alumnes. Tel. 971 728 164

Fa mig any que en Daniel Russo de Bons Aires regenta el Bar ESI Palma a la Via de Portugal de Ciutat. Esi Palma és una acadèmia d'ensenyança. Tel. 971 910 272

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

* Les dones ho passen malament al món islàmic i també al món cristià. A veure: el 70% de la pobresa és femenina. El 48% dels ciutadans europeus en atur són dones. A l'Estat espanyol, a finals de la dècada dels noranta, la representació política de les dones als ajuntaments era del 6'53%; als parlaments autònoms, del 19'58%, i al Congrés, del 22%.

La violència sexista a l'Estat espanyol afecta 500.000 dones. A escala mundial, hi ha cinc milions de denúncies per maltractaments. Al món, cada any moren un total de 585.000 dones -una per minut- per causes relacionades amb l'embaràs i el part. Dues centes perden la vida per falta de mecanismes anticonceptius adequats. A la nostra comunitat autònoma el 75% de les dones que exerceixen la prostitució provenen dels països sumits en la misèria i l'exclusió.

Maltractament, violència domèstica... D'això en sabem molt des que ha vingut tanta gent de fora. Als Països Catalans, degut a que les lleis, ja dels temps dels romans han estat d'igualtat entre la dona i l'home, amb separació de bens etc., no ha va haver mai violència domèstica en desmesura. Als Països Forasters, però, l'Amèrica hispana inclosa, la dona i la seva possible hisenda, és propietat de l'home, i com que és seva, en fa el que vol. La darrera ha estat el cas de la metgessa de Tarragona. El seu promès, Fernando Adalid, l'enganya dient que és professor, quan en realitat és taxista. Quan tallen, prepara la fossa i l'enterra després de matar-la. Només una mentalitat castellana pot actuar d'aquesta manera.

No tot són flors i violes a l'Europa de l'euro: hi ha 12 milions de persones aturades, 50 milions de persones pobres, 168 milions de persones pobres a l'Europa de l'Est, 400.000 persones preses, dos presos "suïcidents" cada dia, 8.000 molts anuals en accidents laborals, 96% de peticions d'asil denegades, 145 centrals nuclears, 1.080.769 agents de seguretat privada.

A l'Estat espanyol hi ha 2 milions de persones aturades, 8 milions de persones pobres, 45.000 persones preses, 525 presos i preses polítiques, 3.000 immigrants molts a l'estret en 10 anys, 33% de contractes temporals, 20% de nova contractació per ETT, 3 treballadors molts cada dia en accident laboral, 9 centrals nuclears, 80.000 "mayors orejas privats (agents de seguretat)

* Tanmateix i, malgrat n'Aznar no ho vulgui, la gent ha fet, fa i farà sempre els seus gettos. A la Plaça de les Drassanes de Ciutat, on hi ha la seu del Govern Balear, hi ha vuit bars. De mallorquins, d'espanyols, d'anglesos... i la gent no se mescla. On l'amo és anglès, hi van els anglesos, on l'amo és espanyol hi van els espanyols, on l'amo és mallorquí hi van els mallorquins. A la gent li agrada estar amb els seus, i la gent va allà on se troba bé. Ω

EL CULDESAC-GHETTO DE LA PROGREDIPIERIA: RAPHAËL PARODIANT-SE ELL MATEIX

I em fa l'efecte que, justament l'exacerbat antioccidentalisme (ple de retòrica rutinària fossilitzada i que de vegades se sembla a les manis integristes), que de vegades traspuen ambients alternatius, esquerrosos i a ca nostra nacionalistes també, s'han allunyat del sentit de la realitat i per això s'han esclerotitzat, i la ciutadania -en justa paga- els ignora prou olímpicament (això no vol dir pas que escarmenten!!), dada també preocupant que té aquesta lectura: "nosaltres tenim la veritat total i la gent és ximpleta").

L'antiamericanisme obsessiu i indiscriminat de què sovint fan gala, les alternatives irreals a la guerra (que a la major part de la gent li sonen a pura demagògia, i a mi normalment també), l'extrema parcialitat de les anàlisis que solen fer, etc. el que fa és caricaturitzar-los com a quintacolumna del binladisme a Occident: ells mateixos s'hi caricaturitzen sense suc ni bruc. I sols els faltava això, vaja!. Però és que, com en Raphaël quan actua i "canta", es fan una paròdia surrealista d'ells mateixos!. Sincerament crec que han perdut el sentit de la realitat a causa d'un intens ressentiment antioccidental a base d'ideologies utopistes, futuristes i generalment somiarotllos. Estan hiperideologitzats però a més en un sentit irrealista. I això és ben perillós en doble sentit:

1.-Els (ens) aparta d'un contacte fluid amb la ciutadania corrent (que hauria de ser el nostre primer objectiu), els ghettitza i s'automarginen. I ghettitzen el nacionalisme a ca nostra. El PP ho ha entès molt bé i per això són més bushistes que en Bush (almenys de boqueta, que per dins segur els va la processó, que la pèrdua de Cuba encara els cou i quan pensen en USA es posen verds d'enveja).

2.-Pot donar material d'acusació a les extremes dretes occidentals i els clans armamentistes i militaristes per donar un colp de maça a llibertats democràtiques amb pretext d'aquesta paròdia de "quintacolumna binladista".

El que fa el progressisme retòric és arriscar molt per dèries insolvents i, sobretot, inviables que sols l'aïllaran encara més. Com deia el realista i canviajaquetes Talleyrand (una mena de Samaranch-Consuelo Císcar de l'època napoleònica): "Això és pitjor que un crim: és una errada". És jugar irresponsablement amb foc mentre tanquen els ulls a un munt de coses, de dades, de possibilitats i de greus perills.

Català

EN EL PUNT MITJÀ SOL TROBAR-SE LA VERITAT

Darrerament es pot llegir com traspuia l'antiantiamericanisme (que serà contestat pel antiantiantiamericanisme i així fins que es cansin tots dos). Veure com s'apuntala la globalització venent-la com el guariment de tots els mals mentre van apareixent els "partes" de les baixes (aquesta empresa tants mils, aquella tants altres...); transgènics per alimentar als refugiats (els famosos sacs amb l'USA ben gran).

Lloances cap els Estats Units, que ens han salvat a Europa del feixisme i del comunisme i a l'Estat espanyol del comunisme (gràcies a això en Franco serà considerat un gran home). Mitges veritats, adients per complaure. Hipocresies també, i de salonet també (o pitjor car les manifesten aquells que ostenten el poder "de facto"). Que hi ha pijeria, d'acord, sols caldria veure el comportament "sostenible i de respecte amb l'ambient" de tots aquells qui ho proclamen. Però també es cert tot l'altra part. Un règim tsarista va ser substituït per un altre règim, i va ser feixista i corrupte però podria

haver anat d'un altra manera, i l'esperança és allò que no es pot perdre. Sentir les lloances del neoliberalisme veient les mateixes misèries de sempre, a mi no em convenç; no sols la pijeria ajuda a adormir la democràcia: També aquesta professionalització de la política, i la seva cada cop més evident relació "luxuriosa" amb el món econòmic. Al final sols ens preocuparem de nosaltres mateixos, sols de nosaltres sols individualment, i tancarem el ulls, mirarem a un altre banda o matarem amb les pròpies mans si cal per tal de seguir "feliços".

No guanyem res bombardejant-nos. Si el que volem és treballar junts s'ha de començar per això, si no, millor és deixar-ho córrer.

Joan S.

EL DIFÍCIL TERME MITJÀ

Sí, però dissortadament la histèria col·lectiva, la ignorància còmoda, la manipulació de masses, etc. duu justament a esborrar els termes mitjans on rau l'equilibri.

Per això podem dir que una democràcia (bàsicament cristianisme i cultura clàssica occidental foses i dissoltes socialment al llarg de la Història) és certament una "rara avis", fins i tot si mirem la història de la Humanitat. Un Estat democràtic, ni que sigui tan relativament com vulgueu a Occident, té molt mèrit, històricament. Normalment; a més tradició cultural cristiana, major imperialisme-capitalisme i major democràcia/drets humans: això s'adiu del tot perfectament amb la interpretació, per ex., d'un Prat de la Riba.

Jo particularment estic contra la globalització-imperialisme, tanmateix n'entenc la lògica (Prat de la Riba ja deia que l'imperialisme és la conseqüència de la vitalitat -i bona organització- d'una nació en Estat), igual que estic contra el feixisme, el terrorisme, l'estalinisme, les utopies futuristes (que sols causen morts i esgarriats per miratges polítics)... però puc entendre els processos que hi menen amb molt detall, perquè m'he mogut molt en la vida i he llegit molts textos sobre aquests temes.

També sé que per més que vulguis raonar-ho tot plegat amb els afectats és dur i difícil anar cap a un equilibri massa segur ni centrat.

Però allò que no devem mai tolerar és que ens vulgui -qui sigui- censurar, intoxicar i calumniar, és a dir, furta-nos les eines per cercar aquest difícil equilibri, per ni tan sols cercar la veritat de l'embolic...per això, de vegades, no hi ha més remei que ser molt contundent amb certes actituds. Sobre tot amb la gent que s'ha fossilitzat en l'autocomplaença. D'aquí els atacs continuats a la progredièria i companyia: ells mateixos es (ens) tanquen el futur en insistir a desenfocar-lo tan capritxosament i rutinària. En bona part són una mena de bàrbars sense arrels, sense real formació humanística, desconexen els clàssics i la nostra història, i s'han nodrit no sols de menjar-escombraries, sinó de l'equivalent en lectures, d'autors rebordonits, demagògicament divertits (underground, contracultura...), espíritats i ressentits contra els pares i l'autoritat més enllà del raonable, i això perquè sovint han estat uns malcriats en la societat del benestar (si fa no fa).

Com faríem per despertar-los si no és amb bones sotregades? No és cap oi ni malícia, és estar fart i no voler-los mal, al capdavant.

El problema no és pas que critiquen injustícies, on hi ha molt per criticar i per fer (no acabaríem mai!) sinó que les utilitzin d'excusa per fer el que els dona la gana i que així, al final, els manquin criteris ja no per centrar la realitat històrica i mental, sinó fins i tot per cercar-ne i per voler cercar-ne.

Per tant podem dir que se n'han anat tan lluny...que els és massa perillós, i a nosaltres de rebot. No hi ha més remei que fotre'ls una mica de canya: Anar tot lo dia tan col·locats no està bé. Ω

Català.

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

N'Aznar ha dit

N'Aznar ha dit que vol més turistes a les Balears. Allò que no ha dit és que amb el diners recaptats gràcies a la explotació turística massificada de l'habitat balear, han anat fent grans infraestructures i milliores a dins l'Espanya castellana. Han anant fent autopistes i carreteres per Andalusia. A més, lleugerament retocat, segueix mantenint el PER. Han invertit en el regne d'en Zaplana (Ciutat de la Ciència a València, Terra Mítica...). Han embellit Madrid i altres ciutats castellanes. Invertiran a Galícia. Euskadi se'ls ha convertit en una sagnia econòmica important. S'estan subvencionant molts sectors improductius espanyols: pesca, agricultura, indústria, ramaderia... Moltíssim d'això se paga gràcies al benefici que genera l'explotació massificada de l'habitat balear.

Allò que no ha dit n'Aznar és que, durant el quasi vuit anys que duem del seu govern, les inversions que ha realitzat a les illes són irrellevants i escasses, en la seva majoria destinades a construir desaladores de costosíssim manteniment (que se carrega damunt la població), i amb l'única intenció de subministrar aigua als seus amics hotelers, el mateix que està fent amb el seu Pla Hidrològic Nacional que se fa per afavorir uns quant hotelers del País valencià.

Allò que no ha dit n'Aznar és que nosaltres, encara estam pagant l'aigua que ens dugueren de l'Ebre. Seguim pagant el vaixell d'en Fernando Fernández Tapias, l'ex de Mar Flores i actual directiu del Reial Madrid, el qui paga a Ronaldo, Figo i Zidane entre d'altres. En Fernando Fernández Tapias qui juntament amb en Florentino Pérez, president del Reial Madrid formen part d'algun orgue directiu del PP nacional. I dic jo, si el Madrid vva be, Espanya va bé",

N'Aznar ha dit que vol més turistes per a les Balears. Allò que no ha dit és qui pagarà l'aigua, l'energia, les carreteres, la sanitat, la neteja, la promoció... N'Aznar s'omple la boca a l'hora de predicar, però s'amaga a l'hora de cercar solucions a les desmesures que provoca els seu extremisme, la seva radicalitat. Som nosaltres els qui pagarem amb els nostres diners, amb els nostres recursos, l'empobrimet continuat del nostre habitat. També pagam, sense poder hi fer res, l'espòli a que està sotmesa la nostra cultura, la nostra llengua, la nostra identitat, les nostres tradicions que a més són rebutjades pels qui venen, no sols a cercar-se el pa. Sinó a imposar-nos la seva manera de ser, els seus costums, la seva cultura, la seva llengua. I ho fan amb prepotència i agressivitat... es recolzen en prepotents com el mateix Aznar. I amb la seva ajuda i la del seu govern ens volen dur a la barbàrie. A qui amb el seu seny complet, no veu una llumeneta i se n'adona que les Illes no poden consumir més territori, que no se pot créixer més?

N'Aznar ha dit que és necessari que baixem els preus a fi que vinguin més turistes al nostre habitat. I perquè vol més turistes n'Aznar? En vol més per poder prémer més, millor i a més velocitat les Illes Balears, amb els impostos estatals a la activitat comercial i industrial, amb les transmissions de capital, amb els impostos directes i indirectes, amb l'IVA...

El que no ha dit n'Aznar és que aquesta activitat no produeix cap guany al ciutadà normal que a més ha d'assumir els inconvenients del nivell de vida molt alt, jornals pobres, preus caríssims, impostos de por, manca de serveis públics decents en sanitat, educació, pensions de fam i a base de malviure gràcies a hipoteques ferotges o venent el patrimoni dels nostres pares.

N'Aznar ha dit que vol més turistes a les Balears. Allò que no ha dit és que vol enviar-nos més i més espanyols, conquistadors i colonitzadors amb l'esca d'atendre a aquests turistes.

N'Aznar ha dit que vol més turistes a les Balears, i perquè això passi cal baixar els preus: En la passada campanya ja hi havia ofertes a deu euros setmanals, tot inclòs. En la pròxima temporada, si feim cas a n'Aznar, jo propòs que nosaltres al·lotgem als turistes a les nostres cases i els donem la nostra hospitalitat. Un turista un amic.

Pot ser que s'arribi a aquest punt. Abans però que això passi, seria necessari que algú ens conduïxi a camins més racionals, més assenyats, més coherents i amb una realitat política, econòmica i social més beneficiosa pels nostres interessos. Ω

PERE FELIP I BUADES

Ens és imprescindible: ho sent. Les coses clares per un país clar

Amb tanta polèmica sota tants vessants distints no pretenc pas cap guany ni avantatge personal -com sol passar-: de fet ni tan sols hi sign tot just per això, perquè ningú no en malpensi ni digui que vull donar-me-les de res.

Però, certament, sí que pretenc algunes coses:

-Una mica d'ètica, de lògica i d'honradesa en plantejar les qüestions amb un mínim de coherència i sentit de la justícia: ningú no deu discriminar ningú pel simple fet que, d'entrada, no comparteixi o no entengui els seus raonaments. Cal escoltar tot-hom i de tothom ens cal aprendre. No podem, per ex., com sol passar, discriminar algú perquè sigui cristià o de centre o atípic: això és simplement tancar portes a possibles solucions...com si ens en sobressin!! Qui actua així demostra que, realment, l'interessa més lluir-se que solucionar res.

-Una mica de sentit pluridisciplinar obert, perquè per parlar d'algun tema no podem sols mirar, ni saber, ni parlar sols d'aqueix tema. Jo rept a l'independentisme pancatalà a no ser tan eixorçament fred, quadriculat i unidimensional... i a ser conseqüentment democràtic: ni anarcostalinista ni arcaicofeixistoi-de. Sobra ideologia d'hipermercat i falta flexibilitat mental i psíquica.

-Això implica que, sense deixar-se guiar pels simples sentiments (que, com les ones, van i vénen), siguem capaços d'expressar i comunicar sentiment i emoció pel que diem i creiem, amb uns criteris amples, capaços de tocar els sentiments de tot-hom. De voler convèncer cerebralment -que és el camí enfangat on estúpidament sempre solem ficar-nos- no hi tenim molt a pelar. L'independentista català i especialment l'arcaitzant i la cultureta benestant són una

mena de talking-heads ortopèdics sense feeling que no convencen ningú.

-Si hem de lluitar contra el Goliat de la Dictadura mediàtica -i si lluitem és per desembossar la situació i, d'una o d'una altra manera, per guanyar- ens caldrà la fona apropiada i haurem d'ajustar les nostres mateixes vides a obtenir-la. Això implica un ferreny sentit realista i autocrític que avui lamentablement ens manca. Una pàtria es fa amb les mans i amb els cors -amb coratge, compromís i autodisciplina a més de fer-la amb el cervell i, sense el cor, el cervell no pensa bé perquè no és sincer: és sols un calaix d'excuses barates.

-Qui no treballa, assatja i s'equivoca, mai no aprendrà res de nou.

-Heu vist que ens cal una renovació a fons del nostre independentisme i de la nostra momificada manera de pensar (la momificació duu a la decadència i on hi ha decadència és que hi ha fosilització de les supostes elits o Intel·ligentsia, tal com dos més dos fan quatre). El panxacontentisme, la ingenuïtat apardalada i el cofoisme són comprensibles -encara que de massa sòlida tradició a ca nostra- però no podem deixar que s'eternitzin si no volem desaparèixer com a nació. És una mena d'hipnosi general la que patim, com quan la serphipnotitza les víctimes que està a punt de devorar. Espavill!!!!

-Si unes supostes èlits independentistes no donen la talla, el que no podem és barrar el pas a noves iniciatives per autoperpetuar-se aquestes èlites acomodades, autèntiques vaques sagrades. Si volen continuar com a èlites que es renovin. O, si no, que deixin pas a gent amb idees noves i coratge nou, perquè generalment "ni entren ells ni deixen entrar", ni mengen ni deixen

menjar. Ja n'hi ha prou!. Aquesta vegada ho he dit amb prou suavitat, però si la situació s'allarga em pertocarà fer ús d'una major contundència dialèctica.

-És cert que cal defugir les polèmiques i l'agror entre nosaltres mateixos, però no a qualsevol preu. Cal regular la nostra dialèctica i el nostre nivell de contundència: per ex. no començar sense venir a tomb amb sarcasmes, crítiques merament destructives, insults, violència, etc. perquè això crea el mal rotllo que justament volen els ocupants per mantenir-nos desorganitzats i dividits (a través dels agents espanyols infiltrats probablement arreu: pel compte que els corre!).

-Molts dels dits independentistes són molt agres contra uns altres independentistes i sovint per simple prejudici, però molt dèbils davant els espanyols: sols els critiquen en la vida real en veu baixa quan no estan presents. Això és patètic i dóna la mesura moral dels qui actuen així. No tenen dret a ser "valents" creant discòrdia interior i arepapats a la reraguarda els qui no donen la cara a la trinxera i l'han abandonada fa molt.

-Cal saber-nos defensar i tenir tota mena de recursos dialèctics, pràctics i d'acció. Això requereix dedicació vital intensiva i quotidiana. No hem de donar pilota per perduda ni tolerar impertinències moralment i nacionalment destructives. Qui no tingui corretja ni sentit de la proporció -com hem vist en aquest fòrum-evidentment, pel seu bé, ha menester d'un correctiu dialèctic. I, encara que no en tinguem ganes, ens caldrà fer-li'l, altrament no aclarirem mai tanta aigua tèrbola com corre.

Siguem una mica lògics, valents i honests: no és tan difícil. I ens és imprescindible. Les idees clares per un país clar. Ω

P E T R O L I

Quan el clam contra la guerra es fa sentir més que mai. Quan la opinió pública és més majoritària que mai contra els governs insensibles que pretenen justificar la guerra. Quan, a hores d'ara, la guerra a la guerra -per part de la societat civil- representa ja una primera batalla guanyada a la irracionalitat; potser hauríem d'aprofundir una mica més i començar a "jutjar" al veritable culpable d'aquesta situació pre-bèlica tan escandalosa: el petroli. Efectivament, avui en dia, l'econo-

mia dels països desenvolupats necessita el petroli com un heroïnoman necessita la heroïna. És més, aquesta agressiva economia del petroli té el seu principal aliat en la indústria automobilística, en la gran dependència del vehicle privat; és a dir, que en certa manera, la manca de transport públic, el mal funcionament de la RENFE, la manca de voluntat política de vertebrar l'equilibri territorial mitjançant el transport públic ferroviari, la abusiva i manipulada propaganda sobre les excel·lèn-

cies socials i gairebé sexuals del cotxe privat, tot plegat, són potencials aliats i corresponsables de l'ambient bel·licista i imperialista del moment actual. Per tot això, considero que el següent pas que ha de donar la societat civil és exigir la substitució del petroli per altres energies netes, i alhora, endegar una aferrissada lluita contra el vehicle privat. Més transport públic i menys agressivitat bel·licista. Ω

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

Des del gueto de la tribu que no es renta

L'any 1999, l'Òmnium Cultural va publicar un mapa que hi ha encara ara a la Biblioteca Nacional de Madrid titulat "Mapa Político de España", fet l'any 1854. Hi surt la "España Colonial", que agafa el nord del Marroc, Cuba, Santo Domingo i les Filipines. Llavors les "Islas Canarias". Després, els territoris peninsulars de l'antiga Corona de Castella els anomena "España uniforme o puramente constitucional que comprende estas treinta y cuatro provincias de las coronas de Castilla y León, iguales en todos los ramos económicos, judiciales, militares y civiles". Després, el País Basc occidental i Navarra hi surten definits com l'"España Foral". I el conjunt de l'antiga Corona d'Aragó (Aragó, València, Barcelona i Mallorca) el defineix com l'"España incorporada o asimilada. Comprende las once provincias de la corona de Aragón, todavía diferentes en el modo de contribuir y en algunos puntos del derecho privado".

Els pujolistes, que fa vint-i-busques d'anys ens deien que això de l'interdependència era massa utòpic, es pensaven que, si aconseguïen posar Espanya al dia en els assumptes econòmics i la feien entrar a Europa, la farien tornar un país més comprensiu amb les nacions diferents de la seva i més comprensiu i tolerant amb les qüestions lingüístiques. Somniaven que era possible fer una espècie de sub-estat català dins

NO PASSA EL TEMPS:

El 1854 es va editar aquest mapa polític de la península. NO PASSA EL TEMPS. (Biblioteca Nacional, Madrid)

Espanya. Ja és passat un quart de segle d'ençà que deien tot allò. Espanya ja té l'economia modernitzada, és dins l'OTAN, dins la Unió Europea i dins la zona de l'euro. I quin resultat tenim a nivell de transformació nacional?

Tenim n'Aznar, que ens té per un gueto que encara no s'és asimilado de tot, que falta acabar de civilitzar. I tenim en Jimenez de Parga, president del tribunal constitucional

espanyol, que ens troba una tribu pudenta, plena de cascarrulles, que no té per costum rentar-se mai ni fer-se la clenxa ni torçar-se ni llevar-se la rascla per molta que en duguem. Imaginau-vos què diria a hores d'ara la Brunete mediàtica si En Pujol o N'Arzallus haguessin tinguts d'allons de considerar un gueto pudent la població de llengua i cultura no catalana ni basca. On són ara les acu-

sacions de racisme i xenofòbia no ja de la Brunete, sinó dels teòricament nostres polítics, pensadors, intel·lectuals i periodistes? No comença a ser ben hora de demanar al pujolisme: qui eren —qui són— els utòpics? Els independentistes o els qui somniaven que Espanya era transformable?

La doctrina de n'Aznar diu que, si no et sents identificat amb el patriotismo constitucional seu ja ets una espècie de terrorista. Tant li és el partit de n'Arzallus com la ETA. No destriria una cosa de l'altra. Si aplicam a n'Aznar la teoria de n'Aznar, els pudents del gueto podem començar a tremolar. Perquè cal suposar que, del seu govern (que subvenciona la fundació que du el nom del dictador que va pujar al poder amb l'ajut d'en Hitler) fins a en Hitler, només hi ha una passa. I en Hitler, quan va tenir els jueus de Polònia tancats dins del gueto de Varsòvia, no va estar a pler fins que el va haver! assaltat i va fer matx. La passa de considerar-nos un gueto, n'Aznar ja l'ha feta. Farà la passa següent si no ens asimilamos? Déu vulgui que n'Aznar no es cregui la seva

pròpia doctrina i es consideri una mica diferent d'en Hitler. ☹

JORDI CALDENTEY
MILITANT RÒNEC
D'UNIO MALLORQUINA

La gravetat de la situació gallega no ha minvat. Juntament amb el desastre ecològic provocat per l'enfonsament d'un petrolier, hom està descobrint una societat perplexa i confosa, que només la plataforma cívica "Nunca mais" mira d'aixecar. I per postres, s'està desatant, gràcies a la gran cobertura mediàtica, el fort declivi de la llengua gallega.

D'entre els milers de declaracions i testimonis de ciutadans gallecs consternats per el desastre de la marea negra, hom constata que la seva expressió gallega no és sinó un castellà mal girbat. Segurament aquesta haurà estat l'obra més meritòria de l'antic ministre del general Franco, Manuel Fraga: destruir la llengua gallegoportuguesa. Un mèrit que, també de ben segur, és el més important als ulls del PP, la principal força política dels espanyols.

L'esforç del BNG, la principal força política del gallecs, no és prou contundent per frenar el retrocés del gallec, convertit en una exòtica expressió regional de l'espanyol, un nou dialecte al servei de l'expansió imperial dels espanyols. Manuel Fraga, polític pendent d'ésser jutjat per la seva més que presumpta participació amb el règim del general Franco, està assolint desvirtuar la mateixa personalitat de la parla gallega.

Tanmateix, no ha d'ésser aquesta la preocupació dels catalans, malgrat l'existència d'un pacte de solidaritat històrica entre Galícia i els Països Catalans, el GALEUSCA, ja que si una cosa recorda la situació actual de la parla

El gallec: l'altre Prestige

gallega és la que viu el català (o el valencià) arreu del País Valencià, salvant honroses excepcions. Un procés persistent i calculat està tractant d'aïllar la parla dels valencians del seu context natural, lingüístic i cultural.

Per sort, la legió de militants en defensa de la llengua catalana no han minvat, tampoc a les comarques del sud. Entre moltes altres activitats, des de fa 34 anys, grups de marxaires renoven la flama de la llengua catalana, amb el lema "encesa per la fe, portada per l'esforç i mantinguda per la voluntat d'un poble". Aquesta gent, de pedra picada, com per exemple tot el grup igualadí aplegat en el Jimmy Jazz, enllacen la tomba de Pompeu Fabra a Prada de Conflent, a la Catalunya del Nord, amb la flama que roman encesa tot l'any al Santuari de Montserrat. És una mostra que eleva el sentit de l'excursionisme, per passar d'ésser una activitat esportiva a una vocació patriòtica. Activitat que s'hauria de poder complementar amb la confecció de més murals pedagògics situats arreu del territori dels Països Catalans amb dites com: "No hi ha combat estèril ni sacrifici inútil" (de Màrius Torres), "Siguem forts i després ja veurem" (d'Enric Prat de la Riba), "Catalans, Catalunya!" (de Francesc Macià)... per posar sols alguns pocs exemples. Murals per encoratjar tant la població resident com la visitant. Murals per marcar un domini territorial al que la

llengua serveix i per dotar de contingut de llibertat i justícia a cada una de les paraules catalanes, siguin en la seva variant valenciana siguin en la seva forma gironina.

En aquest sentit s'ha manifestat el sociolingüista Jordi Banyeres, a través de la revista del CIE-MEN, l'Europa de les Nacions: una llengua no és un fi en si mateixa, sinó que està al servei d'una cultura. Quan això passa, afegeixo jo, poc importa la seva oficialitat o no, i si les lleis la protegeixen més o menys, ja que aquells que pensen i raonen en català són, sense voler o no, els seus garants a prova de foc. Però aquest és un exercici molt exigent reservat a uns pocs, i per això, també calen les normes i la força.

Els polítics espanyols no fan res per la unitat de la llengua catalana. Ben al contrari, atien les diferències entre el català i el valencià, fins l'extrem de contradir tots els canons científics i lingüístics. En especial, el PP, però també el PSOE, no dubten a atemptar repetidament contra la viabilitat del valencià, amb la idea de repetir la liquidació practicada amb la llengua del gallec.

Davant aquest panorama hi ha qui es pregunta pel dia que hom podrà dormir tranquil, i ben segur, de que els baluards de la nostra llengua siguin inexpugnables. Però, davant els nous reptes del futur, com la immigració o les plataformes de televisió digital terrestre, no hi cap aquesta pregunta.

Com el primer dia, l'exemple dels que es guien per la fe ("una flama encesa per la fe") continua essent l'únic possible, i d'aquí tot el valor de la seva gesta simbòlica: pujar la flama de la llengua al santuari montserratí. Elevar un dels principals instruments de la nació catalana, a l'alçada celestial, per la fe, suposa dotar-la d'una força inexpugnable, encara que sigui, tanmateix, una força intangible i situada en l'ordre de les coses espirituals.

Són la muntanya i el santuari, per igual, els que vetllen per la catalanitat, en un esguard segur, que va més enllà de les terres dels Països Catalans, per germinar en les empreses catalanes d'arreu del món o els comerciants d'aquí que volten lluny o en les universitats amb lectorats en la nostra llengua,... Un gran mantell cobreix tota aquesta grandesa sense igual, feta d'esforç i de voluntat lliure i conscient. Tot plegat potser el regal més gran. Un bon exemple d'aquest afany ha estat el menorquí Francesc de Borja Moll, que enguany en fa cent que va néixer. Ell va completar l'obra i l'edició del Diccionari català-valencià-balear iniciat per mossèn Alcover, fet que no assolí fins el 1964, quan la flama de la llengua es renova infatigablement des de 1968. La grandesa d'esperit d'aquests homes (Alcover, Moll, Coromines i altres) és un llegat que posa a prova la nostra dignitat per gaudir-ne. ☹

@Llorenç Prats-Segarra
campusjove@correu.vilaweb.com

Sense Anna Eva

Finalment hem pogut saber què ha passat amb na Glòria Sanz, la metgessa de Tarragona. Malauradament la seva fi ha estat molt desafortunada i des d'aquí vull transmetre el meu sentit condol a familiars i amics.

En desaparèixer algú, no hi ha res que faci desesperar més que la incertesa del silenci mut, de l'absència. Això ho sabem tots els que des de fa 16 mesos estem a Ciutat de Mallorca sense n'Anna Eva Guasch. Una matinada va ser obligada a sortir de casa seva per la força i des de llavors ençà no n'hem sabut res més.

La policia recomanà en el seu dia que no féssim renou per tal de no entorpir les investigacions. Ara, després de tot aquest temps, la família i amics estem desesperats. N'Eva té vint-i-nou anys: el millor de la vida per davant.

Susanna Figuera
DNI: 43 07 81 07 G
Direcció: carrer de l'Encarnació, 70, baixos.
08024 Barcelona
Telèfon: 93 333 64 61
e-mail:
senseAnaEva@hotmail.com

ASI, el bram de l'ASE i altres herbes

En aquells països amb un grau suficient de colonització mediàtica i amb un procés de substitució lingüística mitjanament avançat (és a dir, que tant pot conduir, asèpticament, al lingüicidi consumat de la llengua minoritzada com a una plena normalització, o sobirania, lingüística) és un fenomen o succés força habitual localitzar-hi escamots de forasters i estrangers militants, señoritos troneras, la comunió mística dels quals, eternament reclosos en ells mateixos -llurs índex cefàlics no els permet altra cosa-, els converteix en titelles transmissores del centralisme més tronat. Llur funció, avalada pel poder central, respon a l'objectiu d'obstaculitzar al màxim possible el legítim dret territorial a l'ús normalitzat de la llengua pròpia en tots els àmbits.

Al nostra terror patim la incommunitat de l'actuació d'alguns

grups d'aqueixa índole, que representen el paper de punta de llança de l'oscurantisme carpetovetònic hispànic. Des de cases i centres regionals d'ideologia mesetària, o sots mesetària, que reben el suport institucional indígena, a més d'alguns premis i prebendes (a Pollença en tenim qualque exemple), fins a agrupacions de caire polític i/o social, com ASI (Agrupación Social Independiente) que es dedica a posar tanques publicitàries per Mallorca, tot fent gala d'un terrorisme subtil en posar el crit al cel -encara que per aquí sabem que cap bram d'ASE no hi pot arribar- davant els avanços de la llengua catalana en matèria d'ensenyament -no suficients, tanmateix, per a la normalització general i global de la mateixa. Amb la demagògia oportunista i distorsionadora que la caracteritza, la dita Agrupació -per cert, potser poden recordar, ací, que un grup

independent pollencí, ara integrat a un partit regionalista, en va ser "confident", no fa gaire anys-, palesant el seu odi a tot el que fa olor a mallorquí/català, demostra un taranà abjecte, tòxic i racista, car els seus membres menyspreen el país on viuen i es guanyen les sopes. Algú ha dit que "no integrar-se i col·laborar en la destrucció de la cultura del país adoptat és digne del comportament d'un ASE". En el fons hom tracta d'una gent profundament ignorant (i amb "mala bava", no som tan ingenus) que odien tot el que sigui cultura i progrés, cosa que els identifica com a representants de l'Espanya negra i decadent.

Tots aquesta anys de teoria democràtica (d'una mena de "democràcia dels altres", podem afegir-hi) no han possibilitat, com veiem, un respecte de la majoria castellano-espanyola, pel que fa a l'exercici de la tolerància, envers

la diversitat lingüístico-cultural de l'Estat. Sectors amplis de la societat espanyola evidencien encara una irritació espontània davant qualsevol expressió de catalanitat, particularment l'ús normal de la llengua. A més a més, segons la constitució vigent, a l'Estat espanyol no hi ha més nació, ni llengua oficial, que l'espanyola, la qual cosa atorga una cobertura legal i un perfecte aixopluc a grups del tall d'ASI, que d'aquesta manera poden créixer i surar tranquil·lament a les colònies interiors, com és el cas de Mallorca i de la resta dels Països Catalans. Fet i fet, el nacionalisme agressiu espanyol, reclamador constant de situacions de privilegi i de relacions de supeditació i colonialisme, fa molts d'anys que ve considerant que la millor forma d'acabar amb el problema catalán és exercir-hi una forta pressió demogràfica (és a dir, omplir totes

les terres catalanes de castellans, andalusos i extremenys). En bon castellà diuen: "Donde fueres, haz lo que vieres", però sembla evident que els bons castellans, d'ençà la derrota dels Comuneros, han anat tostemps de rota batuda.

Al marge, doncs d'aquesta grupets ridículs i paranoics, ens cal lluitar per recuperar totalment la nostra identitat cultural i tota la seva riquesa, amb tot el que això implica, o sia, un esforç generós pel nostre futur (i també per un futur molt més nostre, de no dependència i de solidaritat); en definitiva, per la nostra dignitat i per la nostra autoestima. **Ω**

ANDREU
SALOM I
MIR
(POLLENÇA)

[article d'Olivier Herrera Marin d'Alcalà de Xivert (Baix Maestrat) traduït al català per ANNA]

Sabíem que l'or i l'or negre tot ho compra i aconsegueix, tot, el plaer i la glòria, tot, la llei i la corona, tot, menys la vergonya i la dignitat. Sabíem que repartir els peixos i els pans és subversiu.

Donar de menjar al famolenc, donar de beure a l'assedegat no és negoci i si moren per falta de medicines i de menjar, ells tenen la culpa de l'embargament o de la sequera. Els morts no compten si no compten amb l'American Express. Sabíem que Palestina va pagar a huir el genocidi comès pels nazis amb el poble jueu i paga avui els crims del Nou Imperi. Sabíem que només el coneixement de si mateix i de l'altre ens fa lliures i ens capacita per a respectar i amar la diferència mentre que la ignorància ens torna mesquins i impotents avivant la por al que desconeix.

Xoc de civilitzacions, cristians contra musulmans, guerra justa contra guerra santa, tot és trampa i mentida, tot és una cruel i immensa traïció de la CIA i del Pentàgon, de Bond i del bigot del Gran Dictador. Aquesta no és la guerra del bé contra el mal, aquesta no és la guerra de Déu contra Satan, aquesta és la Guerra del Petrolí contra els pobres del món, pobres de l'Islam. Avui per l'or negre, demà per les fonts i reserves d'aigua. Sabem que l'amo té una gran estàtua però no té estatura moral, té les televisions però no té raons. El Déu venjatiu de la justícia infinita busca suports i coartades per a matar els coloms i arrancar les oliveres perquè un mire malament el seu papà. Infermers sense fronteres del Fòrum Social

Mundial li regalaran una camisa de força perquè oblide els seus joguets bèl·lics d'extermini massiu i deixi viure en PAU als nous dinosaures.

Sadam contra Iran i Bin Laden contra l'URSS a Afganistan havien sigut bons aliats d'EUA. En caure el mur i evaporar-se el comunisme era necessari fer un nou repartiment dels papers en el gran teatre del món per a poder seguir amb la producció, el comerç i el tràfic d'armes. Amb déu i la llei dins del puny l'amo ho té tot. Bush-padre pare veu que Sadam té petroli i cara de roïn, l'ideal per a una guerra que reporte bons dividends i entretinga a la plebs amb el circ de la televisió. El fill del pare va aprendre bé la lliçó, -Nixon i

Vietnam són el passat- les guerres del futur les guanyaran: experts en filtració i manipulació d'imatges i notícies, mestres del terrorisme legal i psicològic, maletins replets de dòlars per a adormir les consciències i comprar les voluntats, criminals amb llicència per a assassinar selectivament als insubornables. El altres és la posada en escena i els castells de foc per a lluir-se i guanyar el dia del repartiment dels premis tots els Oscar. Que Bush ens vol vendre la seua pel·lícula per a poder acabar l'obra del Papi i ser més que Neró en la història de la infàmia mundial.

L'11 de Setembre el poble d'EUA encaixa i acusa el cop més salvatge que li podien donar en la cara i l'estómac al gegant intocable. Tot acte terrorista és un crim. Amb el de les Torres Bessones s'obri una nova era en la que Bin Laden li serveix Bush en safata la coartada ideal perquè el lobby del petroli i dels fabricants d'armes (made in USA) puguin imposar-li a la seua Veïnatge Universal el seu poder militar i la seua llei. Els

seus actes de fe li serveixen per a assimilar i amortitzar el cost econòmic i humà de la tragèdia. La magnitud de l'atemptat terrorista anul·la tota capacitat d'anàlisi en Bush i els seus ineptes serveis de seguretat, els que miraven cap a un altre costat i avui donen pals de cec a dreta i esquerra veient en cada cantó un fantasma i en cada musulmà un terrorista. Bush dona l'ordre de bombardejar les cabres i camells de les aldees indefenses amb el pretext que en elles i en les coves de les seues muntanyes s'amaga i protegeix un cert Bin Laden i els seus sequaços. Després d'arrasar Afganistan sense importar-li les víctimes innocents ni trobar rastre del fugitiu s'inventa l'eix del mal per a distreure i confondre a qui li pot demanar explicacions per la qualitat dels serveis públics, certes fallides fraudulent, i la marxa de la pròpia economia.

Avui Bush no pot enganyar cap persona responsable i decent, només els seus iguals i els rèptils que escriuen al dictat poden seguir els quatre genets de l'Apocalipsi. Bush i els seus iguals si volen acabar amb el terrorisme el tenen molt fàcil. Bastaria d'amar i defensar el mar, respectar la vida de rius i selves, la mare naturalesa que els va donar el Ser, respectar a tots els pobles i ètnies, els seus costums i credos, llengües i cultures. Després fer el que ha fet Lula donar als més pobres l'esperança i la dignitat, els mitjans perquè puguin menjar i viure en PAU. Les mesures contra el terrorisme són hospitals i metges, escoles i mestres, medicines, llibres i la alimentació necessària perquè tots visquen i gau-

disquen un poc de la vida. Sempre haurà d'haver-hi policia per a detenir als il·luminats de torn i fer valdre les lleis i normes de convivència, però el terrorisme s'aïlla i s'extingeix amb LLIBERTAT i JUSTÍCIA, amb DEMOCRÀCIA REAL. Bush, dèspota entre els dèspotes, menysprea i desafia a les Nacions Unides i a l'opinió del món en partir en croada contra els infidels.

Des de l'últim indi de la reserva al Papa de Roma tots li deuen obediència i han de tancar files darrere dels seus estendards i tambors de guerra. El Torquemada del Texas rural i profund, presoner dels seus propis pecats i incapaç d'enfrontar-se a si mateix, fuig espantat de la seua ombra. Telepredicador i exorcista reputat ens pretén ficar la seua por en el cos i fer combregar amb les seues bombes de xanglot per a arrossegar-nos a tots en la seua carrera suïcida a l'abisme. Però ni Hitler ni Franco ni Stalin ni Nixon ni Bush pare i fill ens arrossegaran amb ells al seu infern. Que eixirem de les cases, de les universitats i dels col·legis, de les tombes eixirem per a invadir les places i prendre els carrers. La PAU és ja un clamor que s'eleva al cel fent tremolar els fonaments del Kremlin i del Capitoli, de Buckingham, la Moncloa i el Coliseu. Units en la paraula PAU els fills de Crist i de l'Islam li aturarem els peus a la Bèstia Terrosa. Avui anem a guanyar la PAU impedint que la guerra segueixca alimentant i expandint el càncer del terrorisme.

Senyors: Presidents, Ministres i Generals "Si un home pot morir per un poble, mai un poble ha de morir

per un home"

Preteneu assassinar a quants van donar la seua vida per la vida i la pau, per la llibertat dels altres, sense veure que tot l'ori i l'ornegre no valen el preu del menyspreu humà, ignorant que ens van parir per a fer florir les roses a la boca dels canons, perquè jueus i palestins, cristians i musulmans, unim les mans per damunt dels filats derrocant els murs del fam i la ignorància, perquè tots tinguem el mar, la terra i l'aigua, i la nostra ració diària de llet i dàtils, formatge i mel, oli i pa. Nosaltres volem respectar-nos i amar-nos per damunt de totes les diferències, per damunt de tots els fanatismes, dogmes i credos, per damunt dels vostres interessos petrolífers i míssils intel·ligents, encara floreixen els clavells, encara brolla l'aigua i viuen els peixos a les fonts de l'Alhambra, encara besa la lluna els fills del desert i somriu una xiqueta en Chiapas i Guatemala, encara sent i dona la vida una mare enamorada, encara queden a la terra rossinyols que canten amb Federico i Miguel, volem nàixer, viure i créixer en pau, en LLIBERTAT i en PAU SE-NYO-RS PRE-SI-DEN-TS.

Senyors: L'únic compromís real i legítim d'un govern és el de vetllar per la vida plena i digna del seu poble donar-li en tot lloc i circumstància les explicacions degudes i defensar fidelment els seus drets i interessos en totes les instàncies nacionals i internacionals. Mai seran lícits els compromisos que directa o indirectament li puguin portar perjuï algun als ciutadans, atempten a la seua seguretat o menyscaben la seua dignitat. Els governants que l'obliden acabaran per rendir comptes a les urnes al poble sobirà. **Ω**

Signat: Olivier Herrera Marín

Ser proislàmic és/fa progre?

S.: >No m'agrada la seva oposició agressiva a qualsevol progrés legislatiu que s'oposi al que ells consideren "dret natural" o el mandat de Déu, o la tradició cristiana. Ni les lamentables bronques que han armat quan els mitjans de comunicació han fet humor de les creences catòliques.

J.: O sia, tu no voldries que es ficassin amb Mahoma, però amb creences catòliques sí. Per què? Això és discriminar. Potser perquè els integristes musulmans maten els "blasfems" i els catòlics no? (sou molt valents, ja veig) I amb Catalunya o la llengua catalana? Poden ficar-se o no? I amb els ateus? Tu no jutges d'igual manera tots els casos. Si poden ficar-se amb uns poden ficar-se amb els altres, i si no, no. Ara bé, allò millor fos no insultar ni molestar ningú. O és que sí que vols molestar els catòlics? (Per a mi em pareix evident que sí, que t'encanta, però tu hi llances la pedra i amagues la mà i això de nou et retrata). "A Crist, si el van agafar, és perquè no es va escapar" "Nostre Senyor les coses millora i el dimoni les empitjora" (Refranys catalans). "L'estil de l'evangeli és admirable de moltes maneres i, entre les quals, per no dar-hi cabuda a cap frase contra els botxins i enemics de Jesucrist. Car no n'hi trobareu cap en els historiadors contra Judes, Pilat, ni contra cap dels jueus" (Blasi Pascal, 1623-1662, savi i matemàtic occità, a "Pensaments").

"Me n'ha quedat una cosa: no sé adormir-me sense haver resat abans el parenostre de cara a la Creu del Cigne. "pren la teva creu i segueix-me", ¿no va dir alguna cosa així, si fa no fa, el teu déu, Ramon? Entre tants i tants déus, l'únic que m'interessa és aquest que es va fer home; ¿per què els altres ens interessarien, si ells no s'han interessat mai per nosaltres? Si hi ha Déu, s'ha hagut de fer home, ¿per què no se n'hauria fet? ¿Com ens hauria deixat tan sols, amb això tan horrible que és la intel·ligència -la lucidesa davant el no-res, una lluer-na insignificant perduda al fons de la fosca eterna i sense fi que ens envolta?... ("Incerta glòria", 1956, brillant i innovadora novel·la sobre la guerra civil, censurada pel franquisme, escrita per l'exiliat en Joan Sales, 1912-1983).

S.: >No m'agrada una Catalunya que es cregui millor que cap altres país, ni pel fet de pertànyer a una tradició religiosa determinada ni per cap altre fet. I per això no vull admetre, no hi haurà manera científica de demostrar-ho, que el cristianisme sigui èticament superior i més capaç de generar sistemes socials justos que l'Islam.

J.: Doncs vés a viure a un país islàmic i m'ho contes, si és que t'atreveixes i en pots tornar sa i estalvi. No fa gaire, mentre traspassava la frontera d'un Estat islàmic vaig veure com la policia apallissava civils indefensos, dones i nens, davant tothom, enmig d'un gran caos: hi ha molta més inseguretat legal que a ca nostra. Durant el Ramadan amb prou feines hi pots menjar o beure res, ni tan sols essent estranger (això sí que és una Quaresma a la força, vaja). I als països islàmics els homosexuals no és que sien blasfems, és que són empresonats i de vegades lapidats. Tu coles el mosquit i engulls el camell, com sempre. Quanta inconsistència i hipocresia.

Denuncien al Sudan un nou cas d'aplicació de la xària o llei islàmica contra un cristià

Redacció 07/03/2002

La situació de guerra al Sudan, amb una terrible persecució contra els 5 milions de cristians que viuen en aquest país africà, és sens dubte la gran oblidada d'Occident. L'últim cas d'aplicació de la xària, o llei islàmica,

ca, té com a víctima Anthony James Ladou Wani, un cristià de 46 anys que ha vist amputada aquesta dies la seva mà dreta després d'una condemna per robatori al maig de 2000. El procés s'ha desenvolupat, per la manca de recursos econòmics de l'acusat, sense defensa.

Mister Bean Laden.

Amb motiu d'aquesta nova tortura, les associacions de drets humans han tornat a denunciar el règim de Khartum. L'Organització Mundial contra les Tortures (OMTC) destaca, en un recent informe, l'aplicació sistemàtica, per part de l'executiu sudanès, de sentències que impliquen l'amputació de membres. Aquesta presa de posició arriba després que l'ONG local Grup Sudanès de Víctimes de la Tortura (SVTG) hagi denunciat de forma reiterada casos com el d'Anthony James Ladou Wani.

Al marge de motius clars per a l'anul·lació d'aquest procés que posem com a exemple, entre els quals destaquen la manca de proves i defectes de forma, l'OMTC assegura que aquestes penes van contra els tractats internacionals subscrits i ratificats pel govern sudanès. D'altra banda, l'organització ha acusat directament la Magistratura del país de ser responsable directa de la injustícia.

El cas de Ladou Wani s'ha conegut tot just pocs dies després que el 12 de febrer s'anul·lés una condemna a mort per lapidació contra una noia cristiana de 18 anys acusada d'adulteri. Per cert, aquesta pena ja s'havia intentat aplicar 75 vegades anteriorment. En definitiva, els dos casos són una aplicació de la llei islàmica per part d'un tribunal penal, no religiós, i sempre contra no musulmans. No hem d'oblidar que aquestes notícies arriben quan teòricament ja s'ha superat la pitjor època de persecució, ja que les autoritats de Khartum han assegurat moltíssimes vegades que els cristians no serien mai sotmesos a la xària.

Signes d'esperança

L'islamisme fanàtic i integrista, representat per l'ideòleg Al Turabi i els seus seguidors, està enfrontat amb la posició més moderada que mostra darrerament el cap d'Estat sudanès, el general Al Bachir. Aquesta tendència més tolerant amb les persones que no són musulmanes va permetre, ja al maig de 2000, que mig milió de sudanesos poguessin escoltar públicament l'Evangeli. Es tracta, doncs, d'un important signe d'esperança que ha donat pas a una llibertat sobretot al nord del país, on no hi ha guerra en aquest moment i, a més, es permet imprimir literatura cristiana.

Quan parlem del sud, però, hem de tornar al pessimisme tant pel que fa a la persecució religiosa com pel que fa a la situació de guerra i misèria. Núbia i altres zones de majoria cristiana senten encara el soroll de les bombes contra esglésies, hospitals, escoles i altres punts, on se segueixen produint víctimes mortals que continuen donant arguments als qui qualifiquen el drama de genocidi. Hi ha dues dades molt significatives: els cristians al Sudan van passar de ser 2,5 milions l'any 1990 a 5 milions el 2000 i, d'altra banda, es tracta de l'estat més gran en extensió de tot el continent africà. És, per tant, un país amb recursos que no han sabut aprofitar els successius governs que l'han controlat des del 1955. Però una vegada més, Occident i sobretot els Estats Units ignoren el que es fa al Sudan, que no és altra cosa que una feina bruta per islamitzar-lo des de l'eliminació dels qui no professen l'islam.

Aquest complicat règim, que regeix el destí d'una societat també complexa, s'ha intentat disfressar amb diverses cares però, de fet, tot és el mateix. Ω

Hi ha algú que tengui clar en que consisteix el nou model turístic del Govern de les Illes Balears?

Nosaltres un poc, i tenim molt més clar encara, el model de turisme que volem i el que no volem. Perquè no tractam de posar-lo en comú i mirar si seria possible dur-lo endavant?

Primer de tot i bàsicament, volem un turisme sostenible, però no que tengui com a finalitat sostenir el medi ambient i a la natura, sinó el que basant-se en el respecte al medi i a la natura tengui com a finalitat generar una economia pròpia i sostenir la població.

No volem un turisme capaç de crear llocs de feina, de feina ens en sobra, sinó el que faci possible cobrar les rendes que la nostra feina genera. Les rendes que genera el paisatge que feim possible conrant la terra i lluitant contracorrent per una manera de viure i una cultura que al model turístic actual sols li interessa per explotar-la en benefici propi.

Volem un turisme que no pretengui el control de l'allotjament i la seva comercialització en exclusiva, ni imposar l'oferta complementària, i ara també els preus, que necessita per vendre - una altra vegada déu meu? - moix per conill: turisme rural massificat en allotjaments de la costa o en cases vacacionals estandaritzades, i una oferta d'itineraris culturals, senderisme, cicloturisme etc, que ens massifiqui fora vila i els pobles, ens converteixi en la reserva i acabi amb totes les possibilitats de tenir una economia pròpia.

No volem un turisme que pretengui que la població, si hi vol treballar pel seu compte, construeixi també els allotjaments i en sigui la responsable davant la llei.

Volem un turisme de qualitat, no de luxe, ja que no garanteix la qualitat; un turisme que vulgui conèixer la nostra terra i la nostra gent, i que rebi el tracte personal i l'hospitalitat que ens caracteritza. Un turisme que sigui tan enriquidor personalment com econòmicament per a nosaltres. Un turisme controlat des de Mallorca que ens permeti fer rendibles les nostres cases i els nostres pobles i ens permeti conservar el nostre patrimoni.

No volem un turisme que basi el seu èxit en unes lleis encaminades a destruir una economia, la de la majoria, en benefici de la d'uns pocs. Perquè l'èxit de la globalització turística de Balears no hauria estat possible sense unes lleis que us afavoreixen, i que han prohibit, i prohibeixen encara, a la població utilitzar uns recursos propis i diferents amb els quals no podeu competir perquè no es basen amb els doblers.

I això no vol dir canviar-lo pel que tenim ara. Hem de trobar la manera de racionalitzar el turisme que hi ha, però sense destruir el que ens queda.

Aquest és el nou model de turisme que volem i el que tenim dret a demanar al Govern Balear, que té l'obligació de governar en benefici de la majoria.

Perquè la població a més de treballar per a vosaltres, també té dret a dir-hi la seva. I la nostra població, de moment al menys, ha entès que les majories absolutes, siguin del color que siguin, són nefastes per al poble, i ha decidit a través de les urnes, obligar els diferents partits a una entesa per governar.

I d'això en diem democràcia, ho saben senyors i senyores de Sociedad i Turismo? Ω

Magdalena Mayol - Mallorca Verda

Escollit el "Millor acudit del món" en una enquesta que hi van participar milers d'acudits d'arreu del món

Són dos caçadors que van de caçera. En un principi tot va normal, fins que per error un caçador dispara a l'altre pensant-se que era un animal.

El caçador s'afanya a demanar auxili per telèfon mòbil:

- Doctor, li surt moltíssima sang, em sembla que està mort...

Què haig de fer?

- Dons primer de tot, assegura't que està mort.

Llavors el doctor sent un fort tret d'escopeta "PAM!!" des del seu telèfon... Ω

SOLIDARITAT AMB EL KURDISTAN

El Kurdistan és un país extraordinàriament dividit -molt més encara que els Països Catalans-: trobam part del seu territori a Turquia (on han estat ferotgement reprimits al llarg de la major part del segle XX), una altra part a l'Iraq (on han rebut també una repressió salvatge, sobretot sota el règim de Saddam Hussein, que, segons sembla, hi ha comès un autèntic genocidi); encara una altra part del Kurdistan es troba sota domini iranià (també en una situació poc favorable); i hi ha kurds en algunes repúbliques del que formava la Unió Soviètica (Azerbaidjan i Uzbekistan). El Kurdistan, doncs, és un país trossejat, dividit entre cinc estats diferents.

Com qualsevol país trossejat, el Kurdistan ha viscut diversos drames diferents, al llarg de l'últim segle: el primer de tots, el més terrible, ha estat el de sofrir un genocidi a mans de les potències veïnes, més potents i voluntàriament assimiladores. Entre aquestes cal destacar-hi, precisament, l'acció genocida de Turquia que, durant la primera meitat del segle XX, va procedir, des del potent estat modern creat per Kemal Ataturk, a la liquidació física de devers un milió de kurds (a l'hora d'establir xifres, en aquests casos, sempre resulta molt complicat); i, juntament amb el genocidi, a l'expatriació: la majoria de la població de Diyarbakir, antiga capital del Kurdistan, viu avui a Istanbul o a Ankara, o a la costa d'Anatòlia. Encara avui existeixen a Turquia zones d'exclusió per als periodistes, on l'entrada resulta del tot restringida. Què s'hi deu estar coent, allà dins, perquè no se'n pugui saber res?

Una part dels kurds reprimits per Turquia anaren a parar a Iraq. La repressió baasista, emperò, també va afectar-los. Entre d'altres, s'ha especulat sobre la possibilitat que devers dos-cents cinquanta mil kurds hagin estat eliminats físicament pel règim baasista iraquiana. Un quart de milió de kurds víctimes d'un nou genocidi. Probablement, entre aquests, n'hi devia haver, ja, una part de procedents de Turquia, que havien pensat que es podrien refugiar al Kurdistan sota sobirania iraquiana.

Ara, a les portes d'una nova guerra, el Kurdistan torna a tenir totes les de perdre. Malgrat que una part important dels kurds iraquians sembla que es posicionen al costat dels Estats Units i de la Gran Bretanya (i que hi ha un bon contingent de voluntaris kurds disposats a enfrontar-se al règim de Saddam, del qual pràcticament no es troba oposició interior a l'Iraq estricte), Turquia també s'hi ha apuntat, i s'ha sumat al mateix bàndol, no fos cas que després el Kurdistan pogués fugir, ni que fos mínimament, del seu control.

I els aliats disposats a fer la guerra -sense tenir, com apuntava el propi general Schwarzkopf, cap de la "Tempesta del desert" de principis dels norantes, cap projecte per a l'Iraq de després de Saddam Hussein- tampoc no semblen especialment entusiasmats per la causa kurda. Probablement, en tot plegat, hi juga un paper important el fet que la cara pública que se'ns ha ofert dels kurds és la d'Oçalan, condemnat a mort primer i a cadena perpètua després, per la justícia turca. I que existeix una divisió interna extraordinària entre les forces nacionalistes del Kurdistan, fet que dificulta de tenir-ne com a interlocutors vàlids, de cara a poder articular la seua pròpia nació.

La minorització genera aquestes patologies, i acaba deixant els pobles en una situació que pràcticament impossibilita precisament de poder resoldre els conflictes que tenen més enverinats. Entre nosaltres, no ho oblidem, passa quelcom de semblant. Els europeus ens oblidam fàcilment dels pobles sotmesos. Ningú no ha clamat contra el genocidi dels kurds. Ningú no ha mogut cap dit de solidaritat amb el Kurdistan. Els pacifistes europeus no els fan costat ni tan sols tenint en compte que, de manera bastant generalitzada, els partits kurds són d'esquerra marxista ortodoxa. Les raons d'Estat continuen sent, entre nosaltres, brutalment poderoses.

El nostre clam ha de ser evident: no a la guerra, perquè els conflictes s'han de resoldre per mitjans pacífics i més intel·ligents que això que sembla que és a punt de perpetrar-se. Però solidaritat amb el Kurdistan, i no amb els seus botxins dictatorials. No al bel·licisme de George Bush fill; però no contudent i sense ambatges al dictador Saddam Hussein. No a la prepotència i a la imposició; però sobretot no al retrocés en la civilització. **Ω**

BERNAT JOAN I MARÍ

PREPARAR LA PAU

Text íntegre de la carta pastoral dels bisbes de Bilbao, Ricardo Blázquez; de Sant Sebastià, Juan María Uriarte, i de Vitòria, Miguel Asurmendi

Introducció

La nostra societat desitja la pau i pateix perquè no la té. L'Església comparteix aquest anhel i patiment i els expressa en l'oració contínua per la pau i en la feina diària per preparar-la.

La cruesa i l'obscuritat del moment actual, a més, reclamen de nosaltres una paraula pública i explícita. Nombrosos cristians l'estan demanant. Molts ciutadans l'estan esperant. Conscients de la nostra missió de pastors, volem dir-la, un cop més, amb llibertat evangèlica i amb voluntat conciliadora.

En una seqüència d'enunciats anirem formulant els trets més preocupants de la nostra situació actual. Al voltant de cadascun desgranarem de manera concisa la descripció necessària, la valoració adequada i alguns suggeriments operatius.

Marcats pel desacord i la comunicació

Un any després de les eleccions del 13 de maig els partits polítics mantenen pràcticament intactes els seus greus desacords anteriors. No comparteixen ni l'anàlisi de la situació ni la valoració de la naturalesa dels problemes en joc ni el concepte de pau que desitgen ni les vies per accedir-hi.

Creiem que el desacord polític és en gran mesura origen i fruit d'una greu comunicació. Una societat força ben avinguda en molts aspectes de la seva convivència diària està, no obstant això, solcada per la comunicació política. Assistim en les últimes setmanes a un repunt d'iniciatives de concertació entre diverses formacions polítiques. Però encara són senyals parcials i insuficients. La comunicació en els punts candents està, ara per ara, bloquejada. Una gran part de la ciutadania no acaba de comprendre que el vehicle de relació més utilitzat consisteixi en un intercanvi de mútues censures a través dels mitjans de comunicació.

L'Església advoca de manera neta i decidida per la comunicació entre els diversos grups polítics a través d'un diàleg pacient que busqui l'acord. "El diàleg es manifesta sempre com a instrument insubstituïble de tota confrontació constructiva, tant en les relacions internes dels Estats com en les internacionals" (Joan Pau II). Dialogar no equival a claudicar. Precisament perquè és una relació entre persones (no una pura confrontació d'idees o programes) porta dins seu una dinàmica que, enmig de les tensions inevitables, pot aproximar efectivament les posicions dels interlocutors. El diàleg és l'avinguda que condueix a la plaça major de la pau. Tancar-se al diàleg equival a renunciar a la pau vertadera, que no con-

sisteix en la victòria, sinó en l'acord.

La pau és incompatible amb el terrorisme

Són molts els enemics de la pau, que, amb molt realisme, és qualificada com a "àmplia justícia i reduïda violència". La duríssima violència d'ETA no sembla que s'hagi d'aturar pròximament. En comunicats recents anuncien els seu propòsit de mantenir-la. De fet la seva pràctica subsisteix en diverses formes: assassinat, extorsions, amenaces...

Són molts els motius pels quals reiterem un cop més que ETA ha de desaparèixer, amb tota la seva constel·lació de violència. Viola greument el dret a la vida, a la integritat física i a la seguretat personal. A l'eliminar físicament l'adversari polític mina els fonaments mateixos del sistema democràtic. Contravé frontalment l'exigència ferma de la immensa majoria dels ciutadans. Destrossa nombroses famílies.

Provoca en les seves víctimes potencials la por insofrible i el sobresalt continu. Sembla en la nostra comunitat la desmoralització i la desesperança. Conduïx els seus mateixos activistes a un carreró sense sortida. Taca la imatge pública de la nostra societat. Constitueix, en fi, un fortíssim obstacle perquè els desacords polítics existents a la nostra societat es plantegin correctament i s'abordin serenament.

La valoració moral del terrorisme d'ETA ha de ser, doncs, greument negativa. Aquesta valoració afecta en la deguda proporció totes aquelles persones o grups que col·laboren amb les accions terroristes, les encobreixen o les defensen. Totes les persones i grups socials i polítics sense excepció tenim l'obligació moral de definir-nos de manera neta davant d'ETA.

Un desafiament a la vida, a la llibertat i al sistema democràtic

Dins del variat espectre de les víctimes potencials d'ETA últimament són els regidors del PP i el PSOE els que estan en el punt de mira dels seus atemptats. Aquest fenomen resulta particularment greu perquè és un atac directe a la democràcia. Aquesta, per la seva pròpia naturalesa, postula que totes les opcions polítiques tinguin els seus propis representants, lliurement elegits, que participin en la gestió de la comunitat política. Atemptar contra un regidor perquè assumeix i promou l'opció política dels seus votants és, doncs, colpejar durament la mateixa democràcia. Aconseguir per aquesta via que alguns partits no poguessin completar una llista electoral mínima -cosa que posaria en perill la celebració dels mateixos comicis electorals- equivaldria a ferir-la greument. Esperem que el suport de gairebé tota la societat, les mesures de seguretat acordades pels partits i adoptades per les autoritats i el coratge cívic personal dels candidats dissipin en el seu moment aquest greu temor.

Els edils en perill greu són una porció de la nombrosa població amenaçada. Són alguns milers els ciutadans que viuen entre nosaltres l'angoixa contínua per la sort de la seva vida, la seva integritat, la seva llibertat. Tots hem de preguntar-nos si som prou sensibles al drama que ells i les seves famílies pateixen. Des d'aquesta sensibilitat brollarà en nosaltres la necessitat de defensar-los, acompanyar-los i protegir-los. És un acte de justícia i solidaritat. Per als cristians el compliment d'aquest ofici és un vertader "banc de proves" de la qualitat de la nostra fe.

No tot val contra el terrorisme

La consciència de la injustícia, de la inutilitat i del perill del terrorisme i el consegüent rebuig social que suscita s'han tornat més intensos al món a partir de l'11 de setembre, que alhora ha comportat la temptació de descompensar el binomi "seguretat-drets humans" accentuant excessivament el primer membre de l'esmentat binomi. El risc de sucumbir a aquesta temptació no és imaginari.

Sempre que la necessària fermesa davant el terrorisme es converteixi en indeguda duresa, lliscarem per aquest pendent. La societat té el dret i el deure de defensar-se davant el flagell terrorista. Ha de fer servir en aquesta defensa tots els mitjans que siguin a la vegada moralment lícits i políticament correctes. En cap cas ha de depassar el llinar dels drets inviolables de les persones.

Ni tan sols els grans malfactors poden ser objecte, per exemple, de maltractaments i, menys encara, de l'aplicació de la tortura. El Concili Vaticà II és rotund en aquest punt (cfr. GS 27). Legisladors, governants, jutges i forces de seguretat han de mantenir en aquest punt una cura sempre diligent. Resulta preocupant sentir veus autoritzades de persones i organismes (Amnistia Internacional, Gest per la Pau) que assegurin que no sempre es respecten degudament aquests límits que mai haurien de ser traspassats.

Gestionar el conflicte entre identitats nacionals contraposades amb vista a la pau

La pacificació d'aquest país comporta, per descomptat, la desaparició d'ETA i l'esforç net per combatre-la. Però els problemes que és necessari resoldre per assolir la pau no acaben aquí. Per comprendre i evitar les dificultats per a la pau a casa nostra cal enfocar correctament una altra realitat que ve de lluny. Tots els sondejos revelen amb obstinada estabilitat la coexistència d'identitats nacionals totalment o parcialment contraposades i, a vegades, conflictives. Uns se senten "només bascos"; d'altres, "només espanyols"; d'altres, "més bascos que no pas espanyols"; d'altres, "més espanyols que no pas bascos"; i d'altres, finalment, "tant bascos com espanyols". **Ω**

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 7 anys que en Xavier Rodríguez regenta el Bar sa Drassana a la Plaça de sa Drassana de Ciutat. Entrepans i tapes. Tel. 971 718 757

Fa 16 anys que en Lluís Muñoz de Girona regenta el Forn de la Mar a l'Avinguda Antoni Maura de Ciutat. Fa pastissos i ensaïmades. També ven sobrasades i més coses. Tel. 971 716 468

Fa 30 anys que en Vicenç Hernández, nascut a la barriada de les Delícies de Valladolid, regenta el Restaurant Moby Dic a l'Avinguda Antoni Maura de Ciutat. Un lloc on se menja a la carta per una mitjana de 25 euróns. Tel. 971 726 42

Fa 2 mesos que en Carles Chacartegui-Cirerol ha obert la Galeria d'Art Chacartegui-Cirerol a una de les dependències del Convent de Santa Magdalena, a la Plaça de santa Magdalena de Ciutat. Hi ha exposada obra contemporània i clàssica, pintura, escultura i diorames. Tel. 971 214 110

Na Francesca Coll és la madona de la Pastisseria Doc al carrer Jaume II de Ciutat. Tel. 971 724 122

Fa 30 anys que en pep Joan regenta sa Bodegueta al carrer Sant Crist, 2 de Ciutat. Despatxa menús a 6'75€. Bon assortiment de tapes. Tel. 971 722 662

Fa 5 anys que els missers Elisabet Blasco i Cristòfor Borràs tenen obert buffet d'advocats al centre de Ciutat. Tel. 971 728 664

Fa 4 anys que en Josep Maria Pomar i n'Antònia Barrier regenten la Galeria d'Art Pep Maria Pomar al carrer Colom, devora al Plaça de Cort. Tenen exposició de Juan Nieto, Celià etc. Tel. 971 729 366

Fa 8 anys que en Joan Torrents d'Inca regenta el Restaurant Baluart, al Baluart de sant Pere de Ciutat. Se menja a la carta per una mitjana de 40€. Tel. 971 719 609

Fa 10 anys que en Josep Lluís Planes va obrir la correduria d'assegurances Planés & Partners al carrer can Cerdanya de Ciutat. Ara, acaba de traslladar aquesta oficina al carrer Sant Martí, 1. Tel. 971 728 182

Fa mig any que en Magda Sánchez ha obert la botiga de moda se senyores Selma al carrer Baró de Santa Maria del Sepulcre de Ciutat. Tel. 971 728 290

Fa 2 anys que n'Ales Zamora de Cuba regenta el local Q-Bans Pizza al carrer Pere Descatllar i Net de Ciutat. Tel. 971 719 678

Fa 20 anys que en Jandro Gómez va obrir la Galeria d'Art Jandro al carrer de la Concepció de Ciutat. Ara fa poc, li ha canviat el nom per Galeria Don Quixot. A la foto el veiem amb la secretària Susana Sánchez. La directora és la seva dona Marisa Navas. Ara te una exposició d'en Pablo Rodríguez de Madrid. Amitjan mes de març exposarà l'eivissenc Carles Guasch. Tel. 971 727 636

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

C/. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

**el Català,
una llengua
d'Europa**

Amb 10,8 milions de parlants, el Català és la 7ena llengua més parlada d'Europa.

de tu a tu,
sempre en català

Optica La Ronda

C/ Andrea Doria, 9
Tels. 971 28 34 38 - 971 28 56 46
Fax: 971 22 13 41
07014 Palma de Mallorca

NETEJA **PINTURES**

VIVENDES
EMPRESSES
BARS
RESTAURANTS

PIDECONS
IDCFI

ESTUCATS
GOTELS
MOQUETES
VITRIFICATS

Tel. 971 509 529 - 653 201 647 BÚGER

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 20 anys que en Maxi Rodríguez regenta al Bar Sotano Sur a la Plaça de les Drassanes de Ciutat. Obert a partir de les 6 de l'horabaixa. Tel. 637 0066 667

Fa 18 anys que na Magdalena Tomàs va obrir la botiga Aquari al carrer Jaume III de Ciutat. Bisuteria i objectes de regal. Tel. 971 724 556

En Joan Martorell és l'amo de Can Joan de s'Aigo del carrer Baró de santa Maria del Sepulcre de Ciutat. La casa mare està al carrer de Sans, 10. Són pare, va comprar can Joan de s'Aigo l'any 1930. Tel. 971 725 760

Fa 4 mesos que en Pere Ferragut regenta la botiga Corresport a les Galeries Jaume III de Ciutat. En Pere va jugar al futbol amb el Reial Mallorca, amb el Santa Ponça i amb clubs de Catalunya. El seu soci, Joan Fortunato, també va jugar amb el Mallorca. Tel. 971 712 812

Fa un any que en Justo González d'Astúries ha obert botiga de fotografies, Centre Foto al carrer Bon Aire de Ciutat. Revelat de fotos digitals. En Justo va fundar l'empresa Centro Foto fa 20 anys a s'Arenal de Mallorca. A la foto amb el seu ajudant arenaler Padilla. Tel. 971 720 140

Na Joana Socies de Ciutat i na Holly Newell de Puigpunyent acaben de fer-se càrrec del Cafè can Toni a la Costa de Santa Creu de Ciutat. Fan berenars i sopars. Menús a 8'5'€. Tel. 670 734 045

Fa 3 anys que en Josep Joan Parets va obrir l'Assessoria fiscal, laboral i comptable Parets Associats al carrer Parellades, 12 de Ciutat. A la foto amb el seu soci Manuel Picó. Tel. 971 214 507

VISCA LA VELLA EUROPA!!

El sinistre secretari de defensa nord-americà, Donald Rumsfeld, sembla ben bé, la reencarnació del senador Maccharthy. Malauradament, el més greu de tot és que hi hagi dirigents europeus que donin suport a les tesis, de rabiosa ultradreta, de personatges tan nefastos pel gènere humà en el seu conjunt.

La posició reaccionària, eixelebrada i neofeixista a favor de la guerra de l'administració Bush - i que a hores d'ara ja es pot dir clarament que només és per motius econòmic-energètics - està tenint una conseqüència molt negativa per Europa. De tota manera, els insults del Sr. Rumsfeld contra l'anomenada "vella Europa" varen tenir una alligadora resposta en la persona de Romano Prodi (un molt preparat president de la Comissió Europea), el qual va manifestar, d'una forma molt intel·ligent, que no és la vellesa la que fa que els europeus s'oposin a la guerra sinó la prudència. I, precisament, aquests dirigents tan negatius per tot el vell continent com són Aznar, Berlusconi i Blair, estan exercint de veritables destructors de la unitat europea i del seu model social. Per sort, encara hi ha força sentit comú a Europa. L'eix franco-alemany, la majoria de la opinió pública i, sobretot, el ministre d'extersiors alemany, són una certa garantia de democràcia, tolerància i civilització, enfront de la barbàrie de la ultradreta nord americana i dels seus "criats" antieuropeus.

En definitiva, que ara el que cal, d'entrada, és exercir una forta pressió mobilitzadora per tal d'aturar la guerra, declarar a tot el continent europeu persona "non-grata" al Sr. Rumsfeld, que en Joschka Fischer sigui el proper president de la Comissió Europea i que els ciutadans d'arreu del continent ens expressem amb tota la força de la llibertat, la dignitat, la igualtat i la fraternitat. Visca la pau!! Visca la democràcia!! Visca la vella Europa!!

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

SANT JOAN

Uns 300 simpatitzants del PSM i d'UM de sant Joan se reuniren a Can Tronca per dinar i per organitzar grups de feina amb vistes a les properes eleccions municipals. Hi van anar batles del PSM de la comarca. Va presidir la trobada el Vice President del Govern Balear Pere Sanpol. Na Caterina Nicolau fa primer de batxiller. Forma part del grup de feina de Jovenut i Esports del PSM-UM de sant Joan.

Els dies 15 i 16 de març a les 18 i a les 21 hores, la companyia Xesc Fortesa representarà al Teatre de Manacor, l'èxit de l'any. Fot qui fot

El bisbe de Rumbek (Sudan) demana l'alliberament d'una cooperant protestant segrestada per milícies progovernamentals

Cessés Mazzolari, bisbe de Rumbek, ha demanat al govern islàmic de Khartum que alliberi a Juliana Muiruri, una jove cooperant keniana de 27 anys, capturada al sud de Sudan per alguna de les milícies que el govern fa servir a la seva guerra contra el SPLA, la guerrilla antigovernamental que controla bona part del sud del país. Muiruri era a la zona com cooperant en nutrició, primer amb l'organització protestant Lutheran World Federation i des de setembre amb Church Ecumenical Action for Sudan, una altra ONG cristiana.

Al principi es va pensar que la havien detingut les milícies de cavalleria Murahiliin, però el Govern islàmic ha comunicat a la diplomàcia keniana que està a les mans d'un altre dels seus grups armats en el sud, el PDF (Popular Defence Force), pel que sembla per viatjar sense documentació adequada. Probablement Juliana portava documentació del SPLA, la que usen els cooperants per treballar en les zones de la guerrilla però que no té validesa per al Govern, que ha reconquerit alguns espais en els últims dies. El pare de Juliana, un empresari keniana de 54 anys, ha agraït el suport del bisbe, però està molt preocupat: "des que va ser segrestada no m'he trobat amb ningú que l'hagi vist en persona; tots em parlen d'ella només per coses que han sentit".

MSN. Más Útil Cada Día <http://www.msn.es/intmap/>

Pregàries d'acció de gràcies

La lloança i l'acció de gràcies són elements indispensables de tota pregària i Jesús ens ho ha confirmat amb el seu exemple. Abans, doncs, d'adreçar a Déu les nostres peticions, expressem-li la nostra reconeixença i el nostre amor.

Per haver-nos cridat com a cristians a ser col·laboradors vostres en la construcció del Regne que demanem cada dia en el Parenostre,

US DONEM GRÀCIES, SENYOR.

Per la fe i l'esperança que animen els qui lluiten per la justícia i la pau, malgrat les dificultats, els sofriments i la persecució,

US DONEM GRÀCIES, SENYOR.

Pel coratge secret dels qui resisteixen sota la tortura i pateixen per la dignitat de tothom, pels qui, com el bisbe de Bukavu, al Congo, i tants altres, condemnen la tortura i protesten contra les injustícies i contra els qui es mofen dels febles i dels discriminats,

US DONEM GRÀCIES, SENYOR.

Per la solidaritat compromesa de les innombrables comunitats cristianes de base que experimenten la força de l'Esperit i la joia de la convivència, malgrat les adversitats,

US DONEM GRÀCIES, SENYOR.

Per la fidelitat a Jesús i al proïsme de tants cristians, fins i tot quan la persistència del mal pot fer creure que Déu els ha abandonats,

US DONEM GRÀCIES, SENYOR.

Per l'alliberament de tots aquells homes i aquelles dones a favor dels quals l'ACAT havia intercedit.

US DONEM GRÀCIES, SENYOR.

Conscients de la tasca immensa a què ens hem compromès com a membres de l'ACAT i de la nostra incapacitat per a dur-la a terme, ja que, com ens digué Jesús, sense ell no podem fer res, adreçem-li confiadament les nostres pregàries.

Senyor Jesús, que ens heu revelat el veritable rostre de Déu, compadiu-vos de tots els marginats de la nostra societat. Que nosaltres sapiguem lluitar perquè tots els homes i les dones siguin lliu-

res i iguals en drets. Preguem.

SENYOR, TINGUEU PIETAT.

Senyor Jesús, que vau acollir el clam dels sofrents, vau oferir la vostra amistat als pecadors, vau refusar de condemnar la dona adúltera: mireu aquells qui no troben ni compassió ni justícia. Que nosaltres combatem perquè arreu del món tot acusat sigui assistit per un advocat honrat, i judicat equitament. Preguem.

SENYOR, TINGUEU PIETAT.

Senyor Jesús, vós que vau dir: la Veritat us farà lliures, tingueu pietat de tots els qui són víctimes de la mentida i de la calúnnia. Feu de nosaltres els defensors d'una informació seriosa i honesta i d'una actitud imparcial. Preguem.

SENYOR, TINGUEU PIETAT.

Senyor Jesús, vós que heu contemplat els infants quan jugaven i els heu abraçats: mireu aquests milions de petits sacrificats per l'egoisme dels poderosos, obligats al treball, privats de pa i d'educació, maltractats, torturats, assassinats. Que aquest estat de coses se'ns faci insuportable i denunciem aquest escàndol. Preguem.

SENYOR, TINGUEU PIETAT.

Senyor Jesús, vós que vau dir: benaurats els qui tenen fam i set de ser justos: doneu coratge a tots els qui lluiten, sofreixen i arriuen la pròpia vida per defensar els drets dels pobres i dels pobles oprimits. Que la sang dels màrtirs dels nostres dies sigui llavor de nous cristians i que nosaltres esdevinguem artesans de pau amb el nostre treball per un món més just. Preguem.

SENYOR, TINGUEU PIETAT.

Senyor Jesús, vós que acollíreu el lladre penedit i intercedíreu pels vostres botxins: apiadeu-vos dels torturadors i de tots els responsables del flagell de la tortura en tants països del món. Que nosaltres creguem que també són fills vostres i contribuïm al seu penediment amb el nostre amor fraternal i lluitant per vèncer en nosaltres mateixos tota intolerància, tota agressivitat, tota violència. Preguem.

SENYOR, TINGUEU PIETAT.

Senyor Jesús, vós que vau ser fla-

gel·lat, escarnit, clavat a la creu com un malfactor: tingueu pietat dels nostres germans perseguits injustament, empresonats, torturats, assassinats, fets desaparèixer, amenaçats de mort, enfonsats en la solitud. Que no deixem d'acompanyar-los amb la nostra pregària i amb aquelles accions que vós ens inspireu a favor d'ells per sostenir-los en l'esperança i contribuir al seu alliberament. Preguem.

SENYOR, TINGUEU PIETAT.

Senyor Jesús, que heu perfeccionat la llei de l'Ull per ull i dent per dent dient-nos "no us hi torneu contra els qui us fan mal": compadiu-vos dels qui sofreixen durant anys la tortura contínua de la condemna a mort i feu que siguin ateses les innombrables peticions per l'abolició de la pena capital, que és una agressió a la dignitat de la persona i al seu dret a la vida. Preguem.

SENYOR, TINGUEU PIETAT.

Senyor Jesús, que amb paraules i accions i sobretot amb la vostra mort en creu ens heu ensenyat com ens estimeu i com ens hem d'estimar: tingueu pietat dels països en guerra o amb greus conflictes bèl·lics, polítics i econòmics i feu que els governs i tots els principals responsables d'aquestes situacions cerquin sincerament de posar-hi remei per mitjans pacífics que condueixin a la pau per camins de justícia, de llibertat, de reconciliació. Preguem.

SENYOR, TINGUEU PIETAT.

Senyor Jesús, portem davant vós, finalment, totes aquelles persones o situacions a favor de les quals hem intervingut com a membres de l'ACAT:

Pregàries per a demanar perdó

Senyor, l'home, creat a imatge vostra, és desfigurat per l'home. Contemplant el rostre del Fill de l'home, el vostre Fill, crucificat i vivent entre nosaltres, us volem demanar perdó.

Perdó, Senyor, pel comerç de les armes, per la intel·ligència de l'home posada al servei de la destrucció de l'home o de la natura.

SENYOR, TINGUEU PIETAT.

Perdó per la recerca d'una felicitat fàcil en les nostres societats de consum, per la falta d'atenció envers els petits,

els desheretats de tota mena, per la set de venjança.

SENYOR, TINGUEU PIETAT.

Perdó per les nostres actituds de menyspreu, d'orgull, davant d'aquells qui no són com nosaltres; per les nostres paraules de violència que aixafen els altres.

SENYOR, TINGUEU PIETAT.

Perdó per les nostres covardies que impedeixen que la veritat surti a la llum; per les nostres negligències a fer el que tenim al nostre abast.

SENYOR, TINGUEU PIETAT.

Perdó pels nostres silencis quan calia parlar; per les nostres paraules vanes quan calia actuar; per la nostra manca d'amor i de generositat.

SENYOR, TINGUEU PIETAT.

PREGÀRIES D'INTERCESSION

Germans i germanes:

el Senyor ens crida a ser ambaixadors de reconciliació, unim-nos per pregar en el seu nom.

Senyor, el vostre Crist ens fa conscients que el món té fam i set de pau: davant la realitat, el seu sofriment ens abrusa i ens turmenta.

RENOVEU, SENYOR, LA FAÇ DE LA TERRA.

Senyor, vós teniu la vostra hora per a cadascú, i la reconciliació és obra del vostre Esperit: us lloem per aquells qui són signes de la vostra pau enmig dels conflictes i de les violències del nostre món.

RENOVEU, SENYOR, LA FAÇ DE LA TERRA.

Senyor, us preguem per les víctimes innocents de les guerres: els pobles desplaçats, aquells l'esdevinidor dels quals ha estat destruït, el país trastornat, per tots els desastres, per la terra devastada i enverinada.

RENOVEU, SENYOR, LA FAÇ DE LA TERRA.

Amb aquells qui tradueixen pau per llibertat i reconstrucció del seu poble, us preguem:

RENOVEU, SENYOR, LA FAÇ DE LA TERRA.

Amb aquells qui tradueixen pau per compartició i que no suporten la riquesa d'alguns privilegiats i la pobresa de la majoria, us preguem:

RENOVEU, SENYOR, LA FAÇ DE LA TERRA.

Amb aquells qui tradueixen pau per instrucció i treballen per la formació social i cultural del seu poble, us preguem:

RENOVEU, SENYOR, LA FAÇ DE LA TERRA.

Amb aquells qui tradueixen pau pel dret a la llibertat de consciència, us preguem:

RENOVEU, SENYOR, LA FAÇ DE LA TERRA.

Senyor Déu, amb tots aquells qui compten amb vós ens sentim units en l'esperança i us preguem:

RENOVEU, SENYOR, LA FAÇ DE LA TERRA.

Preguem avui pels artesans de la pau. Perquè el missatge de pau sigui escoltat per tothom.

US PREGUEM, SENYOR.

Perquè aquells qui heu cridat a servir-vos perseverin en la pregària i la inter-

cessió,

US PREGUEM, SENYOR.

Perquè els caps d'Estat i els governs cerquin el que fa viure els pobles en la justícia i en la pau,

US PREGUEM, SENYOR.

Perquè els qui sofreixen la guerra o el terrorisme siguin deslliurats i guardin l'esperit de pau,

US PREGUEM, SENYOR.

Perquè aquells qui actuen en la reconstrucció del propi país i treballen per la reconciliació facin que esdevingui possible el diàleg,

US PREGUEM, SENYOR.

Perquè s'instauri en les nostres famílies, en els nostres barris, en els nostres llocs de treball un esperit de comprensió i d'ajuda,

US PREGUEM, SENYOR.

Oració:

O Déu, que heu fet d'una mateixa sang totes les nacions que hi ha a la faç de la terra i que heu enviat el vostre Fill beneït a predicar la pau als qui són lluny i als qui són a prop, feu que tots els pobles del món us cerquin i us trobin i apreseu l'acompliment de la vostra prome-

sa de vessar el vostre Esperit sobre tothom, per Crist, Senyor nostre.

AMÉN.

En comunió amb tots els testimonis de Crist, preguem perquè l'Església sigui fidel a l'Evangeli de l'amor.

A aquells qui no són escoltats ni considerats, envieu-los deixebles a testimoniar la vostra sol·licitud.

ESCOLTEU-NOS, SENYOR.

A aquells qui la societat condemna: els presos, els marginats, envieu-los deixebles a testimoniar la vostra misericòrdia.

ESCOLTEU-NOS, SENYOR.

A aquells qui es troben submergits en la misèria, la ignorància i la violència, envieu-los deixebles a testimoniar la vostra justícia.

ESCOLTEU-NOS, SENYOR.

A aquells qui no troben sentit als seus sofriments ni objectiu a la seva vida, envieu-los deixebles a testimoniar la vostra esperança.

ESCOLTEU-NOS, SENYOR!

Senyor, en aquest món, els homes i les dones tenen fam de pa, ben segur,

però també de tendresa, de dignitat i de justícia.

Senyor, en aquest món, hi ha homes i dones que moren perquè no tenen raons per a viure, perquè no tenen esperança.

Senyor, en aquest món hi ha mans fatigades, genolls que es dobleguen, cors que sofreixen.

Us demanem pa per a aquells qui tenen fam de pa, amor, per a aquells qui tenen fam d'amor, la vostra llum per als qui s'han perdut i la vostra paraula per a aquells qui es desesperen.

Us demanem la vostra força per a aquells qui ja no poden més, un camí de pau per a l'immens exèrcit de refugiats, d'emigrats, per a aquells qui són perseguits, apallissats, empresonats, torturats, i l'escalf del vostre amor per a aquells qui estan abandonats.

Us donem gràcies per aquells qui, sense por davant la mort, testimonien la seva fe i continuen el combat per la justícia.

Senyor Jesús, només vós sou just davant Déu, vós que heu estat lliurat com un culpable a mans dels homes, vós que vau ser jutjat, condemnat, ajusticiat; us aportem el sofriment de tots els éssers humans. Apiadeu-vos-en, retorneu-los l'esperança, perquè vós vau morir per aquells qui moren i vau ressuscitar per cridar-los a la resurrecció. AMÉN. Ω

Algunes persones ben informades comenten que està prevista la modificació dels límits del Bisbat de Tortosa. Aquests canvis suposarien passar algunes de les seves parròquies al Bisbat de Segorrb - Castelló de la Plana. Tot i que durant més de mil anys no s'han modificat aquestes fronteres (el Bisbat de Tortosa està documentat des de l'any 516) ara sembla que estaria justificat per fer coincidir els límits dels bisbats amb els de les comunitats autònomes i, pel fet de constituir moneda de canvi, a una eventual aprovació vaticana de la Província Eclesiàstica Tarraconense (simulacre d'una conferència episcopal catalana).

Si com sembla són certs ambdós arguments, cal fer-hi algunes observacions abans no s'acompleixi aquest estrany pacte fet d'esquenes a Tortosa i als catalans catòlics i no catòlics dels Països Catalans.

En relació a la necessitat de fer coincidir els límits dels bisbats i els de les comunitats autònomes, s'ha de dir que és una idea del tot antiga. De fet, el Bisbat de Tortosa ja va perdre algunes de les seves parròquies en benefici del Bisbat de Saragossa amb la idea de que les diòcesis i les províncies coincidissin, però la gran decepció va ésser la creació el 1957 del nou Bisbat de Segorrb, sota l'impuls de l'Espanya feixista.

Tot i així, tenint present que en aquell moment el règim tirànic podia fer i desfer a plaer sota el paraigües del Concordat (acord diplomàtic entre el Estat vaticà i l'Estat espanyol), ningú es va atrevir a tocar en excés el Bisbat de Tortosa, doncs hi havia un dret ancestral de Tortosa sobre totes aquelles terres i pobles que l'Església catòlica romana havia fundat des de temps immemorials. I és ara, amb el PP al capdavant d'una campanya d'intervencionisme governatiu que torna a recuperar-se aquest concepte del tot anacrònic però que ja va donar els seus resultats des de que es van copiar algunes de les parròquies del Bisbat de Lleida que l'arbitrarietat espanyolitzant va assignar el Bisbat de Barbastro.

No té sentit la coincidència entre bisbats i comunitats autònomes que busquen les autoritats vaticanes i espanyoles, sinó fos per raons de caràcter pràctic, com la llengua o l'entorn cultural. Però, curiosament tan en el cas del Bisbat de Lleida com en el de Tortosa, aquestes raons no es poden adduir. El motiu de la segregació no està justificada per raons de tipus funcional sinó per d'altres de caràcter polític. Objectius més amplis

basats en mutilar, per tots el mitjans possibles, les possibilitats de la catalanitat, encara que sigui també en el terreny religiós catòlic.

Pel que fa a un suposat pacte secret segons el qual l'aprovació vaticana d'una província eclesiàstica catalana estaria condicionada al lliurament d'algunes parròquies a d'altres bisbats no pertanyents als bisbats del Principat, no fa sinó demostrar tota la ingenuïtat del vençuts (Joan Carrera, Salvador Cardús,) ja que la traïció va per endavant quan encara no s'han satisfet els objectius. Es dir, perquè no s'aprova primer la província eclesiàstica catalana i després ja veurem què fem, i si som nosaltres els qui ens passem de llesos per una vegada des del Compromís de Casp?

Ni la cessió de la parròquia més petita del Bisbat de Tortosa justificaria aquest ignominiós pacte de traïdors. No hi ha res a canviar, ni res a transaccionar que no sigui l'aprovació immediata de la Província Eclesiàstica Tarraconense com a primer pas d'una futura conferència episcopal dels Països Catalans, amb Tortosa com capital natural, a mig camí de València, Mallorca i Barcelona.

Aquell criteri tan prodigat

pels covards, de que per salvar una cosa (en aquest cas un simple nom, doncs la província eclesiàstica és un succedani per distreure l'atenció) cal perdre'n un altre, no és cert. No podem intercanviar la nostra pròpia gent o parts de la nostra identitat creient que servim la nostra gent o la nostra identitat. No hi ha enganys possibles: el bé no és divisible. Com no se sentiran els espanyols de forts veiem la nostra aposta per comerciar amb els nostres propis drets més històrics i primitius?

Les seqüeles de la pèrdua de les parròquies del territori català de la Franja de Ponent a favor del Bisbat de Barbastro en són el millor exemple. El litigi sobre l'art religiós que s'aplega avui al Museu Diocesà de Lleida és reclamat d'una manera lògica. Aquells catalans que abans eren germans en la fe i en la pàtria, ara es barallen. Els espanyols, cristians o no, se'n alegren. Van assolint el que volen, anar fent i supeditant la catalanitat, en tot allò on poden.

Demà, com ha succeït en d'altres ocasions, hi haurà molts catalans pels quals qualsevol situació futura sempre serà pitjor, i maldaren per rebentar-ho tot, com va succeir en el procés revolucionari

del 1936. L'església catalana, ens ho recorda molt bé el canonge Carles Cardó, sap perfectament quina va ésser la seva responsabilitat en aquells anys previs a l'aixecament del poble senzill contra ells mateixos, i curiosament, malgrat tot, avui continuen comenten el mateix error. S'obstinen a ignorar la catalanitat, la nació de llibertats i justícia que sobreviu de Saldes a Guardamar i de Fraga o Maó.

Antoni Gaudí, home de pedra picada i d'idees clares, mai va copsar el més mínim miratge entre el patriotisme català i la fe en Jesucrist viu entre nosaltres. I per això, tot i resultar incòmode s'ha acabat imposant. La veritat acaba triomfant, i per aquesta mateixa raó, els milers d'obres catalans i gent del camp que gràcies a l'acció apostòlica de l'església catòlica van descobrir la dignitat humana tampoc van dubtar a revoltar-se contra ella en els moments difícils en una coherència encomiable, no ho podem oblidar. Ara són els catalans catòlics de la Franja o els d'algunes parròquies del Bisbat de Tortosa, i per extensió de tots els Països Catalans, els que veuen com la mare l'església catòlica catalana, els abandona amb traïció i menyspreu. Ω

Llorenç Prats-Segarra
campusjove@correu.vilaweb.com

El dret de Tortosa

ESTALVI ÈTIC, PRÀCTICA CIUTADANA

Banca ètica. Estalvi ètic. Ètica aplicada a inversions. Ètica bancària lligada a solidaritat.

Conceptes que, fa uns anys, podien sonar una mica estranys, allunyats de la realitat social de les nostres illes. Avui dia, en canvi, sortosament s'estan imposant cada cop més entre nosaltres.

Dimarts que ve, dia 11 de febrer, el Parlament de les Illes Balears farà un debat sobre aquest assumpte, a proposta del PSM-Entesa Nacionalista, davant del plenari de la cambra.

S'hi pretén impulsar una de les pràctiques que, en aquests darrers temps, ha vist incrementat considerablement el nombre de persones que s'hi han adherit, cada cop amb més intensitat: l'estalvi ètic i solidari.

A la Unió Europea, augmenta el nombre de persones i entitats cada cop més favorables a aplicar la fórmula de l'estalvi ètic als seus recursos econòmics.

Hi esdevenen més nombroses, també, aquelles entitats bancàries que s'adonen d'un fet cada cop més evident: inversió i estalvi ètic arriben a resultar rendibles. No solament des del punt de vista social, sinó també des de la perspectiva estrictament financera.

Algunes pràctiques concretes de finançament ètic i solidari utilitzen, en coherència amb els valors ètics, els mateixos instruments de finançament tradicionals més convencionals - bancs, caixes d'estalvi, cooperatives de crèdit, fons d'inversió, etc. -

Cada cop esdevé més nombrosa la gent que opina que, amb la incorporació de principis ètics al procés de finançament i a les decisions diàries d'estalvi i inversió, s'aconsegueix un efecte transformador considerable.

Si la ciutadania es pren seriosament la tasca de vetllar pels seus doblers, i vol arribar a saber amb total certesa a què es destinen els seus estalvis i, alhora, pretén influir en el tipus d'activitats que finança l'entitat bancària en la qual ha dipositat la seva confiança; està incidint conseqüentment en el tipus de societat que vol construir.

La banca ètica intenta assolir simultàniament el doble objectiu d'obtenir beneficis i finançar alhora activitats econòmiques amb impacte social positiu.

La banca ètica, en conseqüència, no solament cerca obtenir un tractament fiscal favorable, sinó també contribuir a consolidar sectors alternatius, com són ara l'agricultura orgànica o les energies renovables. Per citar només alguns exemples.

Des del Parlament de les Illes Balears, el PSM-Entesa Nacionalista vol instar totes les administracions públiques a impulsar i promoure l'estalvi ètic entre la ciutadania il·lenca.

Es demana que el Govern de les Illes Balears estableixi relacions més directes, ampliant-hi el nivell de col·laboració, amb aquelles entitats bancàries que més afavoreixin la implantació de l'estalvi ètic a les nostres illes.

Es reclama que el Govern de l'Estat hi doni el màxim suport, amb l'oferta de beneficis fiscals que repercutixin directament damunt dels productes financers ètics i solidaris.

Es creu que això pot representar una passa endavant, en una concepció i tractament més solidari dels recursos econòmics disponibles.

Precisament en uns moments en què s'aixequen - més de ponent que de llevant s'enlairen - altres aires que porten sons de guerra. Fruit de prepotències i ambicions que, tanmateix, resultaran sempre insadollables. **Ω**

CECILIA BUELE I RAMIS,
DIPUTAT DEL PSM-ENTESA
NACIONALISTA AL PARLAMENT DE LES
ILLES BALEARS

“El Papa pide a los periodistas que resistan las presiones y no mientan

El Papa considera que muchas veces los medios de comunicación funcionan como agentes de propaganda al servicio de oscuros intereses y, por ello, pide a los periodistas que “resistan” ante esas presiones, subrayando que están llamados a ser “agentes de paz, de justicia y de libertad”. Juan Pablo II también afirma que los medios de comunicación están obligados a “buscar y decir la verdad” y a contribuir a la paz en el mundo no favoreciendo el nacionalismo exacerbado, la supremacía racial o la limpieza étnica...

Que predique a la seua COPE, doncs. Les emissions de la COPE es caracteritzen des de fa anys per un odi racista i una malícia ferotge contra tot allò català o basc des d'un integriste espanyolista salvatge i brutal, com és ben sabut.

Però, clar, és que la “COPE obtuvo el año pasado un beneficio antes de impuestos de 2,6 millones de euros.

El Grupo COPE obtuvo el año pasado un beneficio antes de impuestos de 2,6 millones de euros, lo que representa una mejora del 70 % respecto a los objetivos previstos para este ejercicio, según informó la compañía en un comunicado. Por su parte, los ingresos no experimentaron variación...”

I a més, pròximament, vol ajuntar-se amb una altra cadena d'ideologia nazi semblant: “Onda Cero y Cope, megafusión en el horizonte?”

En despachos de ambas cadenas, Onda Cero y la Cope, mientras se asiste a las conversaciones preliminares para la venta de Antena 3 por parte de Telefónica, comienza a escucharse un rumor que crece, cada día, sobre el nacimiento de una nueva cadena de radio generalista y de difusión nacional”.

LA MEGAESTANQUERA ASNARIANA I LES SEVES TELES DE PROPAGANDA COMERCIAL I POLÍTICA

Suposo que a l'Aznar l'hi encantaria poder fer el mateix que en Franco...

“El acto de izar y arriar los días lectivos la enseña de la Patria en todas las escuelas nacionales, municipales y privadas, mientras se canta por los niños el himno nacional, ha de ser obligatorio, dándosele toda la emoción necesaria. La bandera ondeará también en la escuela los días festivos y domingos” (Boletín Oficial del Estado, 8 de marzo de 1938).

J.

Però no ho faran, perquè això està molt passat de moda i els arcaïsmes o obligacions saben que no rendeixen: mireu si no quants independentistes neixen de l'ensenyament íntegre en català o quants feixistes dels nins dels '60.

Rendeix molt més la Selección aPPaÑola o l'Operación Triunfo. Per això no volen donar llibertat a la Selecció Catalana. L'espanyolisme és dissenyat per especialistes de marketing, imatge, propaganda subliminal i Dictadura mediàtica i es concentren allà on realment quala: el lleure i la marca.

Una de les coses que faig quan algú em

comenta que ha vist tal o tal cosa a les TV espanyoles és dir: jo no veig teles de propaganda comercial i política.

R.

La Comissió de la Dignitat fa una crida a la solidaritat amb un intel·lectual represaliat a Salamanca

Fa una crida a l'opinió pública i als col·lectius de periodistes perquè s'hi pronunciïn

La Comissió de la Dignitat fa una crida a l'opinió pública catalana, en general, i, en particular, als col·lectius de periodistes (Grup de Periodistes Ramon Barnils, Col·legi de Periodistes de Catalunya, Sindicat de Periodistes de Catalunya, comitès d'empresa, etc.) i als treballadors i treballadores dels mitjans de comunicació catalans perquè es pronunciïn sobre la represàlia que ha sofert l'articulista del diari Tribuna de Salamanca, després d'haver publicat el passat 13 d'octubre un article en aquest mitjà en defensa de la devolució dels arxius catalans segrestats a l'Archivo General de la Guerra Civil, amb seu a Salamanca.

Segons que ha declarat el mateix Lozano -filòleg de 44 anys i treballador a la Diputació salmantina en el camp, precisament, de les publicacions-, de cop i volta el director del diari li va comunicar que dels cinc articles setmanals passaria a només un, i això després de set anys ininterromputs de col·laboració; de fet, des de la fundació d'aquest periòdic. El mateix Lozano esmenta -al periodista català Xavier Ayen, que ha fet un reportatge impossible sobre les veus discrepants a Salamanca (<<http://www.lavanguardia.es/web/20021018/51239011.html>>)- que “Hay miedo. En esta sociedad muchos no manifiestan lo que piensan. Yo sí lo hago. ¿Por qué no iba a hacerlo? ¿Es que acaso no somos libres?”. Amb referència als anomenats Papers de Salamanca, Anibal Lozano afirma: “Estos papeles han supuesto torturas y muerte para mucha gente, también para salmantinos, y es un imperativo moral que vuelvan a sus orígenes. Salamanca está mostrando que sigue siendo una ciudad sumamente conservadora, defendiendo lo indefendible. Hemos perdido una gran ocasión”.

Es tracta, doncs, d'un atac a la llibertat d'expressió i de consciència que mostra, una vegada més l'abassegador poder de l'anomenat “pensament únic” i que mereix una resposta adequada de l'opinió catalana i dels col·lectius de periodistes als quals en adreçem. **Ω**

XAVIER BORRÀS

Responsable de l'Àrea de Mitjans de Comunicació de la Comissió de la Dignitat

ENRIC BORRÀS (667976517)

TONI STRUBELL (943528124)

Secretariat de la Comissió de la Dignitat
dignitat@partal.com

Vincles:

Tribuna de Salamanca:

<http://www.tribuna.net/13-10-2002/opinion_index.asp>

Adreça de correu:
cartas.director@tribuna.net

La Vanguardia:

<<http://www.lavanguardia.es/web/20021018/51239023.html>>

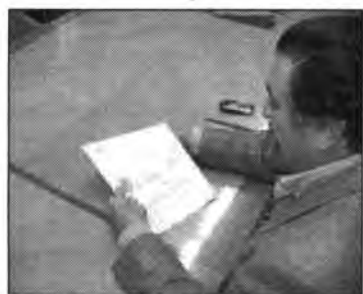
Anul·lat el concurs per contractar un paleta en què l'Ajuntament d'Olot demanava saber llegir català

El PP diu que és una qüestió de justícia, ERC hi veu un atac al català i l'alcalde acatarà la sentència

L'Ajuntament d'Olot haurà de modificar la normativa d'ús del català i en tot cas no convertir la comprensió lectora com a prova eliminatòria en els concursos públics que convoqui per proveir les places de determinades feines manuals. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha sentenciat a

favor del contenciós administratiu que va interposar el 1998 el regidor del PP Joaquim de Trinchera contra les bases del concurs per proveir una plaça de paleta de la nova brigada de clavegueram, en què s'exigia el nivell B de català, és a dir, saber-lo llegir. De Trinchera va dir que crea jurisprudència.

Joaquim de Trinchera va afirmar ahir, visiblement satisfet, que la sentència del TSJC fa justícia i és humanitària, perquè dóna igualtat d'oportunitats a tothom que vol accedir a un concurs públic a Olot. «Per fer de paleta, cal ser un bon paleta. L'Ajuntament d'Olot és l'empresa més important i ha de donar exemple», va sentenciar. A més, hi va afegir que les bases del concurs són més desfasades ara, quatre anys després, perquè a Olot hi ha molts més ciutadans immi-

Joaquim de Trinchera repassant, ahir, la sentència del concurs de paleta. Foto: JORDI CASAS.

grants. «Un sordmut no podrà treballar de paleta per l'Ajunta-

ment? O un senyor que ve de fora no es podrà guanyar les monges?», es va preguntar. De Trinchera, a més, va manifestar que troba lògic que a determinats nivells s'exigeixi comprendre i parlar català, però no per a feines elementals. La plaça va quedar desproveïda.

L'alcalde d'Olot, Lluís Sacrest (PSC), va afirmar que l'Ajuntament acatarà la sentència perquè és ferma. Segons ell, respecta la llengua catalana i només perfila els casos en què el desconeixe-

ment del català pot afectar la feina. Sacrest va recordar que la sentència només diu que el català no pot ser eliminatòri en un concurs públic, sinó puntuable, i que adaptaran a partir d'ara aquest extrem a totes les convocatòries.

El soci de govern de Sacrest, Jordi Coma (ERC), en canvi, va divergir afirmant que es pot recórrer contra la sentència al Tribunal Suprem, i va dir que el decebria que l'Ajuntament d'Olot no ho fes. Coma va indicar que la sentència era un capítol més de

la persecució del català i un greu exemple comparatiu respecte al castellà, i va reclamar el principi de discriminació inversa per protegir la llengua més feble. «No s'entén que qui treballa sota una administració catalana i té companys catalans no entengui el català. Com entendrà les ordres del seu cap?», va indicar. I hi va afegir: «De Trinchera no ha sabut dissimular la doble cara del PP a Catalunya i ha representant l'essència anticatalanista del partit.»

Fa uns mesos el govern del PP va anunciar la seva intenció de retirar una sèrie de medicaments del finançament públic, el que va provocar una reacció desmesurada de les forces "d'esquerra". Des del meu punt de vista no té sentit aquesta alarma ja que la majoria dels medicaments exlosos són de baixa eficàcia terapèutica o bé són associacions de les quals no s'ha demostrat l'eficàcia. És més, molts d'ells tenen un producte alternatiu amb un altre nom comercial però que té el mateix principi actiu. És el cas, per exemple, de l'Aspirina, que va ser exclosa en un decret anterior (promulgat justament pels que ara tan es queixen) però en canvi continua estant finançat l'Adiro (que és també àcid acetil salisflic).

L'únic problema que pot comportar aquesta mesura és que en molts casos la gent acudeix al metge en busca únicament de medicaments. En la nostra societat hi ha la idea que qui no recepta és que no és un bon metge i això comporta que s'acabin receptant medicaments totalment innecessaris però amb un gran efecte "placebo". Aquest és el cas de molts dels medicaments que es volen excloure, amb l'avantatge que són totalment inocus. En canvi, a partir d'ara certs metges es veu-

Sobre el "medicamentazo"

ran "obligats" a receptar medicaments també inútils però amb més efectes secundaris (per exemple un antibiòtic en comptes d'un mucolític per un simple refredat).

Però si bé la mesura no es pot titllar de negativa, si que almenys es pot dir que serà del tot inútil per reduir la despesa sanitària.

Ens trobem davant d'un dels tants casos en que els grans partits es dediquen a barallar-se per una beneïtura (4 laxants i poca cosa més) per continuar amb el seu circ i amagar que en les qüestions de fons estan plenament d'acord. A continuació intentaré exposar algunes mesures que crec que sí que serien útils per retallar el deute sanitari (en el cas que això es consideri important, perquè qui ha dit que la sanitat hagi de guanyar diners?).

En primer lloc s'hauria d'instaurar l'ús de genèrics, és a dir l'ús de principis actius sense marca comercial, el que rebaixaria molt el cost dels medicaments sense disminuir-ne l'eficàcia. És evident, però, que les grans indústries farmacèutiques i els grans interessos que s'hi mouen darrera

mai permetran que es dugui a terme aquesta reforma. També seria necessari que el metge pogués receptar el número de comprimits exacte que el malalt necessita, cosa que ja es fa a molts països. Això evitaria que molts fàrmacs acabessin caducant perduts en qualsevol armari com passa ara. I encara més important, es podria reduir notablement l'automedicació.

I evidentment caldria millorar la xarxa d'atenció primària i evitar que el metge esperés al malalt bolígraf en mà per començar a receptar. Això requereix un notable augment dels recursos assignats als CAP (que serien recuperats per l'estalvi farmacèutic i per la descongestió que hi hauria dels serveis d'urgències dels grans hospitals, que avui en dia són vistos com l'única forma que un metge et faci cas) i una educació dels metges i també dels pacients (explicar que no tot es cura amb medicaments, que hi ha malalties que han de seguir el seu curs, etc.). Caldria intentar recuperar la figura del metge que escolta i es preocupa dels seus pacients, que ara ha estat desplaçada per la d'un simple buròcrata.

També seria positiu eradicar el tema de les receptes per encàrrec en què el metge ni tan sols veu al pacient, i que els ambulatoris poguessin dispensar els seus propis medicaments.

Ja fora del terreny farmacèutic, una altra forma de reduir el cost de la sanitat seria disminuir dràsticament el nombre de proves complementàries que es demanen (i que sovint van en perjudici del propi pacient). Però això requereix de nou una major educació del metge, sobretot de la seva part humana per aprendre a escoltar els malalts i a ajudar-los realment. Reduir el número de proves reduiria el cost de la sanitat, milloraria la qualitat de vida del pacient i sovint en reduiria el temps d'hospitalització (molts cops l'alta es retarda perquè s'ha demanat alguna prova innecessària o per simples motius burocràtics) i per tant de nou el cost econòmic.

Bé, això són simplement algunes idees exposades de forma massa ràpida que l'únic que pretenen demostrar és que la sanitat pública té sortida (i no com sovint ens volen fer creure per privatitzar-la). I és que mai hem de renunciar, per car i difícil que resulti, a una assistència sanitària universal i gratuïta amb més mitjans que no pas l'assistència privada.

Però bé ha d'haver-hi una sortida

Vaig aprendre dels meus pares, que la guerra es va perdre per la desunió, sobretot per la desunió havent-hi un enemic que no parava d'avançar. Aquesta desunió l'he vista aquí i en els forum on he estat i es veu en la vida política i tampoc l'enemic ha deixat d'avançar. I sempre cerco d'acostar les posicions (no pas quan apareixen espanyolistes en pràctiques, per què interpreto les seves paraules com agressions). Jo estic cansat. Sóc conscient que aquest mitjà no arriba a tothom, però intento deixar llavors que serveixin, o que puguin servir. No confio en els polítics. Cal tornar a començar des d'abaix i anar exigint als de dalt per què baixin de les branques on s'han enfilat. I no sé

com. Per a mi la diferència entre dretes i esquerres es bastant senzill. Quan es trepitja a algú o s'aprofita de algú es quan es de dretes. Ser d'esquerres no vol dir per això ser un blea i anar amb la mà al cor (per què set mengen el cor, la mà i no s'aturen) sinó pensar en el conjunt com a éssers amb qui hem de compartir la vida: Fer amb els demés allò que voldries per a tu, però per damunt de tot, no fer-los allò que per a un mateix no voldriem; aquesta és una síntesi del meu pensament (que no es pot considerar de dretes). Potser es picar sobre ferro fred, però potser algú ho troba adient. És l'única esperança que trobo. L'únic profit que pot sortir dels meus escrits i les meves lectures. Potser també un autèntic clam en el desert, però prefereixo no pensar-hi. Sense voler-me comparar, la meua actitud de cercar la veritat em va ser assenyalat com a feixista per

uns i com a comunista pels altres, i entre mig tots, perquè cadascun necessita fer valer el seu criteri (amb raó o amb sentiment). Però no sé si es bo entretenir-se amb filosofies, per què el que veig és que el temps juga en contra.

Joan S.

Dolce far niente esquerrà i fossilització: la magnitud de la tragèdia

Jo veig que les esquerres, quan són en la presó i sense llibertat, de vegades s'entenen una mica entre si.

Però he conegut un munt de gent que es diu esquerrana que actua tal com tu defineixes les dretes, si bé amb fraseologia (la disfressa). És una mena de beateria folklòrica inconseqüent.

I és que ningú en la vida no estem vacunats contra els defectes que atribuïm al veí o a l'adversari. La Human Nature és així de miserable.

El problema és la fossilització per manca de cercar i intentar coses noves. Einstein deia que, si no ens agraden els resultats, ens cal cercar noves coses i no repetir-nos-hi sempre. Però allà on no hi ha esperança, normalment no hi ha esforç, diu l'adagi. Sols draps per amagar el dulce far niente.

Tot plegat, una pena. La de la magnitud de la tragèdia.

Català

DEBAT SOBRE INTEGRISMES REALS O FICTICIS

S.: La Catalunya que jo voldria no és la que cerca la seva identitat en la seva arrel cristiana, sinó la que accepta aquesta arrel, la paeix i assimila, però és capaç de tirar endavant sense que els prejudicis religiosos afectin la vida civil.

R.: Per a tu tot allò religiós és perjudici, sense discernir. Això et retrata com a que ets tu qui té un perjudici antireligiós. De nou repeteixes el teu gairebé únic argument sofista: la separació legal Estat-Religió (cosa que em pareix correcta, com en cada email em pertoca repetir contra la insistència obsessiva vostra), i que cal deixar arrere la religió (soterrar-la voldries) amb la qual cosa demostres que no entens la realitat. És la religió la que et deixarà arrere a tu.

S.: No he dit que tot allò religiós sigui un perjudici, ni es desprèn això de la meua frase. La meua frase, estrictament, dóna per cert que existeixen prejudicis religiosos (prejudicis fonamentats o basats en motius religiosos) i que aquests poden afectar la vida social si esdevenen llei o motiu de pressió social, coartant la llibertat dels qui no els comparteixen. Crec que això no es pot negar, no et sembla? Aquí si que et podria aportar uns quants exemples fefaents... però em sembla que no cal, oi?

R.: Sí, hi ha tant prejudicis religiosos com antireligiosos, i segons del costat en què cau el pes de la plebs gregària, el desastre i la injustícia és d'una manera distinta, però, en el fons, la mateixa. Dissortadament no crec que mai ni en aquest ni en altres temes ens trobem lliures de prejudicis i d'injustícies, sinó que simplement cada vegada en rebran uns o uns altres. No veig que la natura humana en doni per a més, i ja em resulta desolador, però dissortadament és així, si ressegueixes la Història real.

S.: Parla'm de tu i explica'm les teves idees per la via directa i no per contraposició a la d'altres. És una petició real que et faig sense cap doble intenció ni maniobra encoberta.

R.: Dic: que el cristianisme com a acció evangèlica desinteressada és el motor d'un munt de coses bàsiques i molt interessants: des de l'abolició de l'esclavatge (als EUA, per ex., els quàquers i metodistes foren el ròvell del moviment antiesclavista) o dels drets de vida i mort sobre la família del Pater Familiars (s. V) fins al parlamentarisme medieval (Abat Oliba i les Treves de Déu) i modern (independència nordamericana amb

separació església-Estat, per primera vegada des del s. V en què l'emperador Teodosi els ajuntà), molts moviments de tota mena: des del socialisme "utòpic" a Greenpeace, des de l'Estat desmilitaritzat i interracial de Pennsylvania fins al socialisme guaraní dels jesuïtes, des de l'al·fabetització a les nacions protestants i sovint iberoamericanes a la normalització lingüística d'un fum de llengües aborígens, des de les reformes socials de Savonarola al moviment antiguerre i pels drets civils de Martin Luther King, des de la noviolència de Gandhi a l'origen de l'afició a les ONG...

Estic per l'Estat aconfessional (de cap confessió però respectuós i obert a la franca col·laboració amb totes, segons model nordamericà), però no pas per l'Estat confessional (sia ateu com Xina o criptocàtolic com Espanya) ni del laïc (com França, que vol dir: de cap confessió però amb una certa hostilitat o poca col·laboració amb entitats religioses).

Jo entenc que tu ets segurament ateu rama laïcista. Jo sóc cristià rama aconfessional.

S.: L'altra opció és que t'envii un qüestionari amb preguntes concretes per veure si, malgrat que sóc curt de gambals, entenc d'una vegada les teves idees i deixo de tractar-te amb injustícia.

R.: Segurament és que no deus conèixer personalment gaires cristians (o no hi has mantingut cap debat sobre aquests temes amb algun cristià informat) i altrament estàs enlluernat pel que històricament ha fet el Catolicisme i les declaracions sovint tan discutibles de l'alta Jerarquia Catòlica espanyola.

S.: I és evident que la matriu cristiana té un pes important en la conformació de la nostra nació, de la nostra manera de fer, de la manera de ser dels catalans. el problema és que per a mi aquests trets són mutables i variables, i que fets com la concepció de la "família", les tradicions populars o el pensament han de poder evolucionar encara que sigui deixant enrere el resultat d'una tradició religiosa íntimament lligada amb el poder polític.

R.: Tot evoluciona sempre, per ex. Catalunya s'està extingint, també, i el Barça va a pitjor.

S.: i transmesa, generació rere generació dels grans als petits abans que aquests darrers tinguin ús de raó i capacitat de discriminar. Un creient, en canvi, si no converteix la seva fe en un fet purament individual, trobarà que aquests valors que jo vull

mutables es basen sobre una realitat absoluta, sobre una formulació unívoca del concepte del "bé", i això és un fre per a l'evolució social.

R.: No és cap fre, sinó ales possibles al millorament (sobretot a llarg plaç), com ho demostra la Història segons dades que repetidament he aportat. Com sempre repetesc que no es tracta d'imposar, sinó de crear. Ja he repetit massa vegades que jo no compartesc el nacionalcatolicisme encara que entenc que és la conseqüència històrica de deficiències humanes greus tant en el camp catòlic com en el del secularisme.

"America's founders were seized by a great liberal vision — a country in which people would freely exchange ideas arising from a plurality of interests. From this dialogue, truth could be rationally discovered. But in today's relativistic environment, pluralism no longer means tolerating competing ideas. It means forced neutrality. According to this view, no one should express any idea that could offend someone else" (Charles Colson, BreakPoint Commentary #000223 - 2/23/2000, Just Pipe Down: Are Christians Intolerant?).

S.: I aquest fre religiós a la felicitat de les persones a través de l'ancoratge en fórmules socials que es consideren ajustades al "Dret Diví".

R.: No crec que jo ni cap cristià sia específicament més infeliç que tu. Segurament és al revés: som normalment més feliços. El que passa és que, prou no creients, quan senten parlar la Jerarquia Catòlica de temes polítics, sexuals, etc., es posen dels nervis. Puc entendre-us a vosaltres com entenc també els catòlics, però normalment ni comparteixo el que diu la Jerarquia Catòlica ni el que diu els secularistes militants. La meua via és una d'intermitja entre els dos extrems en pugna: vindria a ser la de Lluïl o la d'en Carrasco i Formiguera, per ex. El que passa és que, molts catòlics nominals, en veure com les gasteu els secularistes fervorosos i el poc respecte i estima que els demostreu, prefereixen quedar-se sota l'aixopluc estatal.

S.: És evident que si l'ordre social es considera una convenció, un sistema de convivència, serà molt més flexible que si es considera una expressió del mandat diví.

R.: Una cosa és l'oficialització impositiva i una altra la creativitat individual. I és evident que si un mandat d'acció a favor de la justícia i de la noviolència és expressió del

mandat diví serà més forta i duradora que si és una convenció ideològica snob de moda, perquè les ideologies/ filosofies sols arriben a unes élites i sols duren uns pocs lustres, mentre que les religions duren mil·lenis i mouen una milionada de persones a tots els països. Per això les ideologies polítiques, per més caparruts que es fiquin els demagogs doctrinaris menjacapellans, no poden mai competir permanentment amb les religions, i això serà així sempre, malgrat els somnis d'eliminar les religions que teniu, vosaltres com els Estats totalitaris marxistaleninistes, que mai no han pogut eradicar les religions enlloc, per més que s'hi ha escarrassat de totes les maneres possibles.

Vet ací el vostre fracàs absolut.

S.: Pel que fa al clergat integrista a Catalunya o al Sudan, segur que n'hi ha, i si participés algun representant en aquesta llista tindries l'oportunitat de veure que el meu sentit crític s'excitaria en el mateix grau que davant de l'integrisme cristià.

R.: Contra l'integrisme ateu hi ha excitació o potser no? O potser creus que no hi ha integrisme antireligiós, malgrat la milionada de morts que règims confessionals ateus o laïcistes han organitzat durant el darrer dos segles? El vostre sentit de l'autoindulgència ideològica és realment multimilionari.

Personalment he tingut l'oportunitat de veure en acció -i de vegades contra mi mateix- integrismes de totes menes: catòlic, protestant, musulmà, ateu... I cap no m'agrada gens ni mica. Tots tenen un egoisme i una mesquinesa similars, i de conseqüències incalculables. Ara bé: tu calles els teus com si no existissin i tot fos gossos lligats amb llonganisses: De pena, que feu aquesta mena de coses. A mi no em vendràs el teu "paradís social ateu", Rossend. Cerca algun despistat, a veure si s'ho empassen, sempre en pots trobar, a ca nostra: la fe atea no requereix gaires proves de bondat.

S.: La meua afirmació és que les religions són, en l'àmbit personal i col·lectiu potencialment (i dic potencialment) igual de beneficioses o perjudicials. Que en cada moment històric cada religió pren formes diferents (més o menys tolerants) i que quan un corrent religiós accedeix a una posició de poder tendeix a "fonamentalitzar-se" a fer-se intransigent amb els descreguts i a porta conseqüències mai favo-

rables. Per això, les conseqüències socials s'aconsegueixen amb la laïcitat, i no a partir de les qualitats intrínseques de cap religió.

R.: La laïcitat pot fer-se també fonamentalista: el bonapartisme o el jacobinisme són laïcistes, per ex. I són tan vomitius i perillosos com qualsevol altre integrisme i totalitarisme, i especialment en contra de les nacions sense Estat. Però cada geperut no veu el propi gep.

S.: Realment, la meua condició d'ateu en ocasions pot ser tan significativa en el global de la meua personalitat com per a tu la teua condició de creient cristià. Tinc una actitud de vigilància davant el progrés de les religions en la societat catalana perquè sóc dels que temo que la tendència global és acabar en el fonamentalisme a mida que es van prenent posicions de poder (i no només pel que fa al cristianisme, sinó en totes les ideologies).

R.: Realment veig molt desconexament i molt poc diàleg entre sectors integristes religiosos -que he patit- i sectors integristes ateus -als quals et veig molt pròxim. La ignorància que campa pertot arreu, hi ha tants malentesos i prejudicis històrics que, més prest o més d'hora tindrem problemes. Més valdria una informació més oberta en comptes de tant odi i manies amuntegades. Però quan peti, pot petar com quan la guerra dels Tres Anys. Ja us ho fareu, avisats esteu. La pena és que dubt de l'obertura mental i de la capacitat de diàleg dels uns i dels altres. I n'estic avorrit i fastiguejat: cadascú collirà segons la pròpia indolència i follia. "Sols hi ha una via per a escapar-se de l'alienació de la societat d'avui en dia: retirar-se'n" (Rolan Barthes).

S.: El que no m'agrada és el cristianisme-ideologia, i el que respecto profundament és el cristianisme-convicció personal.

R.: El cristianisme postís és interessant: treu beneficis materials. L'altre no, és actiu per bones causes. Els diners aclareixen molts punts en això com en moltes altres qüestions i maneres de pensar i de creure. I no és tan difícil distingir-los, a poc que observes. "Diners de tort fan veritat/ e de jutge fan advocat..." ("Elogi dels diners", Anselm Turmeda, escriptor mallorquí, s. XIV).

S.: Crec que és una posició política més que religiosa. També t'he de dir que hauria d'estar prohibit parlar de religió als menors tant com ho està introduir-los a qualsevol altra dependència, i deixar la forma-

ció religiosa per quan es té desenvolupada una certa visió crítica.

R: Aquest raonament és típic dels règims totalitaris comunistes, que, de fet, ho prohibeixen. Per ex., a Xina està prohibit que cap menor rebi cap mena de noció religiosa, sota pena de presó. De nou et retrates i demostres amb aquest esperit inquisitorial que no ets tan innocu com pretens fer-nos creure. El germe del totalitarisme hi és. Per això vosaltres mateixos fometeu, de retruc, l'integrisme religiós: perquè els feu por, lògicament, perquè és que també sou de por. És una dinàmica viciada que no pot dur enlloc, ni a res de positiu.

Altrament a ca nostra jo veig com les TVs espanyoles segresten els nostres fills en tota mena de sentits: tan nacional com de creences i valors. És un altre totalitarisme (modern) i una altra

manera de genocidi i Dictadura psicològica. "No ens hem de deixar fer esclaus d'ambicions i desigs que no tenim i que els mediocres ens suggereixen a fi de dominar-nos" (André Maurois).

S.: Tanmateix, la meua condició d'ateu, tant que negació, només se sosté per l'existència de l'oposat (l'afirmació, els creients), de manera que si no hi fóssiu vosaltres, ni recordaria la meua condició de descregut. (somriure)...En canvi, els qui creieu en una cosa tan definitivament important com la transcendència de l'ànima, la condemna i la salvació eternes i una moral dictada des d'instàncies sobrenaturals.

R: Per a mi la "moral" no és tan "dictada" com vosaltres creieu o doneu a entendre, perquè no crec en la dogmàtica institucio-

nal. Per què? Perquè és redacció de religiosos vinculats al poder polític. En canvi, sí que crec, perquè he comprovat fins a la sacietat tot allò positiu que pot donar de si, una lectura interactiva, imaginativa i creativa d'allò que diem "Paraula de Déu", ço és, la Bíblia. I la Bíblia són històries d'esdeveniments, paràboles, oracions, textos poètics (fins i tot parla de l'amor fortament sexual, com el Càntic dels Càntics), proverbis sapiencials, etc., per tant, molt més obert i dinàmic en l'aplicació a l'ara i ací.

Dogmàtica i lectura bíblica són coses molt més distintes del que poden semblar i vosaltres no les soleu copsar, com tantes i tantes coses d'aquests temes. Per tant, les derivacions que en traureu seran cada vegada més distants de la nostra experiència, de l'experiència dels creients.

S.: que tot ho poden i sempre et veuen (omnipotent i omnipresent), sí que mai no us podreu deslliurar de condicionar el vostre comportament a aquestes conviccions (somriure de relativització de l'afirmació).

R: "La forma mental de l'Encadenament és l'estúpida lògica de la rutina que no ens fa pas fer les coses perquè semblen assenyades, sinó que ens les hi fan parèixer perquè la gent del nostre entorn les fa i prou" (Lanza del Vasto, deixeble europeu d'en Gandhi). T'has fet una visió molt cruel de la nostra psique i de la nostra fe, justament perquè la desconeixes -i hi has amuntegat molts prejudicis motivats per una mena d'odi sord, pel que sembla- i no vols conèixer-la i, doncs, et comportes d'una manera que realment m'entristeix perquè pucolorar-ne les conseqüències. "La

humanitat ha progressat científicament, però també moralment- quan no ha tingut por de saber" (Josep Maria Espinàs, escriptor català). "L'agència de publicitat "Ruthrauff and Ryan" es vantava de l'èxit obtingut en seguir l'exemple d'editors i directores de cinema, i dels "best sellers", i instruïa el seu personal perquè ajustassin les seves redaccions segons una denigrant però inderfugible realitat: 'Després de tot, els homes i dones de la massa es caracteritzen per una increïble estretor mental. Durant la infantesa se senten atrets per les coloraines vives, la lluentor i el soroll. I en l'edat adulta mantenen unes reaccions bàsiques sorprenentment semblants'" (Tomás López, "Aproximación a la telenovela").

Un prejudici com qualsevol altre... Ω

A - Iraq

Avem un dictador, e una absència totala de democràcia, donc sense oposicion reala

Avem lo pòble kurde e las poblacions d'autras religions non-oficialas

Avem la poblacion en general mespresada e manipulada

Un sosten clar a l'extremisme islamista, e al meteis moment una vision de la laïcitat

Empresa d'Estats que trabalhan pel dictador e per l'escambi ambe l'Union Europèa [França e Alemanha per la màger part] ... e pas per la poblacion.

Avem un productor de petròli e un vesin de las autras dictaduras arabicas

B - Estats-Units d'America

Avem un pichon filh d'una

familha de comerçants, de grandas empresas que son estadas la clau de mantunes conflictes mondials (39/45, Vietnam, Guèrra del petròli de 1974, Iraq/Kowiet de la darrièra guèrra ...)

Avem un partit al govern elegit per una minoritat de ciutadans, lo mòde d'escrutin EUAian semblarà çò que l'UMP vòl fargar per l'Estat francés actual

Avem un Estats-Units d'America que la poblacion s'es endurmida sul fait economic, coma se l'economic èra la sola resorga per far viure una societat

Avem un Estats-Units d'A-

merica manipulat pels mèdias ligats a la granda finança mondiala e que a destrusit la democràcia, donc sense gaire d'opausicion

Avem un Estats-Units d'America que a un deficit budgetari grèu

Avem un Estats-Units d'America que ignora l'existència meteissa d'autras pensadas, dins la dreita linha dels colonialismes francés e anglés, e una poblacion que a abandonat de pensar per ela-meteissa

Avem un Estats-Units d'America integrista e protestanta que governa actualament la Washington.

Irac i EUA (text en occità):

Avem un Estats-Units d'America del Nòrd que serà pus productor pretolier dins dètz ans ... e Bush es aissut d'una familha de comerçant petrolier de Texas

C - La comparason podrà èstre alongada ...

Mas pel moment vòli pas dire çò que pensí de la voluntat dels Bush and Co de fargar una guèrra en Asia-Occidentala...

Es benlèu un mejan de boostar o bushar l'economia? Ai plan fait d'estudis economics a Tolosa ... e es un mejan de fargar una politica economica fòrta, tot

en amagar que l'economia americana a mestier d'una ajuda governamental [Keynesian a l'amagat].

Son publicats recentament dos libres sus los EUA :

- Emmanuel Todd sul problema dels Estats-Units d'America al nivèl financer e budgetari e sul problema de l'absència de projècte per l'Estat aqueste...

- Un libre que ai pas lo títol, mas segon France Inter, que podria « far devenir anarhic », que parla de l'ascendència dels Bush, partit del sosten entrepreneurial a Hitler, etc ... coma l'ai ja escrit amont.

La discussion es duberta. Ω

Jacme

Amb la guerra acostant-se amb una aparent inexorabilitat, els neguits i les decepcions augmenten i es multipliquen, i hom arriba a congriar molts dubtes sobre la condició humana i la nostra capacitat de millorar i d'avançar. Es van preparant les posicions, i des de cadascun dels bàndols -nosaltres plenament implicats en un d'ells- es van col·locant els efectius de cara a intentar aconseguir la victòria final.

Però, ja ha alertat sobre el tema el general Schwarzkopff -cap de la Tempesta del Desert que caigué sobre Irak a principi dels norantes-: quins plans existeixen per a la regió, suposant que tot es desenvolupi tal com es suposa que es desenvoluparà (és a dir, amb l'entrada de la força anglonordamericana a l'Irak, el derrocament del règim de Saddam Hussein, l'ocupació militar de l'Estat, etc.). Quins plans existeixen per a l'Irak del futur? Com es pensa organitzar

la incipient democràcia formal que s'intentarà implantar en aquell país? Quin sistema viable es proposarà?

Particularment, em sembla prou complicat com perquè pugui funcionar. I em pens que també els ho ha de semblar a anglesos i nordamericans, quan no han aconseguit liquidar la tirania de S. Hussein per les vies que haurien estat més desitjables (infiltració de membres de la CIA o del Mossad, o dels serveis secrets de la Gran Bretanya; ajut als dissidents iraquians demòcrates -suposant que n'hi deu haver-; suport als nacionalistes kurds i a les minories dissidents del sud del país, etc.). Volen dir que, amb una estratègia ben coordinada i ben orquestrada, no s'hauria pogut aconseguir acabar amb la dictadura? (Deix la pregunta a l'aire, òbviament, perquè no tenc una resposta). La guerra es plan-

teja, en aquest cas, com a solució última, però res no demostra que s'hagin exhaurit estratègies més intel·ligents i més efectives.

De tot plegat, no me'n queda ni l'antiamericanisme fàcil (ho tenen molt bo de fer, els partidaris de la guerra, argumentant, per exemple que els que ara s'oposen a la intervenció a l'Irak són els mateixos que s'oposaven a la intervenció a Bòsnia o a Kosovo!, intervenció justíssima i que aconseguí acabar, davant la passivitat bocabadada i estúpida d'Europa, amb el genocidi iugoslau contra aquestes nacions). Tampoc no me'n queda cap tipus de pena envers el govern del dictador iraquí, un tirà menyspreable i egòlatra (ho sé, sense tenir gaire informació sobre aquell país, senzillament veient les imatges dels nens i dels avis, i dels manifestants i dels carrers tots

plens de fotos de Saddam: només un tipus execrable pot donar lloc a un ambient així). Me'n queda, això sí, recança pels morts que hi haurà entre la població civil; per aquells que patiran la guerra sense haver fet res ni per provocar-la (ni, probablement tampoc, per evitar-la). I me'n queda, sobretot, un dolor agut pel Kurdistan.

Avui ja no en parla ni Collin Powell, del Kurdistan. I això que els donaria un dels arguments més sòlids per inaugurar la contesa bèl·lica, més i més si tenim en compte que les primeres forces de xoc a intervenir -i, si no, temps al temps- seran els milers de voluntaris kurds que immediatament han vist en els nordamericans i en els anglesos la llum de l'esperança per a la seua pròpia pàtria. És molt possible que els kurds restin oblidats, una vegada més, perquè no saben o

no poden- modular les seues aliances de manera que la conjuntura internacional els sigui favorable. Oprimits pels turcs, molts han hagut d'emigrar a l'Irak de Saddam, que, al seu torn, els considera també com a enemics. Ni Oçalan ni els dividits grupscles del Kurdistan iraquí no poden construir una alternativa sòlida que els permeti, almenys, que la seua gent no siguin les víctimes propiciatòries de la guerra: obriran el camí a la força multinacional i hi deixaran les vides que calgui; els tornaran a bombardejar els iraquians, i hi deixaran més vides; potser després, segons com vagin les coses, els tornaran a atacar amb armes químiques; o dispersaran un cop més la seua població esmicolada... Sofriran més que ningú, però ningú, ni bel·licistes ni pacifistes, ni europeus ni americans, no se n'enrecordarà d'ells. Plany pel Kurdistan. Ω

BERNAT JOAN I MARI

PLANY PEL KURDISTAN

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGEU DE L'ESPANYA
NEGRA: ANYS 1553-1554

PER RICARD COLOM

E com els espanyols reescriuen la Història.

les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arre-re en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*). Fou aquest "catalanote" qui, segons el mateix Felipe II, preparà i dissenyà el gran Imperi dels Àustries.

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/column.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

"*Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios*", però en realitat "*pícaros, soplo-nes, inquisidores y caciques*". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "Leyenda Negra", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enranciat oficial són "*exageraciones de los enemigos de España*" i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolistes sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denuncien a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

"Estim la Llibertat, i l'estim més a mesura que conec millor la submissió del poble a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania, i a horribles ídols del passat que brillen, lluints pels ressecs llavis dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies ungles".

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

1553: Crisi monetària a Barcelona: banquers i canviadors privats ofereixen primes per als pagaments en or i argent. Bastiment de l'església renaixentista de Callosa de Segre. Fogatge: La Catalunya nord presenta un dèficit d'unes 40.000 persones respecte al fogatge del 1359. Mallorca té uns 13 habitants/Km2, i el regne valencià uns 24hab./Km2. Barcelona es troba lleugerament a la baixa, Perpinyà ha sofert prou pèrdua (de 2745 a 1755 focs) d'ençà el 1515, probablement a causa de les contínues guerres contra França. El Principat deu tenir més de 330.000 habitants, potser vora 360.000, es troba en lenta recuperació demogràfica: uns 11 hab./Km2. El Barcelonès, el Gironès i el Baix Empordà són les comarques més densament poblades, seguides del Maresme i el Tarragonès (totes aquestes per damunt de 20hab./Km2).

A Castella la densitat és de 26hab./km2.

Alfonso Garcia de Matamoros, al seu "De Academia et Doctis Viris Hispaniae" narra així el primer viatge d'en Colom: "Una volta guanyades les Columnes d'Hèrcules, pel mar anomenat Ocea Atlàntic i Gran...". És a dir, en Colom prové en el seu famós viatge de la Mediterrània i, per tant, no pas de "Palos de Moguer" -on mai no va haver-hi cap port de mar ni muralles ni mariners, i que es troba uns km. adins terra- ni tampoc de Calis, com diu la censurada historiografia hispanista a fi d'apropiar-se de l'or i de la fama.

MIGUEL SERVET.

Fundació de la universitat de Mèxic (la tercera fundada a Amèrica).

Ginebra, centre del calvinisme missioner, l'escampa per tot Europa. El ciutadà calvinista és treballador, estalviador: ètica de l'economia principi del capitalisme i de la democràcia moderna (1).

EDWARD VI.

L'aragonès antritrinitari (semblant als Testimonis de Jehovà o als monofisites coptes) i científic Miguel Servet -fugitiu de la Inquisició espanyola- és damunt a mort a la foguera a la Ginebra calvinista, acusat d'heretgia per atacar el dogma de la Trinitat. Serà de les poques víctimes d'una "inquisició" protestant -sempre molt puntual i amb poder molt limitat durant curts períodes, a muntó lluny de l'equivalent catòlic, permanent i omnímode- i probablement la més famosa. La propaganda hispanopapista ha amagat sistemàticament que no era catòlicoromà a fi de reivindicar una de les escassíssimes víctimes famoses d'una "inquisició" protestant.

6-7-1553: Mor el jove Edward VI d'Anglaterra, succeït per la catòlica Maria Tudor (Mary I), de 37 anys. Lord Northumberland, president del Consell, ateny que Edward VI deshereti les seves mig germanes Mary i Elizabeth a favor de la seva pròpia nora, Lady Jane Grey, però sols és reina durant nou dies. La Cort dona suport a Maria Tudor.

JANE GREY.

9-1553: Coronació de Mary I a Westminster, Londres. Cerca el retorn total a Roma.

1553-1558: Regnat de Mary I, filla d'Enric VIII i Caterina d'Aragó. Època d'aliança anglopapistacastellana i de

MARY I "BLOODY MARY".

repressió antiprottestant, amb persecució severa contra anglicans i calvinistes. Durant 4 anys, 277 persones, entre les quals l'exarquebisbe de Canterbury, Thomas Cranmer i molts dels més destacats membres de la societat anglesa, són cremats a la foguera "per heretgia" -en nom de la pau a l'església en Anglaterra-, a l'estil espanyol, per això es guanya el nom de "Bloody Mary" ("Maria la sanguinària"). Tanmateix troba oposició als seus plans de recatolització a tot arreu i l'economia anglesa camina devers la ruïna.

ANGLÈS CONDEMNAT A LA FOGUERA.

25-12-1553: Valdúvia és derrotat pels araucans a Tucapel, empresonat, acaba morint.

1554: Els ribagorçans comencen la lluita per deslliurar-se de la jurisdicció del comte de Ribagorça i ser francs o lliures del poder feudal estrany a la Generalitat catalana.

Per ordre del virrei de Catalunya, duc d'Alcalà, són enderrocats castells i cases que servien als bandolers com a refugi.

Començada l'església de St. Jaume d'Oriola, amb elements del gòtic tardà i concepció espacial renaixentista.

Creació del Consell d'Itàlia, a mida de l'avidesa de l'oligarquia castellana, en una maniobra per separar Sicília i Nàpols del control catalanoaragonès: els jerarques castellans pretenen així controlar directament aquests regnes conquerits amb sang catalana.

Els turcs foragiten els castellans i aliats de Tunísia.

Primera novel·la picaresca espanyola: "La vida del Lazarillo de Tormes", on descriu la típica Espanya profunda com-

posta de "pícaros, soplones, inquisidores y caciques", tota una marabunta sempre disposada -com a cucuts- a conquerir països i tresors fantàstics i a viure a costa del proïsme.

Mary Tudor anuncia les seves intencions de casar-se amb el príncep Felipe II (Felip I per als catalans), el qual, ja vidu de Maria de Portugal, surt de la Península per prendre-la per muller, en una bona estratègia de control europeu front al protestantisme. Sir Thomas Wyatt encapçala una revolta contra el perillós projecte matrimonial de Mary I. Després d'una fàcil repressió, els caps de la rebel·lió són executats i amb ells Lady Jane Grey.

Els imperials tornen a assetjar Metz, infructuosament.

El capità Garcilaso de la Vega roman a

Cusco (Cusco) amb rendes i càrrecs. És nomenat corregidor i justícia major de la ciutat inca. Allí viu son fill Suárez de

Figuerola, al palau, on escolta les històries de conqueridors espanyols. També té lligams amb la família de la mare, la ñusta (és a dir, princesa) Chimpú Ocllo, abandonada per son pare el 1554 quan pren una altra muller: l'espanyola doña Luisa Martel de los Ríos. Entre els records del famós Inca d'aquells anys, ens diu que la casa de son pare "tenía un corredorcillo largo y angosto, donde acudían los señores principales de la ciudad a ver las fiestas de sortija, toros y juegos de cañas...". Dos universos conflueixen en la formació de l'Inca: el quítxua, que dura fins als seus 10 anys en companyia de sa mare, i l'hispana, que dura des del 1554 al 1560, en què, mort son pare i per ser beneficiari d'una herència important, decideix viatjar a la península.

D. 1554: Gaspar de Centelles i de Montcada, fill del baró de Pedralba i cortesà, es retira a Pedralba, a ca son germà Miquel, vinculat amb el luterà Jeroni Conques. Abarbarà a la foguera de la Inquisició hispanopapista. Ω

(1) Molt recomanable: "The Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism":
http://www.grtbooks.com/exitfram.asp?idx=1&y r=1864&aa=WE&at=AA&ref=weber&URL=http://www.ne.jp/asahi/moriyuki/abukuma/weber/world/ethic/pro_eth_frame.html

Altres cop, la botifleria no té límits!

Encara no havia pogut assaborir la felicitat de veure tota la carretera nevada de camí a la feina que, només arribar al bar per fer el primer cafè, ja m'han informat de la notícia.

Beth, la "catalana" del concurs Operación Triunfo, escollida per representar Espanya al festival d'Eurovisió.

I no només això, sinó que quan he entrat a la feina, era el tema principal de conversa.

Era la "bona notícia" de la jornada.

Puc arribar a entendre que un català, basc o un gal·lec es presenti a un programa com Operación Triunfo ja sigui per donar una bona empenta a la seva carrera musical (tot i que em costi acceptar-ho), doncs ja sabem que els diners fan canviar ideologies, però fins arribar al punt d'anar a Eurovisió a representar un país que no es el seu (be, potser per ella si que ho és... però segons tinc entès, no es el cas) ja passa de taca d'oli.

No m'he pogut resistir, havia d'escriure l'article i he mirat d'informar-me, quan, de sobte, el primer que veig a la xarxa referent a aquest programa, es una fotografia de la Beth plorant d'emoció al sentir la notícia.

Fa uns dies sentíem unes declaracions d'Arnaldo Otegui dient que la única finalitat de que l'Ainhoa fos una de les finalistes per representar Espanya a Eurovisió era tenir a tots els bascs animant a Espanya mentre miraven la seva veïna a la televisió, creant, així, un sentiment recíproc a favor d'Espanya. Doncs be, resulta que els que haurem de suportar això serem els catalans.

El que em dol més es veure que, la Beth, tot i haver sigut una de les víctimes de l'espanyolisme ranci i botifler de la Trinca (recordem que li van prohibir parlar la seva llengua mentre parlava amb els seus familiars), tot i així, no se n'adona del propòsit que tenen i han tingut en compte alhora d'escollir-la com a representant d'Eurovisió.

Ara ja no només es la Trinca qui m'ha caigut baix, sinó que també ho ha fet la Beth, demostrant-me com n'és de fàcil canviar-se d'identitat en qüestió de pocs mesos.

Ara només espero que arribi a les seves orelles el que pensem els catalans, que no es mes que ràbia i resignació al veure que una altra persona ha sigut capaç de vendre els seus orígens a canvi de poder formar part d'un "millor" país, en aquest cas, Espanya. Tinc raó, Beth? Ω

MADURAR FRONT A LA PROVOCACIÓ IDIOTA, FRONT ALS PALEOROJOS

De vegades m'agradaria pensar que és així, que moltes barbaritats que llegeixes pertot, no són realment de gent esquerrana, sinó de provocadors i infiltrats, però de vegades he vist en directe tanta estupidesa d'aquesta mena de gent, que normalment penso que realment són paleomarxistes calcificats i resta de fauna anarcopunk de còmic underground, versió extremsquerrana -paral·lela dels skinheads extremadretans espanyols (ambdós extrems utilitzen un 0'00005% de la seva capacitat cerebral possible a l'hora de raonar).

No dic pas que no hi hagi infiltrats i provocadors enmig d'aquesta fauna: això segur, però sol ser gent més específica i amb tasques concretes a fer. I també en fòrums, per suposat. Però aquests infiltrats tenen com a funció "adoctrinar" en extremismes esquerranosos que convenen a l'ocupació espanyola (vella tàctica des de Lerroux i la Setmana Tràgica contra la burgesia i l'Església catalanistes, les úniques forces que a Europa han estat quasi sempre els motors de les independències nacionals i, per tant, objectiu estratègic dels cervells grisos de l'espanyolum).

En tot cas queda demostrat que, paleorojos o infiltrats espanyols, tots dos serveixen els mateixos objectius pràctics i reals de genocidi contra Catalunya.

Aquests grupets gasosos i boirosos, en permanent escissió, no podran mai liderar un procés independentista, i per això interessien Madrid.

Madrid sempre ha promogut directament o indirecta tot moviment d'extrema esquerra que posàs entre l'espasa i la paret els vehicles socials que, a Europa, han protagonitzat les independències nacionals: la burgesia i l'església nacionals. Lerroux n'és un bon exemple, i també la seva hereva natural: la FAI de Durruti.

Creure en aquestes altures de la vida en aquests grupuscles (que són a l'esquerra el que els neozis són a la dreta, és a dir, ments obtuses, fanatitzades per la incomprensió de la realitat i gent maldestra políticament) és no voler entendre un borrall de com rutlla la Història. Si no ens agrada com rutlla -és a dir, la realitat- la solució no és somiar ni delirar ni fer l'estruç.

Perquè la solució és, senzillament, madurar. Ω

Jaume Tallaferró

USA ÉS HITLER

Ha passat un any i tenim un règim hitlerià que domina el món. Digueu-me exagerat? Home, els Estats Units, avui dia, són un imperi que vigila el món i el vol a la seva manera. Com? Bush ha aconseguit alguna cosa? Canviar el règim talibà per un que només controla els voltants de Kabul. Aconseguir que el seu amic Himmeler-Sharon continuï la neteja ètnica, sense cap garantia de pau, i recolzant un altre amigueta, Franco-Aznar, perquè vagi il·legalitzant aquí i allà. I per últim, continuar que la Terra es vagi morint sense interessar-li la cimera de Johannesburg. Com enyoro l'època en què els EUA no podien anar pel món "a sus anchas" perquè els soviètics hi eren, allà. Com enyoro la guerra freda, quan encara hi havia diferents maneres de viure en societat.

Tenim un nou Hitler i, com a tots els Hitlers, se la de matar. És així, és l'única manera de salvar el planeta.

J.

CAL VEURE UNA MICA MÉS DE MÓN

Soc a Londres per un mes i igual que si fora a Nova York em sentiria igual de lliure. Hauries de viatjar i estar-t'hi als USA i a UK. Potser sabries que el nivell de llibertat de que gaudeix la gent d'aquí no te res a veure amb el regim hitlerià i soviètic.

Visc des de fa anys a Suïssa i viatjo per feina a Holanda, UK, França,... Mai no he sentit això del regim hitlerià. Però suposo que l'anti-americanisme barat que s'usa a Catalunya es directament proporcional a la ignorància sobre el tema provocada per la nul·la experiència de la vida a l'estranger i també a la presència al nostre país d'una colla de periodistes que venen del marxisme-leninisme i que ara es dediquen a combatre el liberalisme. En Quintà a l'Avui ho explica meravellosament malgrat que poca gent l'entén.

Un consell als qui pensen anti-americana: sortiu del país, apreneu l'anglès i llegiu premsa i mireu la TV, escolteu les ràdios estrangeres. Us farà un munt de be.

... a suivre

Geneva CH- London

PERÒ QUE PIJO QUE ETS

Ets un esnob de merda. Ets dins el món occidental i et creus un intel·lectual de primera i un setciències del món. Jo també he estat a Londres i concretament al barri de Harlesden, o de llibertat poca n'hi ha. Però clar, com que tu ets un niñato de papà de família pija segur que estàs a prop de Notting Hill i ho veus tot de color rosa. Sí, és clar, cal viatjar però no pas als paradisos que tu esmentes sinó als països islàmics, als països llatinoamericans que viuen com viuen gràcies al colonialisme i al deute extern que han de suportar per culpa de països feixistes com

el que tu vius tan feliç. I per cert, el Quintà és un fatxa de merda.

L'insult es l'argument dels qui no en tenen: t'has equivocat amb mi

Treballa des dels 19 anys

2- A Suïssa he treballat a l'Hostaleria durant 5 anys fent les feines que tu ja deus conèixer.

3- Estudiava durant el meu temps lliure.

4- Tot allò que he aconseguit ho ha estat amb el meu esforç.

5-La meua família es obrera: corbaters i ebenistes. Els meus avis eren pagesos al Montsià i jo m'he passat els estius de la meua infància treballant amb l'avi al camp.

Des dels 14 anys fins a marxar de Catalunya vaig estar en política i sindicats (CNT). He viscut la transició i tot el que va passar després.

Vet aquí un feixista de merda que vol la construcció d'un Estat Català que englobi tots els PPCC i que detesta tot el que faci pudor a comunisme reciclat en antiamericanisme.

Evidentment no penso que tu siguis un feixista de merda. Que vol dir això?

Oriol GE-CH

Totalitarisme i subdesenvolupament, les dues cares de la mateixa moneda

Ara ho has dit: aquesta colla de frustrats rancuniosos provincians, haurien de sortir alguna vegada del cau paleorojo on malviuen absurdament. "L'odi nacional és una cosa peculiar. Sempre el trobareu més fort i més violent allà on hi ha el menor nivell cultural" (Johann Wolfgang von Goethe).

No saben diferenciar entre geopolítica, sempre sempre una cosa al servei d'interessos econòmics de cada Estat i, per tant, sense entranyes, de la llibertat interna que gaudeixen els Estats anglosaxons. No es tracta de justificar les barbaritats -d'encerts també n'ha tingut molts al llarg del temps, i els silencien- de la política exterior nordamericana, sinó de fer veure que tot són faves comptades i que la democràcia burgesa imperfecta és la menys dolenta de les solucions. Les altres (feixisme, autoritarisme, stalinisme, etc.) són prou pitjors.

La decadència és endògena i el discurs victimista de l'enemic extern, l'americanitis compulsiva, etc. és una excusa per a la mala organització dels països colonitzats, rovell del subdesplegament que pateixen. Cada geperut no es veu la pròpia gèpa.

Els decadents i els subdesenvolupats són, alhora, totalitaris i sovint violents i, en comptes de raonament, fan servir sovint el simple victimisme, fòbies com l'americanitis a tort i dret, etc.

Però els impenables fets històrics demostren el que realment són: el fracàs.

Certa progressia tergiversa les opinions discrepants. Com que no són capaços de demostrar millor el que tenen autistament al cap, s'inventen enemics fets a mida: els qui no són d'ells ja són fatxes. Si cal tergiversar coses i opinions de l'oponent, ho fan i punt: també ho feia papa Stalin pel bé de la santa mare Rússia.

Ara bé, quan hi ha algun fatxa de debò, es caguen als calçons i no en piulen una, aquests progress tan valents i resaberuts. Això mateix els retrata: per un costat ataquen premisses i raonaments lògics, que fa que la gent passi de progressismes i caigui en les urpes de populismes d'extrema dreta, però a més, com solen ser prou cagats, no són capaços de plantar cara al feixisme real i reblen l'afer insultant la gent catalana que no som ni extremistes de res ni somiatruïtes infantils com ells, amb les quals coses provoquen caos mental, feixisme i divisió entre antifeixistes i demòcrates. Per què Aznar no els dedica alguna plaça o carrer?.

Cat

Un altre xulo que té orgasmes amb els ianquis

Sí, tu ho has dit. Com si els Estats Units, el paradís dels obesos fos l'exemple d'universalitat i democràcia i pau i llibertat i d'orgies constants. Jo, com l'Àstèrix i companyia encara tenim la dignitat de plantar cara a la prepotència nord-americana creiem en un futur digne per a tothom i no sols per als pijos com vosaltres que esteu alienats per l'estalinisme burgès.

Odio els EUA i com tot imperi vull que desaparegui.

J.

SOBRE EL TEU ODI

Tens fòbia a l'obessitat o què? No tenen també dret a viure?

Jo no dic que els EUA siguin la meravella insuperable, sols he dit que la democràcia burgesa és, entre tots els règims que tenim vists, el menys dolent. Perquè...digues tu quin és el que tu proposes, entre tots els possibles.

En Bush és una moneia

Això que dius "d'orgies constants" no sé a què ve en aquest tema, potser ets un obsés sexual. I per cert que els ianquis m'importen tant com qualsevol altra persona del món.

Dignitat seria plantar cara als espanyols, que són els qui ens fiquen la policia i els militars pertot als catalans. Els ianquis als catalans no ens fan directament res. Però clar, per plantar cara als espanyols corrieres riscs, covard, i per fer americanitis ningú no et dirà res. Per això odiar els ianquis en el teu cas és tan valent com odiar la teua àvia.

Però tu mateix et retrates: parles d'odi. Llavors demostres que el que tu odies -els ianquis, en aquest cas- ja t'han vençut, ja t'han arrossegat. "L'odi consumeix més energia que qualsevol altra cosa, més que durs treballs, malaltia o preocupacions justificades. De tal manera que, quan la malícia penetra dins els cors, més val que la llencem fora, destinem-ho millor tot per a pensaments agradívols, salvem la nostra preciosa energia donada per Déu per a quelcom que valgui la pena" (Dale Carnegie) "La gent que odia fa igual que si cremàs la pròpia casa per deslliurar-se d'una rata" (Harry Emerson Fosdick). "La malícia és un boomerang que és segur que et colpejarà més dur que no a qui el vas llançar" (Autor desconegut). "L'odi, que podria fer malbé tantes coses, no féu mai figa a l'hora de destruir l'home que va odiar i això ha estat una llei immutable" (James Baldwin). "L'odi és autocastigar-se" (Hosea Ballou). "Poques persones poden ser felices sinó odien una altra gent, o nació o credo" (Bertrand Russel). "La malícia prové del cor; el menyspreu del cap; i cap sentiment és totalment sota el nostre control" (Arnold Schopenhauer). "No és pas el poder destructiu de la bomba atòmica el que m'espanta, sinó el poder destructiu del cor humà" (Albert Einstein). "No odiïs, és una càrrega massa feixuga de suportar" (Martin Luther King, Sr.).

"Quan el nostre odi és violent, ens enfonsa fins i tot més avall d'on són aquells que odiam" (François de La Rochefoucauld). "Jo no em permetré de rebaixar-me tant com per tenir malícia de ningú" (Booker T. Washington). "No podeu pas tenir malícia d'una altra gent sense tenir-ne de vosaltres mateixos" (Oprah Winfrey). "L'odi no és un bon conseller" (Victoria Wolff). "La malícia és la bogeria del cor" (Lord Byron). "Si teniu malícia d'una persona, teniu malícia de quelcom que és part de vosaltres mateixos. Allò que no és part nostra no ens fa nosa" (Herman Hesse).

Demostres el que et deia: que ets un rancuniós frustrat. Tan irreal com l'Àstèrix, suposat heroi gal reconvertit al jacobinisme francès que tu devotament practiques. No tens personalitat.

Jo no sóc piho, perquè sóc pobre i no vestesc de marca, i no sóc ni burgès ni molt menys estalinista. Tu potser sí: típic d'estalinistes és odiar de manera irracional tot allò made in USA.

I ets un somiatruïtes, perquè d'Imperis sempre n'hi ha hagut i n'hi haurà. N'hi ha de dolents i de pitjors. I d'altres són pitjors encara que el ianqui. Ω

Cat

http://vilaweb.com/

Occident, Islam, pobresa...

"> Cent morts i cinc-cents ferits a Nigèria en els incidents de 'Miss World'. Els incidents provocats per la celebració a Nigèria del concurs de bellesa 'Miss World' ja han fet cent morts i cinc-cents ferits. El detonant ha estat un article del diari nigerià 'This Day', en què s'assegurava que el profeta Mahoma 'hagués aprofitat el concurs per triar esposa'. Tot i que el diari ja fa dies que publica una disculpa, els incidents s'han succeït a Kaduna, al nord del país de majoria musulmana. Fados anys, a Kaduna ja van morir 2.000 persones per enfrontaments entre musulmans i cristians. El govern nigerià ha fet una crida a la calma i ha assegurat que no permetrà que continuen les morts.

L'arribada de Miss World a Nigèria ja va anar precedida d'una forta controvèrsia internacional. Unes quantes organitzacions van fer una crida al boicot, perquè al nord del país s'aplica la llei islàmica de la xària, que inclou la lapidació de dones. Els darrers mesos han tingut força ressò els casos d'Amina Nawal i Safiya Huseini, que van generar campanyes internacionals de protesta. Tot i això, 90 candidates a Miss World, que es farà el 7 de desembre, ja són a Nigèria".

JT: Sí, poques bromes.

Me'n ric jo, de la dita "tolerància" de l'Islam que tants progressistes -tan enormement ignorants i irresponsables- diuen que existeix. Els Estats islàmics han menester de la religió (i una religió manipulada per l'Estat mai no pot ser innòcua ni innocent) per controlar els propis súbdits perquè amb el consumisme no poden: no poden comprar-los i corrompre'ls, com a ca nostra els Estats ens hi han comprat i corromput a nosaltres, els "lliures ciutadans occidentals", tan resabuts (i desficiosos). Els Estats musulmans voldrien competir amb els occidentals però a hores d'ara encara no poden i han de conformar-se amb un paper de comparsa (neocolonialisme): juguen l'aposta de creixent superioritat demogràfica (el Magrib superarà dins pocs anys en població als Estats europeus mediterranis: a la llarga ja veurem qui és capaç de parar-los, serà com quan els germànics envaïren l'Imperi Romà) i de mantenir-se més centrats moralment i familiarment a través de forts valors religiosos front a la decadència occidental (aquesta és l'única opció viable que tenen, amb alguna possibilitats a la llarga).

He passat ara uns dies en un país musulmà, on el vot majoritari és integrista "moderat". La gent pobre -la majoria, per suposat-, que viu en la completa misèria, hi és, en general, summament acollidora, empàtica, d'una senzillesa i fins i tot ingenuïtat que

a ca nostra ja no existeix: en realitat el Regne de Déu viu entre ells, que deia en Tolstoi per a aquestes ocasions.

Els petits cafès atroïnats, plens de fotos dels magnants oficials obligatòries i omnipresents -i a voltes amb fotos futboleres o d'artistes o fins i tot palestines, amb olor a kifi "txai na-nâ" (té a l'herbasana) pareixen penjats en el s. XIX, en les carlinades, en el film "Novecento", cafetins de "koifia" (vells que fumen kifi i beuen interminables tes molt espai per fer-los durar més), llums retallades sobre el fons negre de la nit, escenes resplendents com a joies entre els carrerons torteruts i banyats de la Medina (la ciutat vella musulmana), que tant recorden els nostres mateixos carrerons medievals (sobretot al País Valencià), amb els gremis, els còdols rodons de l'empedrat, la calç...

Bé, deixant a banda la poesia, que tant t'inspiren aquests viatges exòtics, he vist exemples de com funciona allò (no em vénen gaire de nou, car ja ho coneixia d'abans): la gent a penes gosa parlar clar, però es fa entendre molt bé: la misèria és palesa a simple vista. No hi ha turistes, esglaiats -ells no saben clar que en part és per l'integriste. Al cafetí vam veure -una colla de pobres de diverses edats- en un canal d'allà, un film (en anglès i subtítols en castellà) ambientat entre seguidors dels "Kiss", un film underground una mica a l'estil Almodóvar del principi, però més comercial i més fort, més adreçat pròpiament a un públic jove anglosaxó. El film, per un altre costat ben fet i divertit, mostra la civilització occidental com una colla de desficiosos viciosos que sols pensen en les drogues, el sexe, la música estrambòtica, i és també una sàtira del cristianisme sociològic.

Tot plegat una eina de primer ordre per a la propaganda integrista islàmica. Tot acabada la pel·lícula surt l'imam recitant l'Alcorà i postrant-se davant Al·làh, com dient: nosaltres els musulmans som pobres, però no volem saber res de la degeneració occidental (que ells sovint entenen com a "cristiana", perquè creuen sovint que els Estats occidentals són tan confessionals com els islàmics), creiem en Al·làh per guanyar el paradís.

Ho expliquen tot amb una força dramàtica i una èmfasi corpredora: és la força sempre encertada de la misèria, de la fam, del desesper. Del fons del pou. Amb l'esguard sol ja queda la cosa clara. Occident viu en la fartera i menysprea l'espiritualitat, ha esdevingut un món egoista i materialista, amb solidaritats d'usar i llençar.

I hi ha fam espiritual: molta gent no és sols que tingui interès pels temes espirituals, sinó que

s'interessa pel cristianisme, per la cultura occidental, aprèn un munt d'idiomes com pot -saltant parets i barrancs, sense mitjans, sense diners-, per escampar arreu l'Islam, per convertir-te a la fe d'Al·làh...

Contava acudits europeus a un jove políglote tamazight molt musulmà (però no integrista) que em volia convertir. Li'n contí aquest: "Uns missioners (cristians o musulmans) van per l'Àfrica negra i es troben de cap amb un lleó. Llavors demanen a Déu: "Fes cristià (o musulmà) a aquest lleó". Llavors el lleó ajunta les mans, s'agenolla i resa: "Déu meu, beneeix aquests aliments que anem a prendre...". El jove musulmà riu i afig: "I el lleó no es menja els missioners musulmans, però els altres sí".

No m'agrada que bombardegin la població civil ni a Iraq ni enlloc, però jo gosaria afirmar -ho notes, perquè generalment pocs gosen dir una cosa així, però és prou evident que a muntó ho pensen- que la gent més honesta que viu en la misèria "islàmica" voldria llibertat i mitjans de subsistència fins i tot al preu de l'ocupació estrangera (els he sentit sentir una viva enyorança dels hospitals i els serveis de l'època colonial: als hospitals no tenen ara de res, tot s'ho han de pagar, les cases de l'època colonial malviuen en general abandonades i polsoses com oblidades en el temps, en una decadència sense recursos).

I t'ho contem tot -la misèria, la fe, la vida...- amb una sinceritat tan bella com terrible, amb el pes d'allò que cau pel propi pes, per l'evidència nua i tràgica, que ressona com el so sec de terrosos damunt la caixa on Europa està soterrant-se ella mateixa quan li vindrà la inevitable torna, l'insubornable Juí de Déu.

Europa, Europa, tan lluny de Déu i de la Justícia i tan a prop del fàstic de la fartera i de la (in)cultura de la mort!

(To be continued).

S.: > Això es diu etnocentrisme.

JT.: Això se'n diu fe i pròpia consciència i propi criteri i pròpia llibertat de pensar. I dret a opinar amb el teu permís.

S.: > Etnocentrisme és defensar una superioritat intrínseca i obligatòria de llengua, cultura, ètnia, nació, etc.

JT.: Explic més el que jo mateix et deia: Les persones, com les llengües, cultures, etc. etc. són totes diversíssimes i esglaonades en segons quins temes: evidentment, segons en què, n'hi ha de superiors i d'inferiors, ens agrada o ens deixi d'agradar, vulguem o deixem de voler. A mi m'agra-

daria la perfecta pau i igualtat, però això no existeix més que en l'ideal acadèmic del pensament políticament correctíssim. Ara bé, les superioritats o inferioritats en determinat tema no han de ser necessàriament fixes, car tot es belluga.

L'estat real de cada persona o poble expressa molt bé -d'alguna manera- com és.

S.: > discriminar, intentar imposar-la amb males maneres, etc.

JT.: Ara mateix he tornat, aquest matí, d'un país islàmic (el meu desè viatge en un país islàmic): no tenia pràcticament ni bars on menjar o beure fins a mitja vesprada, a causa del Ramadan. Menjava pastissos

d'ametlla, anous, pa...i bevia...d'amagatotis. T'imagines una Quaresma així? Ni quan en Franco!.

Jo no vull discriminar ningú: he estat en cafetins ínfims de la Kaasba amb gent pobre, que viu totalment al dia, pobres com a rates i lluminosos com mujiks de Dostoievski. Gent admirable, sovint, per llurs inquietuds de tota mena, per les ganes d'aprendre i de compartir, per llur misèria econòmica i llur generositat humana. Amb gent així Tolstoi o Gandhi deien que hi rau el Regne de Déu: la simplicitat i la bona intenció flamejant. Aquesta mena de gent és gent pròxima, no van de saberuts, no van d'intel·lectual·loides, no van de grans bromistes, en realitat no van de res, no s'han afartat com en Europa, sol ser gent legal, encara no deshumanitzada per l'estupidesa i l'embrutiment consumista i l'hedonisme sibarita.

S.: > i tot això aliats a un colonialisme o imperialisme.

JT.: Bartomeu Casaus -així signava el dit Bartolomé de las Casas, primer bisbe de Xiapas, durament indigenista i denunciador del genocidi espanyol contra els amerindis a tot arreu- és un de tants exemples que una cosa és el cesaropapisme i l'altre la inculturació indigenista d'un missatge (sia cristià o qualsevol altre).

JT.: > No és pas el meu cas. Jo no intent imposar res amb violència, sols aportades i argumentacions.

> [S.] Etnocentrisme: "Actitud dels components d'un grup ètnic de considerar llur grup superior als altres grups racials o culturals".

JT.: És que, noi, hi ha un munt de diferències entre tota mena de persones i grups. Una altra cosa és voler aprofitar-se'n de mane-

ra mesquina.

S.: > En ciències socials se sol emprar aquest terme per a indicar un esbiaix en l'anàlisi d'altres cultures produït per prejudicis fonamentats en el marc cultural de l'investigador. En cap cas, doncs, l'etnicisme es refereix a cap imposició, colonialisme o imperialisme, sinó a un defecte de parcialitat en l'anàlisi d'altres cultures.

JT.: Vés analitzant-les i tu mateix, doncs. A la Kaasba hi havia gent que recordava amb enyorança l'època colonial: llavors, deien, tot funcionava, tenien tren i als hospitals no mancaven els productes bàsics. Ara els domina la pròpia oligarquia, que pretén competir internacionalment a costa de la misèria i la ignorància del propi poble.

Generalment la gent progressista, universitària, etc. sols ha estudiat aquestes coses -com l'etnocentrisme- als llibres, a les biblioteques.

Un món d'il·lusió i color, sí senyor. Vés-te'n a la Kaasba o al desert i després podràs contar el que et diuen directament els afectats. Els que s'arrisquen a morir en pateres per arribar a les costes europees, com en un nou mur de Berlín.

La progressia occidental és, en realitat, molt paternalista, perquè no sol escoltar directament les víctimes -pot ser s'embrutarien massa la bona roba de marca, alguns- i després sol escoltar confusos missatges panarabistes, islamistes, marxistes, anarquistes o qualsevol altra cosa d'aquestes que sols són confusions totalitàries sense massa cap ni peus. I això repeteixen "porque lo han leído". Sí senyor, bon treball de camp sí que fan, aquests. Que Al·lah els servi la vista (esper que els integristes no vulguin matar-me per haver dit això).

No fem bromes amb l'etnocentrisme ni amb tants morts i víctimes. Quan vulgues quedem i ens donem una volta per la Medina, després podràs parlar amb coneixement de causa. Veuràs la gent que viu purament al dia i que et persegueix un quart d'hora per vendre't qualsevol artesanía amb mig dia de treball per un parell d'eurons: és el menjar diari dels fills.

Això sí: no hi ha superioritats intrínseques (potser això ja és una discussió metafísica, fins i tot). Ω

Què passa a Munic?

Corren temps dolents per la pau dels pobles, de tots els homes i dones pacífics i de bona voluntat. Les tropes de l'imperi ianqui, disfressades de croats de la pau i l'ordre (per a ells no hi pot haver pau sense ordre...), es disposen a atacar el règim de Saddam Husayn, que tampoc és precisament cap xaiet, sigui dit de passada. Sembla que el motiu "real", ja no tan amagat, és la cobejança pel control del petroli. Jo, personalment, opino que també hi ha la seva dosi de belicisme assedegat de sang i de ganes de mostrar al món qui és qui mana i qui talla el bacallà. Un repte més a la dissidència. A la llibertat, diria jo, però vaja...

Cansat, potser, no sabent ben bé perquè, obro la meua biografia de Hitler, escrita per Ian Kershaw i publicada per Península, aquella editorial catalana amb tant bona voluntat "ibèrica".

En el primer dels dos llibrets de pàgines que el llibre dedica a les indispensables il·lustracions, veiem una instantània de la Odeonsplatz, a Munic, plena a vessar d'una multitud entusiasta i exul-

tant. És 2 d'agost de 1914 i el país rep joïós la declaració de guerra. Encara falta molt de temps per viure l'amarg gust dels desastres, les trinxeres, els gasos (sí, sí, armes químiques en ple cor de la civilitzada Europa), la guerra de desgast... I després del gran drama (La Gran Guerra), les reparacions de guerra, el creixement del feixisme i altre cop la guerra dels pobles. I els pirates del capitalisme internacional abraonant-se, podrits i barroers, sobre "els pits destrossats per la guerra".

L'Europa de 1914, doncs, es llença al carrer, a les places, a celebrar el seu belicisme. Les multituds, onejant els barrets (aleshores Munic encara "portava barret", parafrasejant Sempronio), festegen la declaració de guerra, manifestació del seu belicisme agressiu. El món encara es divideix en bons i dolents i cal, de totes passades, esclafar els dolents. Què s'han cregut! No tinc a la mà constància gràfica, però no crec que les multituds, a París, fossin menys entusiastes en el seu patriotisme belicista. Qui pensava, aleshores, que els pobles, els ciutadans, tindrien una reacció tan patriòtica, en defensa dels estats que encarnaven, en darrera instància, els interessos de les "seves" respectives burgesies imperialistes? I no sols els

ciutadans... Recordem que la socialdemocràcia en ple es va declarar profundament patriòtica i no va trigar gaire a donar el seu vot favorable als crèdits de guerra, fent un gran favor a les respectives burgesies belicistes, i un magre favor a l'entesa i la pau entre els pobles. Alguns dels dissidents eren aleshores minoria a la petita Zimmerwald, a Suïssa.

"Un segle curt després", que dirien alguns historiadors, les multituds europees sortiran al carrer, a les places, precisament, amb una actitud diametralment oposada a la de 1914. Aquest cop, sense barret, és > clar, hom sortirà a llençar al vent, aquest vent que de vegades no té prou força per endur-se les paraules, missatges d'esperança, de pau, de llibertat i de convivència fraternal entre els pobles. I tot això a despit d'un poder, sempre prepotent, que continua entestat en mantenir-nos en la lògica de l'odi, la por, la violència i la ignorància. Alguna cosa està passant?

Alguna cosa es mou i els temps tornen a canviar?

Tanco el llibre i em pregunto què passarà el 15 de febrer del 2003 a la Odeonsplatz de Munic.

Ω

Mateu Llopis

Euskadi en estat d'excepció

Amb el tancament del diari Egunkaria dijous passat, tot fa pensar que el País Basc ha entrat ja definitivament en un període d'estat d'excepció encobert. Certament, els pressupòsits que apunta la Constitució espanyola per al tancament d'un diari parlen d'estat d'excepció, setge o guerra. Així mateix ho ha apuntat la Conselleria de Cultura del Govern basc, Miren Azkarate, dient que és inadmissible qüestionar un diari que des del seu inici ha rebut ajuts del govern basc amb el suport de tot l'arc parlamentari -PSE/PSOE inclòs- llevat de la drete espanyola, que mai no s'ha pres un descans en la seva genocida creuada d'annorreament de tota iniciativa cultural que no fos espanyola i en castellà al País Basc.

Des d'aquest article, i amb la força que em dona trobar-me actualment vivint entre bascos, voldria fer arribar la meua més ardent protesta al sistema polític-judicial espanyol per aquesta monumental escomesa contra la llibertat d'expressió i la llengua basca. Que tanquin l'únic diari en èuscar vol dir que no pensen deixar res per verd. Precisament el dia 13 de febrer, fa una setmana, dinava i sopava amb els bons amics Martzelo Otamendi i Iñaki Uribe, Director i Gerent del diari Egunkaria, en companyia

de Salvador Cardús, Josep Gifreu i Antonio Franco, director d'El Periódico. La il·lusió que tenen aquests bon periodistes bascos pel seu producte resulta contagiós i tots vam quedar presos d'aquella manera d'entendre el periodisme entre entusiasta i voluntariós. Certament, Egunkaria és un diari seriós, respectat pels lectors euskalduns d'un color i altre en una d'aquelles comunions de necessitat que, de vegades, fa petits miracles a l'hora d'unir la gent al voltant d'un projecte, cosa gens senzill sobre el paper. Com a detall del prestigi d'Egunkaria, cal apuntar que la primera plana d'aquest diari reportant l'11.9.2000, va ser una de les primeres tres escollides pel National Press Club en un famós cartell que ha donat la volta al món.

Egunkaria, com salta a la vista per qualsevol que viu a Euskadi i el sap llegir, és un diari que no és gens sospitós de "terrorisme". Gens. És objectiu i plural, informant millor que molts sobre el món i la situació basca, essent crítica amb les posicions poc democràtiques. Acabava de publicar en exclusiva una fascinant entrevista amb l'ex-cap del programa nuclear iraquí, actualment resident als Estats Units. Diumenge passat, sense anar més lluny, publicava una extensa entrevista amb Fernando Savater, un índex de la pluralitat que caracteritza el mitjà. Si hem de parlar d'ajuts "especials" i informació intoxicadora, perquè no mirem el rocambolesc cas de La Razón, un altíssim percentatge de la tirada de la qual és comprada per Ibè-

ria per repartir entre milers de passatgers cada dia en contra de la normativa que s'hauria d'aplicar en aquest camp. Això no seria objecte d'un interès per part de l'Audiència Nacional?

Els destralers del PP creuen que els donarà fruits l'atac frontal que han encetat contra la cultura basca, posant en entredit la Federació d'Ikastoles (per cert, premiades arreu pel seu alt nivell pedagògic), AEK, entitats culturals i editorials, i ara els diaris, primer Egin i ara Egunkaria. Pensen que això els reportarà vots més enllà de l'Ebre i, potser, entre el sector basc que s'arrenga amb el projecte espanyol. Però jo tinc els meus dubtes que els surti bé a la llarga. Crec que aquesta estratègia, com abans la de Margaret Thatcher, la pagaran molt cara pel l'obsessiu odi que els mou i l'esperit de creuada repressiva que en traspuja. Avui la Federació Internacional de Periodistes, la més prestigiosa organització europea de periodistes, ha pres cartes en l'assumpte i ha apuntat que "quan l'únic diari en llengua basca es tanca, es llança una gran ombra sobre la llibertat de premsa". I és així. És per això que l'onada de suports a Egunkaria ha estat molt important, arribant al punt que la mateixa Facultat d'Informàtica de la Universitat Basca ofereixi les seves instal·lacions per poder seguir editant aquest bon diari que no ha de trigar a sortir amb normalitat per seguir informant-nos amb veracitat i visió plural d'allò que passa al món.

Toni Strubell i Trueta

Esperanto

La veritat és que l'esperanto és, de fet, totalment marginal a la Unió Europea: cosa d'anarquistes, bahais i lingüistes especialitzats. Poden estar bé els CDs en esperanto per tal de difondre la cultura occitanocatalana, però nacionalment poc més ens beneficia, i el temps que no es detura -no sé si us heu adonat- se'ns acaba.

Una llengua que s'està ofegant -és a dir, l'occità, el català- ha menester d'un salvavides, no pas d'informació sobre dietes macrobiòtiques (posem per cas). Cal recuperar el sentit de la realitat i un ordre lògic per sortir-nos-en, en comptes de deturar-nos i vagarejar tant per les sendes inacabables de l'eruditisme i les anècdotes culturalistes.

El que hem de menester és de parlar bé l'anglès i promocionar-nos i projectar-nos internacionalment en anglès, i deixar-nos de recargolaments marginals als quals som tan afeccionats els catalanooccitans i que les nacions lliures, de pensament lineal, no copen quasi mai.

No perdem pas el temps amb marginalismes i enfocaments folklòrics i anecdòtics, propis d'un eruditisme fora de l'abast de la massa que ens cal guanyar. No somiem tant truites, baixem a la realitat.

Cordialment,

Ricard.

Jacme Delmas <jacme@occitania.org> wrote:
Kaj Tiel Plu

Lo nom es pas gaire occitan, mas ne fan de la promocion de l'occitan.

Un jorn, ai entendut un lingüista suïssa, Lausanne, que nos a explicat, a Bordèu, que l'esperanto era mai parlat en Asia que en Euròpa, puèi que era un instrument per mata lo monoteisme lingüistic [non, me diguès pas que gaiti encara los franceses? Que pensi tanben als angleses...] en ajudar a aprendre una lenga aisada, l'esperanto, e multiplicar aital lo nombre d'envejar a saber de las coneisséncias lingüísticas, per lo ben de cada ciutadan d'aqueste planeta. Car aprèner lengas [1] es aisit!

Lo grope a causit de reviscolar cançons cata-

lana e occitana, associadas a musicas medievals (en temps de guèrra aquò fa plaser e prepara a la patz).

La produccion es catalana, del Principat [Barcelona]. La distribucion es occitana [Dònavila]... Jà un produit occitanò-catalan!

E quand se parla de l'edat medieval, se parla del Reialme d'Aragon... l'entendem clarament dinc tot lo CD, aquel reialme perdut.

« Sojle de la klara temp' » [avètz legit « a l'entrada del temps clar »] es lo primier Cd del grope. Lo grope s'es format a Montpelhier en 1998, al moment del congrès esperantista mondial.

E, dempuèi aquestes temps clars, avem perdut força nosautres en Occitània; es segurament perquè lo Cd s'acaba ambe una version en esperanto d'un cant popular de la guèrra civila ispanica: « En la fronto de Gandesa », avètz legit « Dins lo front de Gandesa ».

De que cal vos conselhar: crompatz lo CD aqueste!

Jacme Delmas

Ref: vinilkosmo@esperanto.org

Crisi institucional en tota regla

El govern de l'Estat espanyol es troba en la situació més delicada des que fa prop de set anys prengué el poder el PP. És més, la crisi no afecta sols a tots els membres del gabinet començant pel seu president. És una crisi institucional en tota regla, la major dels del 23-F, data del frustrat cop militar.

Un govern enfrontat a tots a cada un dels sectors. Contra el regants i consumidors amb el Pla Hidrològic Nacional. Contra el poble basc amb les distintes mesures repressives. Contra els treballadors amb la reforma laboral, el decretà... Contra els estudiants i professors per les distintes lleis universitàries i les relatives a l'ensenyança primària i secundària. Contra el poble i els treballadors de Galícia per la seva nefasta actuació en el cas del Prestige...

Des de fa més d'un any, vagues, manifestacions fins el 20-J se segueixen en resposta a la política del govern.

Mereix algun recolzament aquest govern? Mereix el recolzament que l'executiva del PSOE li ha donat amb la Llei de Partits i les diverses modificacions legals que retallen les llibertats? Mereix el recolzament ofert mitjançant el Pacte d'Estat que tota la oposició, des de la direcció del PSOE i IH, oferiren en el desastre de Galícia?

Cadadia de manteniment del Partit Popular en el Govern és un risc per a la democràcia, per a les aspiracions dels treballadors i la majoria.

A Galícia s'ha arribat al límit: no hi ha cap motiu per a permetre que aquest govern segueixi.

Per altra part, i això és lamentable, les direccions del CCOO i UGT han acceptat signar la renovació del ANC (Acord per la Negociació Col·lectiva). Aquest acord, al meu criteri, suposa la moderació salarial ja que basa les pujades de l'IPC previst, quan les "previsiones" del govern de l'any passat s'han equivocat un cent per cent (del 2% previst al 4%). Amb això s'ha perdut una part important del poder adquisitiu. Si sumam als treballadors públics, que a més no tenen revisió, ens trobam amb un recolzament inexplicable i inacceptable al govern del PP. La pujada de l'IPC, evidentment, és una trampa i cal advocar per una pujada generalitzada de salaris com a única mesura. Aquesta és l'exigència que jo dirigeix a través de les planes de L'ESTEL, als nostres sindicats per a tots els treballadors del país.

Pere Felip i Buades

C E R V E S S A

Aritmètica, degustació i funcionament del cervell humà

L'estiu, amb els seus moments d'ociositat ofereix la possibilitat de cometre alguns jocs intel·lectuals que sovint no passen de ser això mateix: diversions una mica poca soltes. Però si no ens podem permetre reflexions desassenyades xarrupejant una deliciosa Lager austríaca després d'un excel·lent dinar de llonza llaminera amb bolets, al bell mig de l'estiu, quan ho farem?

Som especialment avessats a llegir ressenyes d'experiències sobre la degustació de la cervesa i la possible combinació d'aquesta amb aliments. Hem vist i llegit de tot. Hem vist llistes exhaustives de combinacions, autèntiques bíblies. Hem llegit rareses originals que algun cop també ens han agradat. Ens hem assabentat de receptes i procediments diversos amb definicions més o menys precises, suggeriments que eren poc menys que lleis i propostes gairebé aleatòries. Normalment, nosaltres solem advocar per una absència de marc. Les llistes de combinacions possibles ens semblen com lleis d'obligada observació. No seguir-les pot conduir a l'anatema. Sovint els seus autors són menys sectaris que els seguidors que, després de prendre coneixement d'aquesta mena de decàlegs, solen aplicar-los a la lletra i perseguir els heterodoxos.

Nosaltres som heterodoxos practicants, per naturalesa i per convicció. Les obligacions ens provoquen aversió i els sectarismes, repulsa. Saludem doncs l'edició de llistes de casoris entre cervesa i aliments però només les seguirem si ens agraden.

Però per riure una mica, us proposem una petita teoria sobre l'associació entre cervesa i aliments que se'ns va acudir, jo ho hem dit, degustant una Lager austríaca (capitosa, densa, d'un daurat intens i brillant, lleugerament amellada...)

Segons el nostre entendre, existeixen moltes formes d'associar gustativament un aliment i una beguda. Totes són lícites. Pot ser útil prendre'n consciència per tal d'evitar proferir alguna enormitat o simplement per poder fer un mateix les experiències, sense intermediaris, sense advocats ni procuradors ni escriptors de dubtosa inspiració. Les combinacions de tast poden respondre a diverses intencions que podem descriure matemàticament. Avisem però que el fet que les distingim no implica que es facin separatament tot i que, a la pràctica, al menys a la nostra, una fórmula pot impedir la manifestació d'una altra.

Però anem al gra que es fa tard i vol ploure.

Quan volem associar un aliment i una beguda, solem prendre primer el sòlid i, un cop processat aquest darrer, solem afegir la beguda. Els dos elements no coincideixen exactament en la boca tot i que barrejem les restes d'aliment amb la nova beguda. Establim una gradació en la que l'aliment és més important que la beguda. Sumem sensacions que no són de la mateixa importància. El resultat és una modificació de les sensacions gustatives a favor d'algun aspecte preexistent en el sòlid que hem ingerit. Ho podríem expressar de la forma següent: A és l'aliment, B seria la cervesa i el que hem fet és més o menys sumar-los. En el cas que les característiques que es posen en evidència o que es modifiquen pertanyen a l'aliment, tindríem l'equació següent:

$$A + B = A'$$

on A' és una modificació de A.

En el cas que la barreja gustativa es decantés cap a una exaltació o canvi de les particularitats de la cervesa, podríem simbolitzar el fenomen de la forma següent:

$$A + B = B'$$

on B' és una alteració de B.

Si, fins i tot hem donat més importància a la beguda i l'hem presa abans, l'equació sonaria així:

$$B + A = B'$$

Però hi ha més possibilitats. La més divertida seria la que implica una combinació real dels dos compostos aromàtics originals per donar una nova experiència. Deliberadament "sumem" o barrejem els dos aliments en un mateix moment temporal. Una mica com si a més d'ajuntar els aliments i la beguda, els haguéssim també combinat químicament. Aquesta experiència es podria expressar com segueix:

$$A + B = C$$

on C és un element nou producte nou. I parlant de "producte" tal vegada hauríem d'escriure

$$A \times B = C$$

en lloc de la primera forma, però no creiem que la discussió d'aquest detall sigui gaire fructífera. Ens quedarem amb el fet que, aquest cop, hem mesclat a posta les aromes per aconseguir-ne una de nova.

Finalment, vindria la combinació menys advertida. I aquesta és una descoberta molt recent per nosaltres que requereix algunes explicacions prèvies.

Com els bussejadors de la nostra web ho saben, existeixen uns llúpols molt particulars usats en moltes cerveses escoceses i en alguna irlandesa que aporten aromes de fusta, de llenya cremada, i en algun cas, de terra mullada (aquella que va bé per refrescar el cap). Quan les descobrim per primera vegada, sorprenen i la novetat és agradable. Habitats a les reminiscències florals i d'herba fresca de la majoria de les Lager i Pils, aromes que recorden les olors de cabanya de muntanya són agradoses i, recordant alguns moments d'infància, entranyables.

Però tenen un defecte important: solen ocultar i obliterar gairebé tot el demés. Són aromes fortes i persistents que acaben molestant una mica. D'una cervesa escocesa esperem més i reca no poder accedir als misteris del braceig caledoni. Especialment si és de difícil accés i no podem gaudir de moltes ampolles. En efecte, en el cas de no trobar unes característiques que sabem que es troben en una cervesa, sempre tenim l'opció de repetir el tast. Però si les existències són reduïdes o testimonials, procedents de la gentilesa d'algun amic com en Xavi, que ha fet el viatge, l'enuig pot arribar a ser majúscul.

Llavors cal intentar tots els trucs possibles: beure la cervesa a temperatura de celler o, fins i tot, un cop fet el primer tast, deixar-la escalfar per prendre-la cada cop més temperada amb l'objectiu de descobrir les aromes de malt i algun altre component del llúpul. Però tot i així, trobem algun rastre de malt caramel o crystal, una sòlida base de malt pale, cosa gens menyspreable però encara no hem "trobat" la ale fruitada que cercàvem. I és frustrant perquè coneixem el cru i el fabricant i sabem que allò hi és.

La solució ens arriba per atzar i a més ens suggereix tot el que precedeix i el que segueix (després de maduració, per descomptat). Simplement vam fer carn a la brasa. No a la planxa, a la brasa i amb fusta que vam anar a buscar nosaltres mateixos. Tots sabem que la carn surt afavorida amb aquest procés ancestral de preparació. Qualsevol tipus de carn rostida d'aquesta forma ens dispensa aromes múltiples de brasejat en les que es poden barrejar compostos fenòlics produïts o vehiculats pel fum. Quan hom menja carn a

la brasa, se satura d'aromes de cremat o de torrat. Hom respira olors de fusta cremada. Hom acaba fins i tot fent pudor de fum. Fins al punt que ja ni se'n adona. L'olor de fum desapareix de les nostres experiències olfactives per saturació. El nostre cervell, al cap d'una estona de rebre el mateix estímul, decideix que allò ja no és interessant, emmagatzema la informació i se'n desenten per ocupar-se de coses més interessants.

Aquí l'hem d'atrapar i presentar-li quelcom que té, entre altres, aquella característica de la que està saturat. El nostre cervell procedirà amb aquest estímul com fins ara: l'ignorarà. Si el que li oferim és una cervesa amb llúpols escocesos, el cervell farà com si no existís les aromes fumades i s'ocuparà de coses noves: malts, espècies, fruitats.

Hem de repetir que la descoberta fou fortuïta però l'experiència se'ns presentà especialment agradable: descobríem que aquella cervesa atresorava olors de pera i de poma i algun toc de raïm. En el llúpul trobarem una referència lleugera al té verd i tot plegat s'acompanyava de tocs molt discrets d'espècies o herbes que es movien entre el pebre i el curri o quelcom semblant. Un festival de primer ordre. Del tot recomanable.

Matemàticament l'experiment podria traduir-se de la forma següent:

$$(A + B) - B = A$$

on A és el gust de la cervesa, B l'aroma de cremat (que alguns imputen més a la fermentació que al llúpul) i A + B seria l'aroma general de la cervesa. Si traïem aritmèticament B, el gust de fusta, obtenim els compostos que diem que hem descobert.

Per a la vostra informació, la cervesa incriminada era la Revolution Red Beer una Irish Red de la Dublin Brewing Company. La carn procedia directament de l'Osona, concretament de Seva.

Aquestes fórmules no tenen res de seriosos. Són un joc que ens hem inventat més per diversió que com a estri de recerca de gustos i aromes. Es pot discutir, rebatre, modificar i detractar. No hi ha problema. Ni tan sols entrarem en discussió.

Però el joc ha valgut la pena. De forma lúdica hem demostrat que existeixen moltes actituds davant d'un got de cervesa. Ja hem comentat que hi ha gent que no pretén degustar res. Només volen refrescar-se amb una beguda que afalagui el paladar. D'altres sí que volen degustar i combinar cervesa amb aliments, però com? Totes les posicions són acceptables. Realment, aquest és un terreny que encara és completament lliure: els polítics encara no hi ha ficat el nas. De manera que cadascú és ben lliure de fer i de buscar el que més li convé. Com ho hem vist aritmèticament, els gustos i aromes poden potenciar-se entre ells. Es poden barrejar per aconseguir sensacions noves o poden confrontar-se i eliminar-se entre ells.

Un galimaties de molta consideració que no ens veiem en condicions de sistematitzar ni de reglar.

Tot i així avancem un apunt: no és que hàgim descobert res de ben especial ni que es tracti d'una llei absoluta. Però queda clar, al menys per a nosaltres, que la combinació de carn a la brasa amb ales "de fusta" és recomanable per permetre la aprensió de totes les característiques de la cervesa. Insistim que no es tracta de cap regla. Només és una experiència nostra que hem volgut compartir amb els altres afeccionats a la degustació de la cervesa.

Apa, siau. Bon profit i a més beure! Ω

Albert Barrachina Robert

Agost 2002

CONFONDRE
OUS AMB
CARAGOLS A
CAUSA DE
L'ESCOLÀSTIC
A PROGRE

Nica: > Be, espero que en Colom no fos català.

JT: I quin mal hi ha a descobrir un continent?. Descobrir no implica assassinar. No consta enlloc que en Colom assassinés ningú. Pizarro -el que venia als bitllets espanyols- per ex: sí, però aquest era conquistador. Descobrir és una noble activitat científica i mercantil, sobre la qual es basa tot progrès.

Nica: > La veritat es que de colonitzadors i

'descobridors' ja n'hi han prou als països imperialistes. Com a filla d'un país ocupat em fa posar malalta que ningú es pugui sentir interessat o orgullós/a per les barbaritats comeses. No hi ha coses més interessants per les que preocupar-se a Catalunya que demostrar que potser no van ser els espanyols els que van donar inici al genocidi a Amèrica

JT: Confons ous amb cargols: descobrir és descobrir, no pas matar. Guaita a <http://www.unitat.org/column.htm>

Nica: > sinó un portador d'ADN català (?????) personalment no hi crec en un ADN català ni d'enlloc)

JT: Creure és lliure, però abans cal informar-se'n, de cada tema. Existeix una mena de prototipus dominant d'ADN català com de qualsevol lloc o raça del món. Per ex. fa anys feren un estudi de l'ADN dels valencians comparat amb el de les altres "autonomies" i quin era el més paregut?... Ho endivines? Doncs el dels principatins, és clar. Ja ho intueix la saviesa popular: "Catalans i valencians, cosins-germans". La prova de la paternitat...

Tenir un ADN no implica racisme, és sols una dada científica com qualsevol altra. De vegades aquesta mena de raonaments típics dels anarquistes de bareto, tan pinxos i demagògics, tan jacobins i menyspreadors, són utilitzats pels libels del feixisme espanyol contra els bascs, i per acomplexar -encara més, si això fos possible- els esclaus catalanets -tan interculturals de vegades que serien capaços de reintroduir el canibalisme i l'ablació del clitoris per respecte intercultural-, a veure si ja s'enfarien del tot com Michael Jackson -o Sergio Dalma a ca nostra, que fins i tot es canvia el cognom, massa catalanesc-, canta en foraster, parla en foraster i és del R. Madrid (així sí que el trauen per l'VEs i a les revistes del maruherio).

Deien mirant fotos del M. Jackson en distintes èpoques: "USA, l'únic país del món on un negre pobre pot esdevenir una blanca rica". Tanmateix jo no trobo q sia l'únic país del món on passen aquestes coses. Ω

El no a la guerra i l'Exèrcit de Barcelona

Els preparatius bèl·lics que viu el món occidental aquests dies no fan sinó anyorar aquells altres preparatius que els catalans no van saber fer per resistir l'ocupació de les tropes del general Franco. De fet, segons un dels analistes militars sollevats Luis Maria de Lojendio, les tropes feixistes espanyoles, un cop en territori català, s'havien d'enfrontar ni més ni menys que amb l'Exèrcit de Barcelona per poder copar tots els territoris catalans.

La realitat, tothom ho sap, va ésser ben distinta. Des de l'avanç de les tropes faccioses per les comarques de ponent, a principis de gener de 1939, Barcelona va caure com una poma madura només vint i tants dies després. La Varsòvia de la mediterrània no va existir. L'Exèrcit de Barcelona va quedar reduït a uns comptats focus de resistència pels vorals de Sant Pere Màrtir. No obstant això, Barcelona no és va lliurar a l'enemic sense més. Efectivament, van existir els preparatius: la xarxa subterrània de refugis, l'arribada de més armes i municions, els plans de fortificació artillera a la serra de Collserola, o tantes altres propostes realitzades. L'Exèrcit de Barcelona l'havien de formar els 10.000 Brigadistes Internacionals situats a Sant Cugat del Vallès que no van poder retornar als seus països d'origen per motius polítics, així com el que en quedaria del delmat Exèrcit de l'Ebre, i del més virtuós Exèrcit de l'Est, ambdós sota el comandament teòric del GERO (Grup d'Exèrcits de la Regió Oriental) també conegut com Exèrcit de Catalunya.

La lliçó catalana d'aquest esdeveniment contemporani suposa admetre que qualsevol preparatiu no pressuposa res. L'Exèrcit de Barcelona és anomenat així per les tropes rebels, quan des de dins hom difícilment n'havia sentit parlar. La cautela en l'avanç de les divisions feixistes tractava d'estalviar energies per poder encarar la gran batalla per Barcelona. Les informacions enviades així havien de deixar-ho entendre. I tanmateix, l'enfonsament militar de la històrica plaça de Barcelona va ésser rotund. L'Exèrcit de Barcelona, fantasma o no, va ésser incapaç de frenar els exèrcits espanyols contraris a la República catalana.

El llenguatge de les armes, usant els termes del Premi Blanquerna d'enguany, Jorge Semprún, no sempre és el més efectiu. Ni tan sols els més bons preparatius defensius poden garantir un determinat resultat. Hi ha una munió de factors que s'haurien de poder garantir i que són pràcticament impossibles d'assegurar: la lleialtat dels soldats, la capacitat tècnica, l'anàlisi estratègic, o tantes altres variables. Vist així, no es d'estranyar, com deia l'home natjat, que optem definitivament per les armes del llenguatge, més disponibles i manejables.

L'exemple de l'Exèrcit de Barcelona és útil

per moltes raons. Primer per desdramatitzar el fet mateix de la guerra, ja que si bé aquesta pot ésser molt aparatosa en els seus preparatius tot sovint acaba en un autèntic foc d'encenalls. En segon lloc, per recriminar els qui confien en la improvisació d'última hora, doncs si bé Barcelona podia haver resistit fins canviar el curs de la història per la proximitat en la signatura del Tractat de Munic (invasió del Sudets a Txèquia per Hitler) a la pràctica no va fer-ho. I finalment, perquè la percepció de l'enemic normalment està molt exagerada, ja que els qui més han parlat de l'Exèrcit de Barcelona són els espanyols i no tant els catalans.

Albert Pons, enginyer de camins igualadí, en el seu estudi sobre la caiguda de Catalunya a mans d'un nou totalitarisme espanyol diferent del estalinista, afirma que la clau de tot plegat està en la insubordinació de l'Exèrcit de l'Ebre el qual obeeixia directament les consignes del Partit Comunista d'Espanya (PCE) en detriment de les provinents del GERO, alt comandament de l'Exèrcit de Catalunya. La llarga ma de Stalin va fer possible aquesta aberració militar que va costar milers de vides humanes, i el gran desgast humà i nacional català de la Batalla de l'Ebre, entre moltes altres atrocitats bèl·liques conduïdes des de la intransigència espanyola, en aquest cas marxista.

El judici pendent, encara no realitzat, a Santiago Carrillo i altres dirigents comunistes del moment, per la mort de tanta gent innocent, no fa sinó destapar les dificultats dels catalans per demanar responsabilitats sobre fets propers d'una guerra que mai havia d'haver-se succeït.

I és que només repassant una mica alguns fets recents hom queda astorat de les perverses derivacions que tot enfrontament bèl·lic suposa. Però no tant pel fet mateix de la guerra, normalment combat obert entre gent d'armes, sinó per la mena de traïcions i agitació social que desplega. La guerra ja no és aquella mena de gesta humana que descriu Ernst Jünger a "Tempestes d'acer" i que el va conduir a defensar un certs valors militaristes. No. Enmig d'un món mediàtic, la guerra ja no és noble, sinó que es basa en la manipulació i la desinformació de la població. S'ha fet llunyana i estranya a la gent normal. Ja ningú sap què vol dir lluitar per la justícia i la llibertat. I com diu la germana Pilar Vila-San Juan des de Pakistan, la paraula pau ja no té cap valor. Ara, a tot estirar, pot parlar-se de tolerància per sobreviure. Cosa que també dic jo, ara, des del Principat, als Països Catalans. Ω

@ Llorenç Prats-Segarra
campusjove@correu.vilaweb.com

Ismes i compassió

Els alarmismes ("mireu què passarà"), els victimismes ("mireu què ens fan"), el cofoïsme ("a nosaltres, que som tan bons i tenim una cultura tan patatí patatà"), el meliquisme paranoic ("ho fan expressament", "ens miren malament", quan potser ni ens miren), són actituds que també són personals (cadascú és lliure de perdre el temps com vol), però que s'intenta que es difonguin com codis de conducta col·lectius.

A nivell personal, cadascú pot combregar amb l'opció que vulgui, com pot ser de l'equip de futbol que vulgui. A nivell col·lectiu, en comptes d'adoctrinar políticament penso que s'hauria d'incidir en una actitud cívica més arrelada en les persones, i menys amb abstraccions que indueixen a un absurd com el de parlar en plural ("ens fan això": com que ens fan? si jo no m'he mogut de casa avui, si avui he estat malalt,

si avui m'ho he passat la mar de bé llegint aquest llibre, si avui m'he barallat amb la dona...).

Una actitud cívica basada en la compassió, parauleta que posarà la pell de gallina a més d'un dogmàtic, però que etimològicament vol dir "patir amb", és a dir, posar-se a la pell de la gent, de tota la gent. Coi, a molta gent li rebenta la gent que fa tufillo catòlic, per exemple, perquè sembla que tot el que digui estigui tenyit d'aquesta visió de les coses, i no ens adonem que el que fa tufillo no és el catolicisme, sinó el fet d'establir prèviament qualsevol "-isme" que desfiguri la visió de les coses, sigui el catolicisme, l'espanyolisme, el catalanisme, l'ecologisme o el que sigui.

Mirem de ser francs, d'aturar-nos un moment a mirar-nos a nosaltres mateixos i el que tenim al voltant. Ω

Solitud

Estic sempre sol,
Observant i cavil·lant al meu entron,
Esbrinant el perquè del meu dol,
Angoixa situació sentir-se sol
Solitud d'un mal jorn.

Jo sóc com sóc i no sé canviar,
Jo que sóc diferent,
Jo sempre he donat la mà
He après a desconfiar,
He après a estar sol i no sé canviar.

La meua poesia és trista
Reflecteix la necessitat,
Sóc un vaixell a la deriva,
La meua solitud és permanent
El meu esperat amor no arriba.

La meua estimada solitud
Serà la meua més fidel companyia
Així podré jorn darrera jorn
Esbrinar el perquè de la meua desgràcia.
Preguntaré constantment: solitud meua,
Perquè has estat tu
I no un altra, la meua companya. Ω

Joaquim Pugnau i Vidal
Sant Feliu de Gixols (Baix Empordà)

LA FAUNA CLASSISTA.

Com diuen "la mar" els nens ricatxets (1) de "Nuevas Generaciones"?
-O sea-no?

I com diuen aquests malcriats "espina dorsal"?
-Médula o sea...

Una parelleta de xaves se'n van al Brasil amb la visa de papa, qui és constructor, i de cop el ricatxet -qui és un P.Per- veu un cocodril i avisa la piheta -que és del partit d'Ynestrillas i Blas Piñar. Què li diu?
-Piluca. Piluca, cuidado, que viene un Lacoste...!

(1) En la llengua forastera que aquesta fauna parla se'n diuen "pihos", en francès és "bourge", en anglès "poor little rich boy/girl" (i com a adjectiu "posh") i en català podem dir "xaves" o "ricatxets" o "malcriats". Ω

A C U D I T S

FAULA DE L'OCELLET

Un conillet anava pel bosc i de sobte es posa a ploure a bots i barrala. Busca refugi i troba un arbre buit, però dins hi havia un ocellet, i li diu:

- Ocellet, ocellet, deixa'm entrar a l'arbre que m'estic mullant.

I l'ocellet li diu:

- No et deixo, que no hi ha lloc per a tots dos.

L'ocellet va tornar a insistir:

- Au, vinga, ocellet, deixa'm passar que agafaré una pulmonia.

- Que no! que t'he dit que no entres!

Cada cop plovia més i el conillet estava completament xop i amb veu suplicant li va dir:

- Vinga, ocellet, que tinc molt fred.

I l'ocellet va respondre:

- Queye no! i no m'ho tornis a demanar! Quan dic que no, és que no!

MORALITAT: Com més mullat està el conillet, més dur es posa l'ocellet.

Un basc està llençant adob a un camp de maduixes.

Un altre que passeja li diu:

- Què fas?

- Mira, llençant merda a les maduixes.

- I no ho has provat encara amb la nata?

Un catequista basc provava d'explicar la humilitat de Crist:

"Mireu si n'era d'humil Jesucrist, que va néixer a Betlem havent pogut néixer a Bilbao." Ω

ÍTACA

I

Quan surts per fer el viatge cap a Ítaca,
has de pregar que el camí sigui llarg,
ple d'aventures, ple de coneixences.
Has de pregar que el camí sigui llarg,
que siguin moltes les matinades
que entraràs en un port que els teus ulls ignoraven,
i vagis a ciutats per aprendre dels que saben.
Tingues sempre al cor la idea d'Ítaca.
Has d'arribar-hi, és el teu destí,
però no forçis gens la travessia.
És preferible que duri molts anys,
que siguis vell quan fondegis l'illa,
ric de tot el que hauràs guanyat fent el camí,
sense esperar que et doni més riqueses.
Ítaca t'ha donat el bell viatge,
sense ella no hauries sortit.
I si la trobes pobra, no és que Ítaca
t'hagi enganyat. Savi, com bé t'has fet,
sabràs el que volen dir les Itiques.

II

Més lluny, heu d'anar més lluny
dels arbres caiguts que ara us empresonen,
i quan els haureu guanyat tingueu ben present no aturar-vos.
Més lluny, sempre aneu més lluny,
més lluny de l'avui que ara us encadena.
I quan sereu deslliurats
torneu a començar els nous passos.
Més lluny, sempre molt més lluny,
més lluny del demà que ara ja s'acosta.
I quan creieu que arribeu,
sapigueu trobar noves sendes.

III

Bon viatge per als guerrers
que al seu poble són fidels,
afavoreixi el Déu dels vents
el velam del seu vaixell,
i malgrat llur vell combat
tinguin plaer dels cossos més amants.
Omplin xarxes de volguts estels
plens de ventures, plens de coneixences.
Bon viatge per als guerrers si al seu poble són fidels,
el velam del seu vaixell afavoreixi el Déu dels vents,
i malgrat llur vell combat
l'amor ompli el seu cos generós,
trobin els camins dels vells anhels,
plens de ventures, plens de coneixences. Ω

Lletra:

I-Kavafis

(Adaptació de Lluís Llach sobre una versió catalana de Carles Riba),

II-III- Lluís Llach Música: Lluís Llach

JOAN BOVER

Un Moll combatiu... i modern

Francesc de Borja Moll no només ens va ensenyar el significat de les paraules o com s'havien d'escriure. Si pegam una ullada a la seva vida, veurem que sempre va mantenir una actitud dialogant, però ferma i segura quan feia falta. Una actitud que, per ventura, a molts d'habitants d'aquestes illes ens aniria molt bé a l'hora de defensar la nostra cultura.

Aquest tarannà ja el va exhibir de ben jove. Moll va néixer a Ciutadella i hi va viure durant els seus primers desset anys. A principi del 1921, Moll va desembarcar a Mallorca, cridat pel manacorí Mossèn Alcover perquè l'ajudàs en la feina del que es convertiria, amb els anys, en el Diccionari Català-Valencià-Balear. Ben aviat, va poder comprovar que mossèn Alcover no es cansava mai de fer feina. S'aixecava a les 4 de la matinada i deia missa a les 5. Moll tampoc no quedava curt: s'aixecava a les 6 i mitja. Ho cregueu o no, Mossèn Alcover ho trobava massa tard i li va oferir un augment de sou si consentia d'aixecar-se a les 5, però Moll va trobar que a les 6 i mitja ja n'hi havia prou i s'hi va negar. Aquesta resposta és digna de tenir en compte si pensam que venia d'un al·lot de desset anys, però més encara si recordam que el caràcter rústic i agressiu del mossèn. Amb el temps i la convivència, Moll va tenir més d'una ocasió d'enfrontar-se a les idees d'Alcover, sempre per qüestions filològiques i d'enfocament del diccionari. Encara que Alcover sovint manifestava el seu punt de vista amb crits i manotades, la perseverança i el caràcter més serè de Moll varen acabar guanyant totes les batalles.

Va tenir més d'una ocasió per demostrar la defensa que feia dels seus principis i de tot allò que considerava just. Una vegada, havia de pronunciar una conferència a Lleida, però el governador civil només l'autoritzava si la deia en castellà. Varen començar les negociacions per intentar convèncer el governador que no era gaire lògic que una conferència sobre qüestions lingüístiques del català, a Lleida, es fes en castellà. Però el governador no va voler cedir: just abans de començar, va arribar una ordre seva ratificant la imposició del castellà. Moll, que esperava darrera una cortina per pujar a la tarima, es va posar dos dits a la gargamella, va fingir ronquera i va dir: "estic afònic". La conferència es va suspendre. Però el rumor de la veritat i de l'actitud tancada del Govern Civil es va escampar ràpidament per tot Lleida i, al cap d'unes setmanes, tothom estava més a favor de parlar català que mai.

L'any 1956, Moll estava pronunciant una altra conferència a la Universitat de Barcelona quan, de cop, es varen presentar dos policies amb l'ordre d'acabar-la en castellà. Mentre Moll continuava parlant, els organitzadors varen intentar raonar amb els policies. Els varen dir que era absurd que una conferència començàs en un idioma i acabàs en un altre. No tenia sentit. Els policies ho varen entendre i varen cridar el governador civil per demanar instruccions, però aquest es va

encaparroar en l'ordre. Així que varen passar un pape-ret a Moll, que era dalt de la tribuna. Moll es va aturar i només va dir: "El delegado gubernativo exige que la conferencia termine en castellano. La conferencia ha terminado." Va recollir els papèrs i va davallar de la tribuna. Ja podeu imaginar el trull que es va formar dins la sala i la indignació dels qui l'escoltaven. També és bo d'imaginar, però, que la presència policial els va dissuadir de dur les seves queixes massa més enfora.

Un dels aspectes que podrien parlar més a favor de la seva valentia podria ésser la seva tasca al front de l'editorial que ell mateix va crear. L'any 1937, en plena Guerra Civil, fa aparèixer la col·lecció "Les Illes d'Or", dedicada d'una banda, a mantenir i escampar les obres dels grans autors, com Costa i Llobera o Ruiz i Pablo i, de l'altra, a donar a conèixer nous valors literaris d'aquells anys, com l'eivissenc Marià Villangómez. Aquesta col·lecció demostrava que, a més de les rondalles, es podien llegir en català poesia, novel·la, teatre i assaig, o sigui, les quatre branques bàsiques d'una literatura. L'any 1954 començava una altra col·lecció, "Raixa", encara més ambiciosa, ja que no només hi tenien cabuda autors i temes de les Balears, sinó també del Principat, del País Valencià i del Rosselló. "Raixa" significava la incorporació d'una empresa mallorquina a les activitats editorials de tota la comunitat de llengua catalana. Tal volta aquesta tasca sembla senzilla, però encara avui, les relacions editorials i de distribució de llibres entre els territoris que parlam una mateixa llengua no són tan fluïdes com haurien d'ésser.

Però no només els fets varen demostrar la valentia de Moll, sinó les seves idees. No heu de pensar de cap manera que, perquè Moll es va passar tota la vida estudiant llengües i literatures, era un home antiquat i capellanesc. Res més enfora de la veritat. Llegint les seves memòries ens trobam amb comentaris molt moderns. Tant, que encara avui a qualcú li semblaran revolucionaris. I en canvi, no se'ls pot negar sentit comú i unes bases ben sòlides. Per exemple, quan diu que l'estat natural de les persones no és la monogàmia, és a dir, una única parella, sinó varies. En el volum titulat Els primers trenta anys, podem llegir les paraules següents:

La monogàmia és una necessitat que s'imposa per motius de salut i de finances. Si no fos per això, crec que tots els països tendrien per normal la poligàmia. O almanco, una modesta bigamieta. Això, parlant entre nosaltres, em sembla respondre tan de ple a les exigències de la naturalesa de l'home com a la del gall. Però què hi farem! Ni la salut ni la butxaca permeten aquest estat ideal.

En definitiva, Moll, això de tenir més d'una parella, no ho veia tan desencaminat. Com que estam segurs que la idea n'haurà sorprès més d'un (i agradat a molts!), potser és el moment d'acabar l'article aquí perquè hi pugueu meditar. Ω

EL CATALÀ, SENSE TV

Fa uns dies, el Consell d'Estat francès va anul·lar totes les ajudes públiques a les llengües minoritàries. Aquesta decisió ha comportat la desaparició del programa de France 3 Viure al país, que cada diumenge cap al migdia, i per espai d'uns 30 minuts, permetia que el català i l'occità, alternativament (una vegada cada 15 dies), es poguessin somiar com una realitat. Voldria agrair la tasca de l'equip de periodistes que en pocs mitjans feien un programa honest i modern.

Potser ha arribat l'hora d'exigir als mitjans de comunicació que es diuen catalans que realment tinguin en compte la realitat dels Països Catalans, que avui encara hi són i potser demà no.

Josep Lluís Vázquez i Carrera Regidor de cultura

Vilabertran

(Carta publicada al diari "Avui". 6/2/2003)

Comentari: Em pareix absolutament inacceptable que tants catalans perdin tan miserablement el temps amb antiamericanismes que sols ens barren el pas al futur, mentre sistemàticament obliden o amaguen el genocidi en marxa que ens està exterminant.

Jo no sé ja com qualificar-los: Rematadors del genocidi francoespanyol? Trepanadors de cervells de catalanets? Embolicadors de la realitat més dura? Quintacolumnistes? colonitzats? Oncles Tom/Oleguers? Encegats? Antiamericans obsessius? Jacobins mentals? Pseudocatalanistes amb autoodi? Acomplexats? Fariseus jacobins de l'antiianquisme?

No ens deixem enredrar per aquesta tropa jacobina, sisplau. Ω

De què va en Jimenez de Paga?

Va sobrat veient que es pot dir el que es vulgui que no passa res?

Té Alzheimer i oblida sovint que és president d'un Tribunal que ha de resoldre amb justícia els conflictes de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes?

Vol ser a la llista pel proper candidat del PP a president del Govern?

Durant els anys que va viure a Barcelona no va entendre res, com en Van Gaal?

A Madrid han fet una juguesca a veure qui la diu més grossa?

M. Contra Catalunya tot s'hi val. Està ben vist, i és el que es porta.

S'omplen la boca defensant la seva constitució, i ni el president del Tribunal Constitucional se la creu.

Com pot presidir el TC i criticar la constitució alhora?

A qualsevol país civilitzat l'haurien fet fora a puntades de peu. Ω

Joan J.

VER I FALS PATIMENT

PER RICARD COLOM

"La veritable pena té corretja, és púdica".
(Christian Friedrich Hebbel, 1813-1863, poeta i dramaturg romàntic alemany).

"L'autèntica pena és la que pateixes sense testimonis".
(Marc Valeri Marçal, 40-102, poeta satíric llatí nat a Calataiud).

"No és pas gran la dolor quan permet el plor".
(Pietro Metastasio, pseudònim de Pietro Buenaventura Trappi, 1698-1782, poeta italià).

"El patiment de debò no té llàgrimes, tant com l'alegria veritable no té rialla".
(René Descartes, 1596-1650, filòsof i científic francès).

RENÉ DECARTES.

"No tinguis por, companyona,
que els homes com jo,
si ploren, és d'alegria,
si riuen, és de dolor".
(Augusto Ferrán).

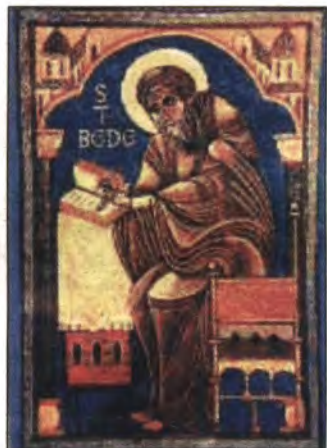
"Com parlar de Déu després d'Auschwitz?,
us demaneu, a l'altra vora de la mar, en l'abundor.
Com parlar-ne dins Auschwitz?, es demanen ací els companys,
carregats de raó, de sanglot i de sang, ficats dins la mort diària de milions".
(Pere Casaldàliga, bisbe català pels desemparats al Brasil).

"Què distinta fos la nostra dolor si compenguèssim que la fi, la mort, no té per què voler dir negativitat, sinó més aïna positivitat!. Una cosa com quan l'estudiant diu: "Ja he arribat al final, sóc metge ja!" o quan una dona infanta, entre angoixes i esperances, i abraça el seu nadó i es diu "Ja sóc mare".
(Leonardo Boff, teòleg de l'alliberament perseguit per la pudenta Cúria vaticanista).

"Tortura: no hi ha veu sinó la del sanglot, ni rostre sinó el dels turmentadors".
(Beda, monge saxó, 675-735).

BEDA EL VENERABLE.

"Així com aquell qui se'n va de sa terra
ab cor tot ferm que jamés hi retorn,
lleixant amics e fills plorant en torn,
cadascú d'ells a ses faldes s'aferra
dient plorant: "Anar volem ab vós.
Oh, no ens lleixau trists e adolorits!"
e ell és forçat els seus haver jaquits:
¿qui pot saber d'aquest les grans dolors?"
(Ausàs Marc, ca. 1397-1400, Gandia o València-1459, València, "el gran català d'amor mestre").

"Sols aquell que ha de trastocar la pena en càntic s'estima la vida".
(Rinaldo Aldo Pellegrini, 1927, científic italià).

"En la joventut, hom té llàgrimes sense pena; amb més anys, pena sense llàgrimes".
(Proverbi francès).

"No has pas arribat al sùmmum de la pena quan encara tens força per a plànyer-te'n".
(Cavaller de Bruix, 1728-1780, escriptor francès).

"Qui ha de caminar amb eixelebrats té un llarg viatge de dolors, car raure amb un tararot és tan dolorós com estar amb un enemic; però l'alegria d'estar amb el savi és com la joia de trobar un parent estimat".
"Si trobeu un home constant, despert a la llum de dins, erudit, que ha sofert molt de temps, devot, noble, seguiu aquest home gran i just així com la lluna ressegueix el camí dels estels".
(Dhammapada, "L'alegria" 15/207-208).

BENJAMÍ FRANKLIN.

"Per a dur les afliccions d'unes altres persones, tothom té coratge i encara prou per a estalviar-ne".
(Benjamin Franklin 1706-1790, polític, físic, filàntrop i escriptor estatunidenc).

"Viure estimant, estimar patint, patir callant i sempre somrient".
(Teresa Sodupe).

"La gent amb cor sols es pot afligir per algunes desgràcies privades de les quatre o cinc persones per les quals s'interessen. Els qui no tenim cor podem afligir-nos per tota mena de dissorts. És millor".
(J. Serment).

"Tinc la major pena que cap cor hagi patit. Hauré menester de corets secundaris per a contenir l'excedent de tanta pena".
(G. Mosca).

"Si té remei; per què te'n planys?. I, si no en té, per què te'n planys?".
(Proverbi oriental).

"El confinament solitari, amb el record dels pecats passats, és un racó de l'infern. De vegades mirí la copa d'aigua

que tenia dins la cel·la per convèncer-me de no ser ja a l'infern. Sabia que dins l'infern no n'hi ha, d'aigua".
(Richard Wurmbrand, pastor evangèlic d'una minoria nacional torturat a Romania pels nazis i els stalinians).

"Els més desesperats són els càntics més bells. N'hi ha d'immortals que són només sanglots".
(Alfred de Musset, 1810-1857, poeta francès).

"Per vida feliç és menester d'entendre sempre *menys* dissortada, és a dir, suportable. I, realment, la vida no se'n ha pas donat per a gaudir-ne, sinó per a sofrir-la, per pagar-la".
(Arthur Schopenhauer, 1788-1860, filòsof alemany pessimista i voluntarista).

MEISTER ECKHART.

"El cavall més ràpid per arribar a la perfecció és el sofriment".
(Meister Eckhart, místic alemany medieval).

"Ombriu de la pena, quasi bru,
car la pena mascara en esclatar,
on jo no em trobo, no s'hi troba
home més afligit que no cap altre més.
Pena amb pena i pena desdejun,
pena és ma pau, i pena ma batalla,
ca que ni em deixa ni es calla,
sempre al seu amo fidel, però importú.
Cards, penes m'oposen llur corona,
cards, penes m'abriven llurs lleopards
i no em deixen bo ni un sol os.
No podrà amb la pena ma persona
envoltada de penes i de cards:
quant de patir pena per a morir-te!".
(Miguel Hernández, poeta comunista oriolà mort tísic a les presons franquistes, empresonat pels pares de l'actual PP, a "Umbrío por la pena").

"Hom és més perfecte com amb més perfecció sent les dolors d'altri".
(St. Gregori el Gran, ca.540-604, bisbe de Roma).

"No hi ha res de tan gran com la decisió i el coratge de la gent disposada a sofrir i sacrificar-se per llur dignitat i llibertat".
"La resistència no violenta ve caracteritzada per la bondat per a acceptar els patiments sense venjar-se'n, els cops dels oponents sense retornar-los-hi".
(Martin Luther King, 1929-1968, pastor baptista afroamericà, capdavanter dels drets civils i de la lluita contra la guerra del Vietnam).

"Que s'identifica de bé el Crist amb el patiment del nostre poble! Així semblen clamar moltes cabanes, a muntó racons miserables, a muntó adins les presons i en dolors, molts amb fam de justícia i de pau: "Déu meu, Déu meu, ¿per què m'has

abandonat?" No ens ha pas abandonat, és l'hora en què el Fill de Déu va passant amb tota sa càrrega de pecats per l'obediència que Déu li demana per a poder perdonar aqueixos pecats de la humanitat d'on deriven totes les injustícies, tots els egoïsmes".

(8-4-1979, Mons. Oscar Arnulfo Romero, arquebisbe de S. Salvador, assassinat per militars feixistes d'El Salvador i no canonitzat per la Cúria vaticana).

“Jo hai vist temps que no em plaia res; ara em content de ço qui em fa tristura, e los grillons lleugers ara preu més que en lo passat la bella brodadura. Fortuna veig que ha mostrat son voler sobre mi, volent que en tal punt vengut sia; però no em cur, puix hai fet mon dever ab tots los bons que em trob en companyia”.

(Jordi de St. Jordi, cavaller valencià empresonat a Itàlia pel condottiero Sforza, al seu poema dit “Lo presoner” o “Desert d'amics”).

“Com més prens part en les alegries i en les penes de la gent, més propers i estimats se't van tornant... Però són el sofriment i els problemes que et fan ser el més pròxim”.

(Mark Twain, pseudònim de Samuel Langhorne Clemens, 1835-1910, escriptor i periodista estatunidenc)

“La pena fa els homes sincers”.

(Henry Ward Beecher, 1813-1887, protestant congregacionista estatunidenc).

“L'aflicció, com el ferro a la forja, dona forma quan colpeja amb violència”.

(Christian Nestell Bovee).

“La malaltia és la que més cas fa dels doctors: a la bondat i a la saviesa sols els fem promeses; el patiment, l'obeïm”.

(Marcel Proust, 1871-1922, escriptor francès).

MARCEL PROUST.

“Tota dolor vol ser completada; altrament, no és plenament sentida”.

(Emile Chartier, Alain, 1868-1951, filòsof francès).

“El patiment silenciós és el més funest”.

(Jean-Baptiste Racine, 1639-1699, poeta tràgic francès)

“El patiment és el principal nodriment de l'amor, i qual-sevol amor que no s'alimenti amb una mica de sofrença pura mor”.

“Tu també vas cercant dolors inútils.

-Jo sols vaig cercant dolors que puc llevar a l'altri”.

“De tota manera, rares voltes l'errarà qui es posa com a deure

MAURICE MAETERLINCK.

primer de treure un patiment al més dèbil per a carregar-lo damunt de si mateix”.

(Maurice Polydore-Marie-Bernard Maeterlinck, 1862 Gant - 1949 Cannas, assatgista i dramaturg flamenc).

“Qui s'identifica amb els altres i fa seu el sofriment d'altri, aqueix, oh Arjuna, és un ver jogu”.

(Bhagavad Guita 6:32).

“Tret del sofriment físic, tot és imaginari”.

(Jacques Chardonne, 1884-1968, novel·lista francès, de temàtica sovintejadament conjugal).

“El patiment és sempre menys fort que la queixa”.

(Jean de la Fontaine, 1621-1695, faulista i novel·lista francès).

“El vostre pensament és el de les xerrameques i els falsos plaers. El meu és el pensament d'aquell perdut en sa pròpia terra, estranger dins sa pròpia nació, solitari entre sos parents i amics.

El vostre pensament fa sonar trompetes quan balleu. El meu prefereix l'angoixa de mort a la vostra música i dansa.

El vostre pensament us fa aspirar a títols i càrrecs. El meu m'exhorta a servir amb humilitat.

El vostre pensament diferencia el pragmàtic de l'idealista. El meu descobreix que la vida és una, i que ses mesures i pesos no coincideixen pas amb els vostres. Aquell que etiquetes d'idealista, pot ser un home pràctic.

El vostre infon arrogància i superioritat dins els cors. El meu sembla l'amor a la pau i el desig d'independència.

Vosaltres teniu el vostre pensament i jo el meu”.

(Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

“Assumiràs la veu d'un poble,

i serà la veu del teu poble, i seràs, per sempre, poble, i patiràs, i esperaràs, i aniràs sempre entre la pols, et seguirà una polseguera.

I tindràs fam i tindràs set, no podràs escriure els poemes i callaràs tota la nit mentre dormen les teues gents,

i tu estaràs despert,

i tu estaràs despert,

i tu estaràs despert per tots,

No t'han parit per a dormir:

et pariren per a vetlar

en la llarga nit del teu poble.

Tu seràs la paraula viva,

la paraula viva i amarga.

Ja no existiran les paraules,

sinó l'home assumint la pena

del seu poble, i és un silenci.

Assumiràs...”

(Vicent Andrés Estellers, Burjassot, l'Horta, 1924 - València, 1993; periodista i poeta eròticopatriòtic valencià, considerat el principal renovador de la poesia valenciana contemporània).

“La consecució de l'herència li endolcís a muntó la dolor que li causava la pèrdua del seu amic, el canonge. Potser no l'hauria pas ressuscitat, però el plorà”.

(Honoré de Balzac, 1799-1850, escriptor realista francès, infatigable i torrencial).

“Nessun maggior dolore / che ricordarsi del tempo

DANT.

felice / nella miseria”.

“No hi ha major dolor que recordar els temps feliços des de la misèria”.

(Dante Alighieri 1265-1321 *La Divina Comèdia* [c. 1310-20]. “Inferno”, càntic V, l. 121).

“Allò que cerc pertot arreu és la màscara sota la qual els homes amaguen llur dolor”.

(André Maurois, pseudònim d'Emile Herzog, 1885-1967).

“En veure la inutilitat “pràctica” de ma vida, rumiava en Jesús a la creu: també Ell hi era sense poder-se'n moure i ja no podia fer allò que féu durant sa vida pública...i, tanmateix, d'allí estant féu la cosa més granb, redimir-nos a nosaltres, els pecadors”.

(Van Thuan, bisbe catòlic vietnamès, durant sos 20 anys de presó).

“La gent dissortada trob a la temperatura antipàtica, sia la que sia. La pluja augmenta llur desgracia, el sol la fa acréixer i tot els fa prendre una dolor cruel”.

(Vicky Baum, 1888-1960, novel·lista austríaca, d'obra variada i abundosa).

“De tots els animals que damunt la terra caminen i respiren, ningú no és més feble que l'home. Mentre els immortals li forneixen la felicitat i li'n serveixen la fortaleza, pensa que cap mal no ha de prendre; però quan en rep sa porció de mals, amb prou feines els suporta”.

(*L'Odissea*, Homer, s. IX-VIII a. C.).

“Ningú no pot obligar-vos a oblidar el que us han fet”.

(Bill Clinton, expresident estatunidenc, als albanokosovars, novembre del 99).

BILL CLINTON.

“Quan has renunciat del tot a convertir-te en algú - un sant, un pecador convertit, un home d'església, un just o un injust, un malalt o un benpensant- per a viure en la multitud de tasques, qüestions, èxits o fracassos, experiències o perplexitats -això és, per a mi, viure en el món-, llavors et poses plenament en les mans de Déu...i és així com et converteixes en un home, un cristià, llavors ja no ens prenem seriosament les nostres sofrances sinó els sofriments de Déu en el món, aleshores vetllem amb el Crist a Getsemaní...Per què havíem d'ésser arrogants davant els nostres èxits i sentir-nos derrotats pels nostres fracassos si en la vida d'aquest món també patim la passió de Déu?”.

“Les armes de l'Evangeli han estat de bell nou esmolades pel nostre combat i patiment”.

(Dietrich Bonhoeffer, 1906-1945, pastor de l'Església confessant alemanya contra el nazisme, executat per participar en la conxorxa contra Hitler).

“Ja que he cridat, i heu dit que no, he estès la mà; i ningú no es dona per entès, heu deixat estar tot consell meu, i no heu volgut saber res de la meua reprensió, també jo em riuré de la vostra dissort, en faré escarni quan vindrà la vostra paor”.

(Proverbis 1:24-26, atribuïts al rei Salomó, devers l'any 1000 a.C.).

“Si una ànima té més paciència per a patir i més tolerància per a ser mancada de gusts, és senyal que té més aprofitament en la virtut”.

“El més pur patir duu i ocasiona un entendre més pur”.

(Sant Joan de la Creu, 1542-1591, “Punts d'amor”, Andújar). Ω

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. IX LLIBRE

(Les lluites dels anys vuitanta)

Cercle clos: Valerià Pujol en el record (I)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Cercle clos, el llibre que acaba de publicar la prestigiosa col·lecció de poesia menorquina "Xibau", no és una poemari recent. Els poemes de **Cercle clos** corresponen a carpetes d'originals embastats a finals dels setanta i començaments del vuitanta. Entre els anys 1982 i 1983 quedaren enllestits dos poemaris: el que porta per títol **Foc i fum** i que va ser editat per "Oikos Tau" en el número 21 de la col·lecció de poesia "Quaderns de la font del cargol", que dirigia Valerià Pujol; i **Cercle clos**, que acaba d'editar "Xibau". **Foc i fum** tengué molta més sort que **Cercle clos**. Nascuts en el mateix temps i sorgint ambdós de les mateixes coordenades culturals, **Cercle clos** ha restat prop de vint anys dins dels calaixos. El Premi de Literatura de l'Ateneu de Maó l'ha ressuscitat del seu llarg somni.

Entre aquell **Foc i fum** editat l'any 1983 a "Oikos Tau" i aquest **Cercle clos** de la col·lecció "Xibau" de l'Institut Menorquí d'Estudis s'han publicat la majoria dels meus poemaris: **El cicle dels insectes**, **Punt final**, **Les Plèiades**, **Els poemes de l'horabaixa**, **Planisferi de mars i distàncies**, **L'obscura ànsia del cor**, **Un violí en el crepuscle**, **Revolta**, **Perifèries**, **Rituals**, **Llibre de pregàries**, **Record de Praga** i el que properament editarà la Universitat Autònoma de Barcelona: **Temps moderns: homenatge al cinema**.

La primera selecció, és a dir, el llibre **Foc i fum**, tengué la sort de guanyar l'any 1983 el Premi de Poesia "Marià Manent". En el jurat d'aquest premi hi havia l'escriptor Valerià Pujol, que aleshores era l'ànima cultural de la citada col·lecció de poesia "Els quaderns de la font del cargol". Una col·lecció que ja portava editats vint números amb poemaris de Rafel Vallbona, Josep Bras, Teresa d'Arenys, Ventura Ametller, Josep-Lluís Seguí, David Jou, M. Antònia Grau i el mateix Valerià Pujol, entre molts d'altres autors catalans.

L'amic Valerià Pujol va editar el llibre guardonat amb el "Marià Manent 1983" en la seva col·lecció de poesia i, des d'aleshores, mantinguérem una forta i estreta amistat que només la seva sobtada mort pogué interrompre.

En aquells anys jo portava la secció d'entrevistes del suplement de cultura del diari **Última Hora**, la qual dirigia l'escriptor Antoni Serra. Vaig entrevistar-hi més de cent escriptors dels Països Catalans. A les pàgines d'**Última Hora** sovintejaren els escrits que parlaven de l'obra de l'enyorat Valerià Pujol. El diumenge 27 d'abril de 1984 Pere Caravaca Ribas hi publicava l'article titulat "Quan l'angoixa es fa silenci", una acurada anàlisi del llibre d'en Valerià **La trista veu d'Orfeu i el tornaveu de Tàntal** que acabava de guanyar el Premi Carles Riba de Poesia. El poemari havia estat editat per Proa en la col·lecció "Els llibres de l'Ossa Menor".

El 6 de gener de 1985 publicàvem un estudi de Sebastià Serrano titulat precisament "La poesia d'en Valerià Pujol".

A partir de tots aquestes articles (i del premi de poesia "Marià Manent 1983"), la nostra amistat s'afermà. Per aquells anys veníem a Ciutat i, malgrat el seu delicat estat

Valerià Pujol.

de salut, poguérem parlar llarg i amb profunditat del complicat món de l'escriptor català compromès amb la lluita per l'alliberament nacional i social del seu poble.

Home lligat profundament a les forces democràtiques i marxistes de la comarca del Maresme -era l'ànima de les activitats clandestines a Premià de Dalt-, Valerià va ser un l'exemple d'intel·lectual català en la línia definida per Gramsci ("l'intel·lectual orgànic de les classes populars") i pel Congrés de Cultura Catalana

Parlant d'ell mateix, Valerià va escriure: "Em dic Valerià Pujol i vaig néixer a Premià de Dalt el 1952, un premonitori 28 de febrer d'any de traspàs. Vestint-me d'explorador, però, vaig iniciar l'aventura. La llicenciatura en Filologia Romànica em donà el dret d'apallissar les tendres criatures amb classes diàries a l'Institut.

A les sabanes del Maresme he exercit de guerriller cultural i, de tant en tant, he parat les xarxes de la política amb risc d'alguna esgarrinxada. Interessat per la relació entre les arts he col·laborat en l'experiència de **Coses d'art** i també he etzibat paraules per revistes, diaris paperots: **Última Hora** de les Illes, **El món**, **Penthouse**...

Ja al cor de la selva, i com que em pesaven molt, per sobreviure m'he tret de sobre set llibres de poemes com ara **Destinataris d'albes**, **Limite al nord només amb el teu sexe**, **La trista veu d'Orfeu i el tornaveu de Tàntal** i **La xarxa del númida**. També he publicat una novel·la, **Interruptus**, i dos llibres de narracions: **Mantis i altres transformacions** i **Els conys saborosos**.

"En la selva de la literatura he patit també algun accident com és ara guanyar el **Documenta**, el **Nacional de la Crítica** i el **Riba**, a part d'algun cop de roc antic i minoritari.

"Ara com ara continuo navegant per l'Amazones. Prego que, en cas necessari, em tingueu present en les vostres oracions".

És un brevíssim resum d'una vida creativa i de compromís com n'hi ha poques.

Home lligat profundament a les forces democràtiques i marxistes de la comarca del Maresme -era l'ànima de les activitats clandestines a Premià de Dalt-, Valerià va ser un

l'exemple d'intel·lectual català en la línia definida per Gramsci ("l'intel·lectual orgànic de les classes populars") i pel Congrés de Cultura Catalana. En aquest temps de buidor postmoderna, d'escassetat d'escriptors de la categoria d'un Joan Fuster, Manuel de Pedrolo, Josep M. Llompart o el mateix Valerià, el seu record, l'exemple continuat de la seva tasca ens anima a continuar pel camí de defensa de les classes populars amb la mateixa força i ferrenya voluntat de lluita que ell ho va fer.

En el web de la revista L'Opinió de Premià de Dalt, i en l'apartat "Edició especial d'Homenatge a Valerià Pujol", podeu trobar una completa informació sobre la seva vida i la seva obra. Un web del tot recomanable per a no perdre mai la perspectiva de quins són els autèntics intel·lectuals catalans i de com mai no s'ha d'oblidar l'obra i l'exemple que representen.

En aquest web, Jesús Fuxet i Compte, en el dossier "Valerià i el poble", recorda els anys de frenètic activisme cultural i polític de Valerià Pujol. Diu Jesús Fuxet: "Promoció cultural [organitzada per Valerià Pujol] començant amb teatre infantil, seguit després del teatre pels grans amb aires d'avantguarda: cursets i activitats diverses en molts dels aspectes que estaven encallats per les circumstàncies; molt més important la participació en l'Assemblea de Catalunya amb reunions massa compromeses a les quals no faltava pas: vet-en-aquí els principis. En mig de sessions ben perilloses resultava singular el sentir les seves petjades peculiars que posaven tothom neguitós pel temor a una obligada escapollida amb tota la seva dificultat, tal com realment succeí durant la cèlebre Marxa de la Llibertat al seu pas per Premià de Mar. Sort que els 'Verds', al veure la pinya que feia tanta gent al seu voltant, van fer la vista grossa després de detenir-los. La 'taula democràtica' del poble i el 'Centre d'activitats cíviques' del Maresme, dues plataformes evidentment 'subversives'; la vinculació amb 'Solidaritat amb els presos' i amb 'Drets humans', i qualsevol altre activitat d'aquest tarannà que es muntava al poble, tenien la seva participació malgrat el seu estat. En algunes hi era al davant i, en ocasions, a casa seva mateix".

Entre els diferents articles que diversos escriptors han dedicat als meus llibres, un dels primers, el que per a mi representa més és, sens dubte, el que serví de pròleg a **Foc i fum**, el poemari que en Valerià va publicar en la seva col·lecció de poesia.

Crec que bona part del que Valerià Pujol deia de **Foc i fum**, podria aplicar-se al poemari que ha editat l'Institut Menorquí d'Estudis en la col·lecció de poesia "Xibau". Com he dit de bon començament els grans trets interpretatius de **Cercle clos** vénen a ser intercanviables amb els de **Foc i fum**, ja que han estat escrits en els mateixos anys (finals del setanta i començaments del vuitanta) i són producte quasi matemàtic d'identiques circumstàncies personals, culturals i polítiques.

L'escriptora Maite Salord i Ripoll, membre del jurat que m'atorgà el Premi de Literatura de l'Ateneu de Maó de l'any 2001,

ha escrit, parlant de **Cercle clos**: "**Cercle clos** s'ha d'inscriure dins aquest panorama literari tan personal de Miquel López Crespí. Es tracta d'un llibre unitari, de trenta poemes que dibuixen tot un seguit de records que el poeta ha anat acumulant al llarg de la seva vida. Ja els primers versos són tota una declaració d'interessos i, sobretot, de la línia poètica que l'autor ha seguit: 'Benvolguts amics: / us faig lliurament d'aquests versos / imprecacions / gens subtils poemes / que corresponen a trenta anys / d'enregistraments per tots els racons / del mapa de la meua pell'. No serveixen, per tant, les paraules belles per parlar de realitats grises. Llegint **Cercle clos** trobarem versos gens subtils, eixuts he dit abans, i, sobretot, trobarem memòria: aquests són els dos grans eixos sobre els quals gira aquesta obra. Com la cara i la creu d'una moneda, el llenguatge ha de reflectir la vida. I llenguatge i vida -aquests trenta poemes- són, no poden ser d'altra manera, durs i inapel·lables.

"El temps, aquella successió contínua i invariable d'instants idèntics, és un cercle. Un cercle que els humans recorrem amb una màscara posada i del qual és impossible fugir. Com diu López Crespí en el poema que dona nom al llibre, es pot intentar el camí de la folia amb les seves infinites variants. Tanmateix, 'potollant', intentant escapar d'aquest cercle com a bèsties, les persones descobrim l'autèntica, i dura, veritat: el cercle és clos. I, si és clos, vol dir que no hi ha ni una petita escletxa per a la fugida. Aquesta és l'autèntica convicció del poeta.

"Així, és evident que ens trobam davant una obra que parla del descens d'una vida que s'hauria volgut diferent. D'una vida robada i de la ràbia de l'oblit imposat. Perquè els perdedors són, sobretot, víctimes del silenci. Però, malgrat tot, no hi ha oblit possible, això és el que ens diu Miquel López Crespí amb les seves paraules. Però també ens ho diu la realitat: els morts han començat a sortir de les fosses i, amb ells, també la seva vida. Encara que tard i massa lentament, s'han començat a recuperar els noms d'aquells que potser només formen part de la petita història, d'aquella que mai no s'explica, per convertir-los en autèntics protagonistes de la veritat. Aquest és l'únic camí cap a l'esperança. El temps, continu i invariable com un cercle, només podrà obrir-se quan les paraules del poeta es facin realitat: 'Caldria virar / despollar-se de les màscares'. Nogensmenys, el camí no pot esquivar-se però s'ha de recórrer sense enganys, sense maquillatges. Perquè la negació del dolor dels perdedors es fa infinitament més insuportable que el dolor mateix que s'ha patit".

Xarlotades intel·ligents

Quan l'Alemanya nazi començava a despuntar perillosament, Charlot va dur a les pantalles El gran dictador (1940), una comèdia satírica sobre Hitler. No li va ser gens fàcil poder finançar el film. Arran de la temàtica, les grans productores de Hollywood li varen fer el buit. Aleshores, Charles Chaplin va haver d'endeutar-se de valent per tal de poder parodiar cinematogràficament un nazisme en expansió. A més de ser un còmic genial, Charlot va ser un cineasta transgressor en un període de la història especialment delicat. El seu compromís social no li va estalviar acusacions polítiques i morals: «Chaplin sempre va tenir en contra a una opinió pública normalment instrumentalitzada pels sectors més conservadors», apunta el periodista Lluís Bonet (La Vanguardia, 22-12-02). Malgrat l'adversitat de l'entorn, el rodamón de barret fort, bastó de goma i peua des d'ànec se la va jugar econòmicament i política. Córrer aquesta aventura va ser un encert. Tant és així, que El gran dictador ha estat reposat amb notable èxit als nostres cinemes 63 anys després. I és que l'home que va riure's del

führer és respectat arreu tant pel seu indiscutible talent artístic com pel to reivindicatiu i humanista de la seva obra.

No hi ha dubte que la comicitat és un bon camí per desmascarar les injustícies d'avui en dia. Per l'escriptor Gabriel Janer Manila «el riure té, doncs, una significació social, sancionadora d'uns valors específics (...) L'humor que hom utilitza en la sàtira és agressiu, però es tracta d'una funció fonamentalment social. Critica la realitat, alhora que pretén corregir-la». És per això que les imitacions de Toni Albà a Els bufons del regne són una lliçó tant de valentia com d'higiene mental. Mai ningú havia gosat caricaturitzar el borbó en un espectacle per por a sortir-ne escaldat. I és que la democràcia espanyola consagra Juan Carlos I com intocable. Segons l'antropòleg Emilio Temprano, l'humor és un antídoto que desacralitza la soberbia: «Als dogmàtics, fanàtics i dictadors els disgusta moltíssim el riure! Si poden, el prohibeixen. Les dictadures censuren acudits i publicacions humorístiques: qui riu és sospitós de ser crític» (La Vanguardia, 8-12-99). En la matei-

Xarlot fent de Hynkel a The Great Dictator

xa línia, l'escriptor rossellonès Joan-Lluís Lluís desmitifica sarcàsticament la «grandeur» amb el seu darrer llibre Conversa amb el meu gos sobre França i els francesos. Així com denuncia la destrucció de l'ecosistema lingüístic nord-català.

Contemplar el món des d'una perspectiva inconformista comporta un risc. Potser sigui aquesta una de les raons per les quals a hores d'ara d'intel·lectuals i d'ar-

tistes compromesos no se'n troben gaires. I menys dels que ridiculitzen el poder establert en clau desenfadada. El motiu? Per Albert Boadella, director d'Els Joglars, la generació actual que nodreix el teatre es vol adaptar a la societat on viu, amb la qual cosa minva la funció crítica del teatre i dels seus continguts: «Si no ets un inadaptat no pots mirar la societat d'una forma crítica, inadaptada. Si estàs adaptat, allò que vols es quedar

bé» (El País, 15-1-03).

Ser capaç d'impregnar un aire rebel en àmbits de difusió pública, és determinant per tal de plantar cara a les arbitrarietats. La societat tendeix a evolucionar quan la suma de molts gestos d'aquesta mena desemboquen en petits canvis que, al seu torn, en produeixen d'altres de més potents. Si amb el pas del temps Charlot ha esdevingut un mite, és precisament arran del seu sentit cívic i combatiu. I és que la història la fan les ànimes que arrisquen. Potser la mordacitat de Toni Albà i Joan-Lluís Lluís siguin l'inici de la fi d'una monarquia prescindible i d'una França jacobina, que segons l'habitual ironia del periodista Alfons Quintà, «és un cercle permanent al qual li han crescut els nans» (Avui, 3-7-99).

Només amb actituds coherents i emprenedores desvetllarem complicitats davant la intolerància dels que no volen perdre uns privilegis desmesurats. Si a més hi ha un xic d'humor, fins i tot

podrem fer-nos un tip de riure. Ω

QUIM GIBERT, PSICÒLEG

Nova etapa de la revista Llegir sota la direcció del periodista i escriptor Joan Pericàs

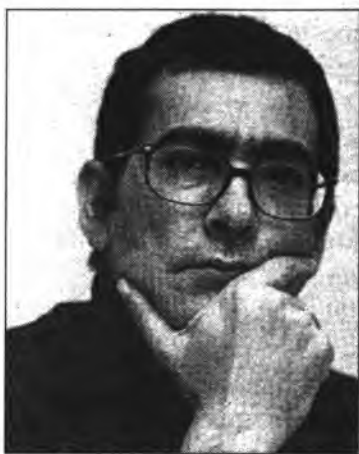
“Volem donar les gràcies anticipades a Gabriel Janer Manila, Pere Rosselló Bover, Miquel López Crespí, Sebastià Alzamora, Lluís Alpera, Ferran Lupescu, Ponç Pons, Joan F. López Casasnovas, Miquel Àngel Lladó, Albert Herranz, Àlex Volney i Joan Mayol per l'excel·lent disposició mostrada i per la seva ferma voluntat en col·laborar per a que l'aventura de Llegir mai no s'acabi”. (Revista Llegir)

“No volem parlar de l'esforç, de la lluita diària per treure aquest exemplar al carrer. Ara ja hi som i només ens queda la teva resposta per saber si aquest és un projecte viable”. Amb aquestes paraules, no exemptes d'una certa ironia, formulades a la fi com a dubte existencial, començava el juliol de 1994 l'aventura de Llegir, una publicació la capçalera de la qual deixava ben palesat, ja reblant claus, que es tractava d'una revista de “llibres i cultura”. L'editorialista d'aleshores no volia queixar-se, però bé que esmentava l'esforç i la lluita ja per endavant, per després encolomar, diguem-ho clar, al lector, bona part de la responsabilitat en la viabilitat del projecte. I el cert és que tanta sinceritat a l'hora de dir les coses, el feia encertat de ple. Perquè sense lectors no hi ha escriptors possibles, no hi ha literatura; sense lectors no hi ha llibres.

Nou anys i escaig després de formulat aquell dubte de la presentació, estem en les mateixes. No sabem si l'invent serà durador o si el món ens donarà betcollada en voltar el primer cantó; però

tot plegat, el poder replantejar-lo, el dubte, ja és molt, molt més del que podíem tots esperar. Més de nou anys de camí vol dir tanmateix que som vius i cuegem, els uns i els altres: els que ara fem Llegir i recollim el testimoni d'aquells capdavanters del 94 i de tots els que han mantingut l'esperit de la lletra aquests anys, i els que “llegeixen”, que són, per què ens hem d'enganyar, els que són, sense que faci cap falta haver d'anar a cercar na Maria per la cuina.

Sigui com sigui estem d'enhorabona perquè existim i no tenim ganes de desaparèixer. Al cap i a la fi, en Llegir/Llegir, com en viure, es conjuguen gairebé la totalitat dels verbs, els transitius i els intransitius, els regulars i els irregulars, els reals i els imaginatius. Vet aquí, i doncs, allò que ens és essencial a tots els que avui celebrem que la capçalera de Llegir no se'n hagi anat en orris: la voluntat de ser els subjectes d'una malafí de vides, viscudes o llegides, abans no siguem cridats a fer vaumes. Som aquí, manllevant els versos de Bartomeu Fiol, per dir clar i llampant que no ens mourem d'aquí-tossuts, tossuts/arrui-

Joan Pericàs

xats, sorruts i llords/ i tot el que vulgueu-, i que ni tan sols el Llegir ens farà perdre l'escriure.

L'exemplar que avui teniu a les mans és tanmateix la baula necessària per refermar-mos en els objectius fundadors de la revista, per continuar la feina feta per tants i tants col·laboradors que han fet possible que Llegir fos tots aquests anys l'única publicació en l'àmbit dels Països Catalans en donar compte de manera exhaustiva de les novetats editorials. Des d'aquí volem, i doncs, agrair l'esforç i la lluita de Biel Amer, Josep J. Rosselló, Aina Solano, Paquita

Iglesias, Antoni Oliver, Carles Canals, Jacint Planas Santmartí, Manel-Claudi Santos, Miquel Cardell, Jeroni Salom, Biel Mesquida i molts altres que hi posaren l'ànima per a que aquest fos un projecte viable. I és també, aquest exemplar que teniu a les mans, la baula necessària per créixer, per assolir nous objectius; objectius de pell i pèl molt diversos: mantenir la qualitat, conservar el rigor, aprofundir en la voluntat de servei al lector, incorporar noves seccions que permetin oferir una més acurada informació de les novetats editorials que es produeixen en l'àmbit de les terres de parla catalana. I, per suposat, ampliar el ventall de col·laboradors que ens permeti un retrat com més virolat millor dels nostres escriptors i investigadors. Per això volem donar les gràcies anticipades a **Gabriel Janer Manila, Pere Rosselló Bover, Miquel López Crespí, Sebastià Alzamora, Lluís Alpera, Ferran Lupescu, Ponç Pons, Joan F. López Casasnovas, Miquel Àngel Lladó, Albert Herranz, Àlex Volney i Joan Mayol** per l'excel·lent disposició mostrada i per la seva ferma volun-

tat en col·laborar per a que l'aventura de Llegir mai no s'acabi. I entre els objectius que ens proposem -no seríem sincers si n'amaguéssim un que és a la vegada un viu desig- hem d'esmentar el d'aconseguir que d'aquí a nou anys el dubte per l'esdevenir, la pruija ontològica, es vegin, si no dissipats, sí al manco mitigats, pal·liats, per la vostra fidel presència. Siguen, i doncs, lectors; siguen i també hi serem nosaltres. En una paraula: Llegiu! (Editorial de la revista Llegir)

Revista Llegir
Editor: Pau Taura
Director: Joan Pericàs
Plaça del Roser, 2, 2on. 07001-CIUTAT DE MALLORCA
Tel: 609663787.
akha@wanadoo.es
Adreça de contacte:
joanpericas@ono.com

Redacció: Neus Canyelles (narrativa); Miquel Cardell (poesia); Francesc M. Rotger (teatre, història, art); Llorenç Vich (assaig, biografia, memòries); Maria Arnaz (agenda); Cati Cladera (fotografia Ω)

La qüestió nacional: per la República, l'autodeterminació i el socialisme

Declaracions de l'escriptor Miquel López Crespí (1) a la revista d'investigació i denuncia social dels Països Catalans Kalegorria (número 17)

-L'anomeada "transició" es tanca el 78?
-Mai no m'he cregut aquesta història de la transició, perquè aquest procés no va ser més que una conxorxa per homologar la dictadura franquista als models de democràcia burgesa vigents a l'Europa occidental. Pertant, la "transició" va servir per reinstaurar a l'Estat espanyol la monarquia borbònica amb vist i plau de l'imperialisme nord-americà i dels governs europeus.

-Per què va fracassar la revolució socialista a l'Estat espanyol?

-Entre 1962 i 1978, a l'Estat espanyol hi havia un moviment popular revolucionari que generava processos de vaga general i moviments d'alliberament nacional i de lluita anticapitalista no homologables a Occident. És a dir, no hi havia sindicats de tipus europeu sinó un ampli moviment anticapitalista basat en les assemblees i la democràcia directa; els partits no controlaven el moviment obrer i tampoc ho feien els sindicats. Davant això, l'objectiu era clar: s'havia d'acabar de soca-rel amb tots els processos de lluita no homologables, perquè a Europa només s'accepten els partits i sindicats que confessen lleialtat eterna a les regles de joc burgeses i imperialistes. Així ho van fer el PCE, el PSUC i el PSOE. El que passa, però, és que amb

joves sense referents, ves per on que de sobte sorgeix el moviment contra la globalització capitalista. Una munió de gent molt jove, que ara es qüestionen si Lenin està superat, si Marx va ser un brètol, què va passar a la Xina, i s'interessen pel Che i els moviments de descolonització dels països del sud. És important que aquests joves tornin a llegir els autors clàssics, però que ho facin de manera creativa i no pas automàtica, com sovint ho va fer la meua generació. El que han d'aconseguir és utilitzar els clàssics com a font de cultura i de formació política per contrarestar els missatges hipnòtics del poder.

-La conjuntura afavoreix els moviments autònoms?

-Aquests moviments tenen l'avantatge de la passió per no estar subordinats a burocràcies partidistes, però pateixen el mal del menyspreu per l'organització, que és clau per poder llegar moviments forts a les generacions futures. És a dir, no tot es pot reduir a anar de manifestació en manifestació, sinó que hi ha d'haver un mínim d'organització que vertebrí el moviment i aferri la gent a la lluita.

-L'alliberament de la classe obrera és central en les reivindicacions dels nous moviments socials?

-La nostra generació tenia molt mitificada la

Els joves marxistes i nacionalistes, anarquistes i republicans del present, els moviments contra la mundialització capitalista són els hereus de l'esquerra revolucionària del temps de la transició.

la "transició" tot això s'ha volgut amagar.

-Qui ha pres el relleu de l'esquerra revolucionària als Països Catalans?

-Els capítosts de la "transició" es pensaven que després de 25 anys de persecució i criminalització dels moviments socials havien aconseguit fer empassar al poble la monarquia borbònica, els sindicats domesticats, l'economia de mercat i la unitat sagrada de l'Estat espanyol. Si bé és veritat que les avantguardes de l'esquerra revolucionària van sucumbir davant l'ofensiva global de l'imperialisme, a poc a poc, però, van renéixer els moviments nacionals d'esquerres, i recentment els contraris a la globalització capitalista són els que han sacsejat de nou les consciències dels joves. Uns nanos que ho han hagut d'aprendre tot perquè s'han trobat sense el suport de la generació anterior, que va desaparèixer o bé es va integrar als partits convencionals.

-És vàlid avui el model organitzatiu clàssic de partit polític?

-Per respondre-ho caldria un llibre. El més important és que s'ha aconseguit capgirar l'estat d'ànim que ho donava tot per perdut. Quan els oligarques del poder es pensaven que per fi havien deixat els

classe obrera. Crèiem que posant-nos al seu servei de manera incondicional faríem la revolució. Ara les coses han canviat. Hi ha d'altres problemàtiques, com ara el feminisme, l'ecologia o el nacionalisme, que abans es consideraven petitburgeses però que avui els moviments socials han arribat a comprendre.

-Quin paper juguen els mitjans contrainformatius en la lluita anticapitalista?

-Són un element clau per fer front al bombardeig massiu que els mitjans convencionals fan del pensament únic. El més greu és que als Països Catalans s'editaven revistes i publicacions de tota mena. Però com va passar amb els grups de l'esquerra revolucionària, els comandants de la transició ho van liquidar tot. A més, els revolucionaris i els marxistes no s'adonen que la lluita cultural també ho és de classes. [] ...han silenciats els autors més compromesos del país: V.A. Estellés, Manuel de Pedrolo, Gabriel Alomar o Montserrat Roig. I això és gravíssim, perquè els joves es queden sense referents "revolucionaris" propis. Ω

(Carmeta Bonastre).

Kalegorria: paisoscatalans@kalegorria.net

COP DE DESTRAL

*El llet de fusta s'ha quedat sol,
l'home s'aixeca i espera
la llet bullida que es beu d'un glop
i amb afany esmola l'eina.*

*Cop, cop, cop de destral
des del matí fins al final.
Fort, fort, cop de destral,
la fusta vella tallar-la cal.*

*Amb el sarró i amb el gos ja vell
travessa el bosc cada tarda,
i en el seu front d'arrugada pell
la neu s'hi posa gelada.*

Cop, cop, cop de destral...

*Van caient arbres i, quan és fosc,
pensa en la seva mainada,
no vol que passi la vida al bosc
com l'ha passada el seu pare.*

Cop, cop, cop de destral...

*Pensa en la dona i el temps passat,
i la destral ja li cansa.
Al cap dels anys, també s'ha tallat
tot el seu bosc d'esperances.*

Cop, cop, cop de destral... Ω

Lletra i música: Lluís Llach

Antimediocritat

Amb ferida viurem,
viurem amb tota l'esperança.
Com li escau a l'amor la llei lliure!
I ens lligarem de manera suprema a la "feblesa"
del zel fins a la mort.
I un cop ressuscitats, serem raig de llum,
aturarem a la gent per oferir un somriure
i flectaran els genolls sobre la terra,
contemplant la bellesa de la llengua
amb casta dolçor de caritat!
Amb tot el cos,
per fer fora la immunda mediocritat. Ω

Marta.

ABRAÇADES

Acabes de rebre una abraçada.

És cert !! Aquesta vegada no pots escapar !!

Aquest és el començament d'una Guerra d'Abraçades a Gran Escala !!

Per això, abraça a tot el que coneguis !!!

Abraça als teus amics, als teus enemics, A TOTS !!

L'abraçada és la meua forma preferida de demostrar afecte.

Pot significar tant, i tantes coses al mateix temps.

Pot ser signe d'amor, amistat, refugi, o qualsevol altra cosa.

Per això, allà va !!!

Tot el que puc dir-te és que farà que el dia d'algú sia mes feliç.

És a dir, tots necessitem una abraçada de tant en tant.

Per això envia aquest text a qualsevol que el necessiti, a qui te'l va enviar, A MI!!

Déu sap que tots necessitem una abraçada a vegades !!

AMISTAT.

ALGUNA VEGADA pensí que l'amistat era com la posta de sol en el firmament: impressiona amb el seu color i bellesa per a després allunyar-se amb la foscor. Ara vull pensar que l'amistat segueix essent com la posta de sol, però no pas per la seva fugacitat sinó perquè sempre es farà clar per a tu, on estiguis, sempre enlluminarà la relació que ambdós vam forjar. Si ets d'aquells que agrada de veure la posta de sol, d'aquells que sol besar la sorra amb la suor, d'aquells que regala somriures a la gent pels carrers... Atansa't a mi i fem de l'amistat un lloc sota el sol. Ω

De que viu el mallorquí?

CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

Sa gent s'alimentarà,
De pa, de carn i de fruita,
D'això ja no hi ha cap dubte,
Mallorca amb res contarà.
Sa terra se va oblidar,
No donava rendiment,
Aquella gent competent,
Tota se va jubilar.

Aquella guarda d'ovelles,
Que moltes se'n contaria,
Es pastor la guardaria,
Per dins ses tanques si
pletes,
Se menjaven ses herbetes,
Conduïdes pes pastor,
A sa gran possessió,
S'hi treien moltes pessetes.

Aquella guarda de porcs,
De trujes, verro i sanats,
Per engreixar preparats,
Que donaven gran conhortos.
Només queden els records,
D'aquella gent que és major,
Els agrada pensar-ho,
Molts de ells, ja romanen
morts.

Aquell formós figueral,
Que embellia els sementers,
De moltes classes i mes,
Bordissots, roges, verdals,
Engreixaven animals,
Que d'enterra aplegaven,
I bones que les trobaven,
Evitaven els jornals.

Florien els ametllers,
De races ben variades,
Verderetes, canaletes,
Jordis i felanixers.

Uns formosos ramellers,
Amb sos colors variats,
Escampen els seus estrats,
Dins els nostres sementers.
Les fulles dels ametllers,
Quant ells tot se despullaven,
Les ovelles les menjaven,
Eren uns bons aliments.

Varen tenir un bon tems,
Tot aquella temporada,
Sa guarda tota engreixava,
Amb quilos corresponents.
Se tenia gran passió,
Amb ses finques ben
tancades,
De paret seca pujades,
Per prescindir de pastor.

Un portell a un racó,
Per poder tancar i obrir,
Barrera d'ullastre tenir,
D'eterna duració.
A sa paret remataven,
D'esquena d'ase acabat,
Pujador en es costat,
Per botar a s'altra banda.

I cada any s'enblanquinava,
De calç viva per durar,
Aquesta feina s'usà,

Cap any no se descuidava.
Per llaurar l'home emprava,
Arada de fust, amb mantí,
M'ho va ensenyar el padrí,
Quan jo amb cinc anys em
trojava.
Lo molt que jo disfrutava,
Amb aquell mul somerí,
Amor gros vaig posar-li,
El fregava i l'abeurava.

Cap ajuda mai tengué,
De tota s'autoritat,
Però si, ben obligat,
El contracte satisfer.
De tot lo que colliré,
El deu per cent entregava,
El delme s'anomenava,
Per l'Església satisfer.

Al senyor i al rector,
Es pagès los mantenia,
És cap ben viu, ell faria,
Per complir l'obligació.
Sa terra fou des senyor,
Que li venia d'herència,
L'Església se penitència,
Del pecat alliberar-lo.

Sa va anar modernitzant,
La feina del llaurador,
Se feina de part major,
Se va anar adelantant,
Ses males herbes tallant,
Amb s'arada amb orellot
Que obria un solc ben gros,
Sa terra anava girant.

El pagès tot curiós,
Veure sa terra girada,
De formiguer abonada,
Sembrat de bones llavors.
Era molt pretencios,
Per superar el veïnat,
Tan d'animal com de blat,
Volia superar-los.

El dissabte horabaixa,
Diuen sa pretenció,
Amb cavall i carretó,
En el poble davallava,
Duia sa seva somada,
De ous i de caragols,
Conills 'gafats amb ginyols,
Amb sucre i arròs canviava.

Els tractors varen entrar,
Això se posà de moda,
Era una eina molt bona,
Fent feina poder colcar.
Tot els duros va gastar,
Es pagès en aquell temps,
I no l'ajudaren gens
ni el senyor ni el capellà.

Aquell pagès apurat,
Deixà se possessió,
La lliurà en el senyor,
Ses forces havia acabat.
Ara, està jubilat,
Cap jove hi vol anar,
Tot se va abandonar,
Això és el resultat. Ω

APUNTS PER LA NOSTRA HISTORIA MENUDA

PER EL CAVALLER ESTADES DE MONCAIRA

EL PLET DE SA DOMENEGA A FORNALUTX I LA TESTAMENTARIA DE CAN XIM-TAMBORA A SÓLLER.

*Sóc cavaller
i cavaller mallorquí
si hi teniu res a dir
doncs jo vos diré
molt clarament
que me correspon el tractament.*

*Em podeu dir de tu, si voleu
sempre que bé me xerreu;
l'amo i el vós, vos regal;
vostre parer més ben igual.
i sapigueu tots i totes
que no n'he d'escaldar sopes.*

*No vós deman que vossa mercè me digueu
perquè entre altres raons,
jo no venc de mossons
ni pens que tal cosa me digueu.
Amen Jesús.*

28 d'abril de 1631

Aquest dia a Pollença ha mort Llorenç Solivelles més conegut per en Barbavella el qual havia fet testament, el 14 de setembre del 1626 davant el notari Antoni Torres. El difunt tenia un fill que es deia Llorenç com el seu pare.

30 d'agost de 1729

Al'església parroquial de Sant Jaume avui és batiada amb el nom de Beatriu Diana Emanuela una nina filla dels seus pares nascuda, el dia 29 del passat juliol, a la mitjanit. En són padrins de fonts els Senyors Isidoro Lobo i Aina Maria Haro.

19 abril de 1941

Ha mort a Sóller, el dia d'avui i a l'edat de 82 anys, Francisca Escales Ripoll vidua d'Antoni Joan Ballester Alcover. Nascuda al veí municipi de Fornalutx i de la família coneguda per Cal Sen Lluç la difunta - descendent del Mestre Llambies- habitava al carrer de Pastor.

27 de desembre de 1966

Antoni Vicens i Vicens, alies Mandarin, batle de Fornalutx ha enviat un "informe" a l'Excelentísimo Señor Gobernador de la provincia que comença dient: Hacia el año 1949 se procedió a la construcción de un camino carretera en el termino de esta villa que iniciándose en el Puente de Can Yalat (sic) sobre el torrente termina en la finca conocida por la Domenega.

El batle va explicant tota casta de detalls referent a aquest camí d'uns 2 km 500 de llargària i amb una amplària suficient per a qual-sevol classe de vehicles.

Hauria el tal camí estat construït amb l'ajuda de tots els propietaris de les finques afectades o interessades. També, Antoni Vicens, reconeix que normalment el camí en profit d'aquestes finques fins que: hace unos dos años y medio vino de Francia Don José Mayol Vicens quien procedió a la compra de las fincas denominadas Can Yalat i S'Ort de dalt (sic) y en el tramo de la referida carretera o camino corta dicha propiedad, dicho comprador colocó unas barreras de hierro cerrandolas bajo llave impidiendo asi el paso o tránsito por el camino.

Segueix explicant el batle de Fornalutx que

la col·locació de les barreres hauria estat causa d'un plet entre el propietari de Sa Domenega Pere Antoni Mayol i Mayol de Can Xoroi i el comprador de Can Gelat Josep Mayol Vicens de Cas Passador per haver col·locat les esmentades barreres.

El plet es seguiria a Ciutat davant el Jutjat de Primera Instància número 1. I segons el parer d'Antoni Vicens i Vicens batle de Fornalutx el fet de tancar aquell camí seria "causa de perjudicis irreperables ja que a les finques només si pot anar per un vell camí de bisti i escalons de temps de Na Maria Castanya, resultando con ello practicamente nula la rentabilidad de las fincas y graves los perjuicios económicos de los propietarios viendose como incluso en algun caso permanecen las cosechas, sin bajarse a la villa por lo gravoso que resultaría hacerlo.

Acaba l'escrit del batle fornaltuxenc manifestant que ha cregut tenir;" el deber de acudir a Esa Superioridad c) - per tant al Gobernador Civil de la provincia -y ponerlo en su conocimiento a los efectos que pudiera corresponder" tal com manaven les formes aleshores d'usança.

2 de gener de 1968

El Boletín Oficial de la Provincia avui publica les sentències del Magistrat Jutge Primera Instància del Jutjat número 1 Don Ramón Hernández Couso en els casos del testament de l'industrial pastisser Josep Borràs Pastor de Can Xim Tambora atorgat el 21 de febrer del 1964 i en el plet que a Fornalutx ha sostingut Pere Mayol i Mayol contra Josep Mayol Vicens, Bartomeu Mayol Arbona, Jaume Coll Arbona i Joan Mayol Alberti pel tancament del camí o carretera que condueix a la Domenega.

En el primer cas la sentència diu que han de cancel·lar se els "sientos" que hagin pogut practicar-se al Registre de la Propietat sobre finques de l'herència del Senyor Borràs.

I pel que fa al cas de la segona qüestió Sa Domenega el Magistrat condemna al demandat Josep Mayol Vicens -representat pel procurador Miquel Barceló Perelló i defensat pel misser Nicolau Forteza-Rey Forteza- i als demés demandats -representats tots ells pel procurador Miquel Amengual Sansó i defensats pel misser Antoni Ballester- "al derribo y retirada de los pilares o pilastros y barreras levantado en el tramo de servidumbre que atraviesa la finca de su propiedad, dejandola libre y expedita.

La sentència explica abans: que la referida finca del demandado Don José Mayol Vicens se halla gravado con la mentada servidumbre de paso, viniendo obligado a reconocerla y a consentirla y a respetarla dicho demandado, absteniéndose de obstaculizar e impedir su ejercicio en beneficio del predio denominado Sa Domenega propiedad del demandante,

I acaba aquesta mateixa sentència desestimant la reconvecció feta per Josep Mayol Vicens contra Pere Mayol i Mayol -aquest darrer representat pel procurador Joan Bennàsser i defensat per l'advocat Joan Toribio -i assenyala que debo absolver y absuelvo de la misma a este ultimo. Ω

Apunts presos pel Cavaller Estades de Moncaira

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m², cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcons... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Cèntric. Tel. 661 427 008.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m². Amb vivenda de 80 m². Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

SERVEIS
PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jtp://paisos-catalans.org// tres.

Comunions, festes. Gran espectacle de pàllassos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Mallorquina de 52 anys responsable i no fumadora s'ofereix per fer companyia a senyora, també a hospitals per hores. Tel. 666 212 404

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Llovers. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrrega tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al·lots nacionalistes mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensenyansa a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 - 14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluïta>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repe-

tit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobiclette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80x80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35

m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i viestes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Venc vidre per a taula 180x90. Cantons rodons totalment uselat. 120 €. Tel. 971 445 183.

Venc entradeta: moble llarg, dues cadires i raconera. Tot nou. 115 €. Tel. 661 427 008.

Presentada una denúncia
a Cervera per
intimidacions i persecució

Avui, dijous 6 de febrer, al Jutjat de Primera i Instància i d'Instrucció núm. 1 de Cervera ha estat interposada una denúncia per les intimidacions i persecucions que està patint un jove de Torà.

Des de fa dies, diversos veïns i veïnes de la vila de Torà, a la Segarra, han observat amb neguit la presència sospitosa de persones que circulen amb diferents vehicles pel poble. Persones que romanen hores dins dels cotxes, que semblen vigilar punts claus de la vila, i que en cap cas mostren cap distintiu o identificació.

En la denúncia, el jove de Torà hi exposa un seguit de fets preocupants que mostren la persecució a que està sent sotmès per diversos individus des de fa més d'una setmana. En el relat, detalla com en diferents ocasions, vehicles i persones sense identificar l'han estat observant i assetjant, seguint-lo des de Torà, fins a Guissona com a Castellfollit. Mirant-lo fixament, envoltant-lo amb dos cotxes, circulant darrera d'ell amb les llums apagades durant força quilòmetres...

Adjuntant esquemàtiques descripcions i una matrícula que va aconseguir apuntar, ha remès al Jutjat de Cervera les dades amb les quals caldria esperar una investigació i posterior aclariment dels fets. En tot cas però, i desconfiant de la capacitat i voluntat del jutjat per obrir qualsevol tipus de diligències, el jove de Torà, amb aquesta mesura, ha volgut deixar ben clar que no han aconseguit espantar-lo tots aquells que ho estant provant.

El jove no descarta que els fets vinguin derivats pel seu compromís de lluita i participació en diferents esdeveniments polítics i reivindicatius de la comarca, com ara la seva col·laboració en l'organització del dia de solidaritat amb les persones detingudes els 12 d'octubre, jornada que es celebrarà aquest dissabte 8 de febrer, en la seva pròpia vila, Torà, castigada l'any 2001 amb 5 antifeixistes detinguts.

Des d'Alerta Solidària, mostrem el nostre més ferm suport al veí de Torà i, tement la vinculació en els fets d'elements parapolicials, denunciem el que, amb molta probabilitat, és un nou cas d'assetjament il·legal i, una prova més de les pràctiques obscures amb les que es pretén anul·lar l'activitat i l'existència de tots els col·lectius independentistes i/o moviments socials crítics amb el sistema imperant. Ω

Alerta Solidària
Cervera, Països Catalans

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

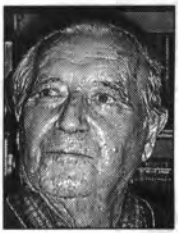
Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i envieu-lo a:
L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

**Necessitam comercials arreu de
la nació catalana i especialment
a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005**

Hem de dir sa veritat

PER CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

Quan Jesús va espirar
Allà penjat a la creu,
El culpable, be se veu,
Que se volgué defensar.
No se volgué retgirar,
Amb sa tan fatal acció,
S'esclau alliberar-lo,
"això no succeirà".

En el món, ha d'haver-hi,
Senyors, sirvents i esclaus,
Això seran ses grans claus,
Per poder tancar i obrir.
El senyors, per dirigir,
Els sirvents per ajudar,
I s'esclau per treballar,
Fins el dia de morir.

A l'any u, l'assenyalaren,
D'aquella data és pot dir,
A seguit aquest camí,
Lo d'enrera afirmaren.
Aquest moment començaren,
Molts de misteris crear,
Los havien d'aguantar,
Cremant tots els qui dubtaven.

S'atreviren a aixecar,
Sa gran torre de Babel,
Que 'via d'arribar al cel,
Això varen predicar.
Allà podrien anar,
Al cel a veure el Sant Pare,
Que ses ànimes esperava,
Per totes poder jutjar.

Es mando agafarien,
Sa gent tan miraculosa,
I tota sa gent dubtosa,
Un gran càstig li darien.
El camí, lliure tendrien,
Per tenir tan gran poder,
Sa gent pobre emprar-la,
Per allò que convindrien.

Sa posaren a aixecar,
A dins pobles i ciutats,
Esglésies de qualitats,
Fer-les grans varen mirar.

No miraren en gastar,
Lo molt que això, costaria,
S'esclau pes pa se tenia,
No podia renegar.
De seda fina vestiren
Tot aquell gran monument
L'or va ser un element,
I de ell se'n serviren.

Sa copa on el vi bevien,
De un or fi se va forjà,
Es vestit des capellà,
Ses monges d'or, brodarien.
¿De que és podien queixar,
Tenint tan gros privilegi?
Aplicaven la sentènci'
A lo que varen trobar.

Posaren es confessar,
Per servir d'espionatge,
De tothom la seva imatge,
Sempre varen controlar.

Felip II va pujar,
Per regnar damunt Espanya,
El vestiren amb la capa,
Nombrant-lo Gran Cristià.

Ben de pler ell se lliurà,
A lo que ells demanarien,
Cap problema no tenien,
Que los pogués pertorbar.
Aquest ritme va aguantar,
Fins aquell any trenta u,
Un canvi nou mos va dur,
Després molts d'anys de penar.

Çap passa se va avançar,
A dins l'ordre del progrés,
Passar el rosari, i res més,
Colcant dalt s'ase s'usà.
Sa gent pobra se pensava,
Que al Cel havia arribat,
Disposar de llibertat,
Era lo que desitjava.

Els senyors se rebel·laren,
El clero i militars,
Ells se donaven ses mans,
I se guerra preparaven.
Francesc Franco s'assignava,
Per l'esquerra matar-la,
I va ser de bon dever,
Milions d'homes enterraren,
De roig cap viu en deixaren,
Se va seguir sa consigna,
Dins el pobles hi havia,
Nins i dones que ploraven.

Es clero fou preferit,
D'ordre total disfrutava,
Sota el dosser passetjava,
En Franco son bon amic.
Del Deu del Cel protegit,
Per castigar al malvat,
Que el mal havia sembrat,
Contra el bon esperit.

En Franco la va guanyar,
En aquesta cruel guerra,
A tota la gent d'esquerra,
Molts pocs en varen quedar.
S'home llest se va escapar,
Sabent lo que l'esperava,
A Amèrica ell se'n anava
Sa vida pogué salvar.

Quaranta anys de opressió,
Varen patir els contraris.
Aixecaren seminaris,
A dins tota sa nació,
Continuant el patró,
D'ensenyança cristiana,
Aquest llum il·luminava,
Dins Espanya tot rodó.

Quant en Franco va morir,
Mil nou cent setanta cinc,
Se seguí camí distint,
Del que sempre va tenir.
Però se religió,
No va ser gens desviada,
Ha seguit sa seva marxa,
Duen es mateix color. Ω

LA NOSTRA CUINA

Frit de freixura de Pasqua

Ingredients:

Fetge, pulmó, cor, tripa, lletons i melsa de xai; ceballots, fonoll bord tendre, patates, pebrot, carxofes, albergínia, xiulets, bitxo, aigua, oli, sal i pebre negre.

Preparació:

Es posa el tall, trossejat, a la cassola, amb un got d'aigua i se li dona un bull per a què no begui tant d'oli, en fregir-lo. Després, es fregeixen unes patates, tallades a daus, rentades i eixugades, en una paella amb oli abundant i es reserven. Mentre, en una paella, es van fregint, successivament, el tall, els ceballots trinxats, el pebrot trossejat, les carxofes a llesques, l'albergínia trossejada i els xiulets també triats els fils i trossejats. Quan tot és fregit, es posa en una cassola a poc foc, junt amb uns brots de fonoll, un bitxo trossejat, oli, sal i pebre negre. Es va remenant, per a què no s'agafi i si es torna massa oliós, s'esquitxa amb unes gotes d'aigua. Al cap d'uns deu minuts, es tapa, s'apaga el foc i es deixa reposar una estona, abans de servir-lo.

Si no n'és temps, es pot prescindir de les carxofes, l'albergínia o les faves. Llavors és frit de freixura, però no de Pasqua.

Frit de sang de matances

És el primer plat del dinar de matances, a Mallorca. Cal remenar bé la sang amb la mà, en calent, per a què les plaquetes quallin separatament (fan uns fils blancs) i treure-les. El magre es pren del llom, que és un dels primers trossos que es treuen, perquè l'animal s'obre per l'espinada.

Ingredients:

Sang i magre de porc, patates, alls, ceba, grells (grills de ceba), pebrot vermell, tomàquet, fonoll bord, marduix, llover, llimona, llard, oli, sal i pebre negre.

Preparació:

Es fregeixen unes patates, tallades a daus, rentades i eixugades i es reserven. En el mateix oli, es fregeix el pebrot vermell, tallat a daus; quan és fregit, s'ajunta a una part de les patates (la resta es guarden per al frit gros). Llavors es fregeix la sang, tallada a daus, en oli i una mica de llard, amb uns quants alls esclafats, sense pelar, un tronquet de fonoll, una mica de marduix i una fulla de llover. Quan és cuïta, s'hi afegeix una mica de pell ratllada i unes gotes del suc d'una llimona. En una altra paella amb oli i una mica de llard, es fregeixen els talls de carn magra, amb una ceba grossa, tallada pel llarg i uns quants grells. Quan és mig cuïta, s'hi afegeixen uns quants talls de tomàquet i una mica de bitxo. Es barreja tot, es tapa la cassola i es deixa ofegar una estoneta, a poc foc.

Frit gros

És el segon plat del dinar de matances, a Mallorca. De postres, es mengen bunyols.

Ingredients:

Llom, ventresca (cansalada de la panxa) i fetge de porc, la resta de patates fregides que no s'han posat al frit de sang, oli, pebre negre i sal.

Preparació:

Es fregeix el llom, la ventresca i el fetge, adobats amb sal i pebre molt. Es barreja amb les patates fregides.

FIRA AGROALIMENTÀRIA

Fa 29 anys que en Josep Oliver fa feina a la Cooperativa Agrícola e Sòller. Ara en fa 15 que és el gerent. Tel. 971 630 294

Na Maria Lladó de Petra és l'encarregada del Consell Balear de Producció Agrària Ecològica amb 250 associats. Tel. 971 887 014

Fa 40 anys que el pare d'en Francesc Veny va obrir l'empresa Embotits Veny a Felanitx. Tel. 971 580 569

Fa 23 anys, na Pepa Riera va fundar el Forn de can Tabaquet al carrer de l'Arquebisbe Cardona Riera de la Vila d'Eivissa. La seva especialitat són els pastissos eivissencs: flaons, greixonera de brossat... La trobarem amb les seves filles a la Fira Agroalimentària de Ciutat. Tel. 971 312 718

Fa 9 anys que n'Antònia Torres és la gerent del Consell Regulador de la Sobrassada de Mallorca amb seu al carrer de Cuba des Molinar de Ciutat. Tel. 971 256 184

N'Antoni Coll de Llorito, a qui veiem amb una de les hostesses, és el gerent de la Associació del Porc Mallorquí Selecte, amb despax a Via Alemanya, 2-3. Aquesta associació representa el 90% dels ramaders de Mallorca. Tel. 679 722 353

Na Jerònia Bonafé és la presidenta i na Francesca Parets la directora del Consell Rector de la Unió de Cooperatives de les Balears. Tenen despatx obert al carrer del Sindicat de Ciutat Tel. 971 725 180

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**

L'Aznaristan

L'Aznaristan es un país islàmic que la docha es obligatòria, cada maitin a 9:00 e cada ser a 16:30 (l'ora del tè en Anglaterra).

Lo Aznaristan e l'Aznar Herria son petits païses, pas viables economicament, e que auràn d'estre integrat a mai grandas entitats politicas; hauràn de causir Espanha, França o Portugal; un ciutadan explica perquè Espanha; i aurà referendum per l'integracion al Reialme d'Espanha, car «Espana va bien y mejor !!!».

Digas-me...

S'estz "dutexat" aqueste maitin ?

Coma van las tribus catalanas ?

@ lèu,

Jacme

Costums tribals.
Us dutexeu sovint?

- ☐ Cada dia
- ☐ Cada setmana
- ☐ Cada mes
- ☐ Per Nadal i Sant Joan
- ☐ Nomès per anar al metge